

ΝΕΟΛΟΓΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ 29.

- Τοπογραφικά.—ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΑΣ, ὑπὸ Σ. Ι. Βουτυρά.
 Τὰ Ἀγιάσματα ὡς λείψανα ἀρχαίων ναῶν, ὑπὸ Δ. Καλέμν.
 Ἡ πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ συγκοινωνία τῶν δύο κόσμων διὰ τῆς Ἀτλαντίδος, ὑπὸ Π. Καμπανάκη.
 Ἡ ἐν Παρισίοις ἐπιθεώρησις εἰκόνων.
 Ἐταιρεία καὶ Σύλλογοι.—ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ.
 Ἀκαδημαϊκά.—ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΤΩΝ ΕΠΙΓΡΑΦΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ.
 Ἐπιστημονικὴ Ἐπιθεώρησις.—Ο ΑΔΑΜΑΣ, ὑπὸ Ἡλ. Γ. Βαλδαυμάκη.
 Δραματικὴ Ἐπιθεώρησις.—Η ΣΑΡΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.—ΘΕΑΤΡΑ ΠΑΡΙΣΙΩΝ Η REINE JUANA, τοῦ Παρώδι.—ΘΕΑΤΡΑ ΒΕΡΟΛΙΟΥ.—ΧΡΟΝΙΚΑ, ὑπὸ Ὁδ. Ἀνδρεάδου.
 Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις, ὑπὸ Μ. Ε. Μ.
 Ἐκκλησιαστικά.
 Φύρον Μιγδόν.
 Οἰκονομικὴ Ἐπιθεώρησις, ὑπὸ Ν. Φωτιάδου.

ΕΚΑΣΤΟΝ ΤΕΥΧΟΣ ΤΙΜΑΤΑΙ ΓΡΟΣΙΩΝ 2.

ΤΙΜΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΩΣ.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει	Γρ. 80
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις	Μετζ. 5
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ	Φρ. χρ. 25

ΜΕΤΑ ΤΟΥ "ΝΕΟΛΟΓΟΥ".

Ἐν Κωνσταντινουπόλει	Λ. Τ. 3
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις	Μετζ. 16
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ	Φρ. χρ. 70

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΑΡΧΟΝΤΑΙ ΤΗΝ 1^{ην} ΕΚΑΣΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ ΝΕΟΛΟΓΟΥ, ἐν τῷ Πέραν ὁδῷ Κιουτσούκ Χενδέκ ἀρ. 29, 31. καὶ παρὰ τοῖς ἀνταποκριταῖς αὐτοῦ.

Αἱ ἀγγελίαι συμφωνοῦνται ἰδιαίτερος ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ Νεολόγου.

Κρίσεις ἐπιστημονικῶν συγγραμμάτων δημοσιεύονται, ἀποστελλομένων τῇ διευθύνσει δὺν ἀντιτύπων, ὧν τὸ μὲν προώριστα τῇ βιβλιοθήκῃ αὐτῆς, τὸ δὲ τῷ τὴν κρίσιν ποιήσαντι.

ΟΙΚΟΣ ΠΩΛΗΣΕΩΝ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΡΑΠΠΑΠΟΡΒΗΝ. Πέραν, Σακίτζ 'Αγάς 21. Κατά πύσαν Κυριακήν πωλήσεις επί δημοπρασία. 'Αγορά και φύλαξις επίπλων. Προκαταβολαί κτλ.	14	27
ΔΙΑΡΗΑΝΕ. Μυροποιεῖον Α' τάξεως. Εἶδη ἀρίστης ποιότητος. Γενική χρῆσις τῆς πούδρας Σάροας Βερνάρ ὑπὸ τῶν φιλοκάλων κυριῶν. 'Αλεξιάδη χάν, 'Αριθ. 17.	15	28
ΚΟΝΙΑΚ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ Σ. καὶ Η. καὶ Γ. ΜΕΤΑΞΑ. 'Εν Πειραιεῖ. 'Εξ οἴνου γνησίου παλαιόν. 'Απειρία συστάσεων. 'Αντιπρόσωποι. 'Αδελφοὶ Τριανταφυλλόπουλοι.	16	29
ΣΙΓΑΡΟΧΑΡΤΟΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΤΣΑΟΥΣΗ. Δεπτότατον, μεταξωτόν, υγιεινόν, ὑπὸ τὸ διακριτικὸν σῆμα 'Αγκύρας. 'Αριστον εἰς τὸ εἶδος του. 'Αποφεύγετε τὰς παραποιήσεις.	17	30
ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟΝ Δ. ΚΟΤΟΥΛΑ. Μ. 'Οδὸς Πέραν, ἔναντι τοῦ 'Ελλ. Προξενείου. Νέον Κατάστημα. Διακόσμησις φιλόκαλος. Ποτὰ καὶ φαγητὰ ἐκλεκτά. 'Υπηρεσία ἀνελλιπή.	18	31
ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΧΑΡΟΠΩΛΕΙΟΝ Ν. ΤΣΑΟΥΣΗ. Γραφικὴ ἄλλη. Χάρτης μουσικῆς, 'Επισκεπτηρίων, 'Υπογραφιασκατλ. Τετραδία, ΣΥΝΔΙΑΓΜΑΤΙΚΑΙ, ΦΟΡΤΩΤΙΚΑΙ κτλ. 'Εν Ταλατῇ ὁδὸς Μαχμουδιε 'Αριθ. 8. ΤΙΜΑΙ ΛΙΑΝ ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΤΙΚΑΙ	19	32
ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Η. ΑΝΔΡΕΙΩΜΕΝΟΥ. Σουλτάν Βαγιαζίτ, Κιοκτιλιέρ-μπαση, 99. Τελειόταται μηχαναί, ἐφευρέσεις νέαι. Εὐθηνία, ταχύτης, 'Απαράμιλλος ἐπιτυχία.	20	33
Π. ΜΟΣΧΟΝΑΣ. 'Ορολογιοποιὸς Α' τάξεως καὶ κοσμηματοπώλης. Διορθώσεις ὀρολογίων. Κατασκευή, κοσμημάτων. Κομψότης καὶ εὐθηνία. Γαλατῆ, Βοεβόδα, παρὰ τὴν Κρήνην.	21	34
9	22	35
10	23	36
11	24	37
12	25	38
13	26	39

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑΣ.

ΑΡΙΘΜΟΣ 29.

ΤΟΜΟΣ Β'.

9 ΜΑΪΟΥ 1893.

ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΚΑ.

ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΠΑΡΕΡΓΑ.*

[Τὰ Προμώτου. — Πρόοχοι ἢ Βρόχοι. — Τὰ Βορραδίου. — Τὰ 'Ανθελίου. — Βασιλεία ἐν Βρόχοις. — Μετάνοια Θεοδώρας. — Αἱ Σοφίαναι. — Ἡ Χρυσόκεραμος.]

Τῆ 5 ἰουνίου 617, καθ' ἣν δίδωσιν ἡμερομηνίαν ὁ εἰδικὸς περὶ τὴν βυζαντινὴν χρονογραφίαν ἐνδιατρίψας 'Εδουάρδος Μυράτζ, οἱ 'Αδαροὶ δόλω καὶ προδοσίᾳ εἰσελάσαντες ἐντὸς τοῦ Μακροῦ Τείχους «αὐτῇ τῇ κυριακῇ ἀπὸ ἑσπέρας ἕως τῆς Χρυσῆς Πόρτας πάντας ἐπραΐευσαν οὕς νῆγον ἔξω τῆς πόλεως μετὰ καὶ τῶν ἐν τοῖς προαστείοις ὀπισθοῦν εἰρεθέντων ἀνθρώπων τε καὶ ἀλόγων παντοδαπῶν. Εἰσῆλθαν δὲ καὶ εἰς τοὺς ἀγίους Κοσμάν καὶ Δαμιανὸν ἐν Βλαχέρναις, καὶ εἰς τὸν 'Αρχαγγέλον πέραν εἰς τὰ Προμώτου, καὶ οὐ μόνον ὅτι τὰ κελύβρια καὶ τὰ ἄλλα κειμήλια ἀφείλαντο, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν ἁγίαν Τράπεζαν τῆς 'Εκκλησίας τοῦ 'Αρχαγγέλου κατέκλασαν, καὶ πάντας μετὰ τῶν ἀφαιρεθέντων αὐτῶν μετόπισθον πέραν τοῦ Δανουδίου, μηδενὸς ἀντιστατοῦντος». (Πασχάλιον Χρονικόν, 'Εκδ. Βόννης, σελ. 713).

Ποῦ τὰ Προμώτου ἔκειντο δὲν ὑπάρχει ἀπικριβωμένον. Μνεῖαν τῶν Προμώτου ἢ Προμούντου ἀνεπίσκομον, ἐκτὸς τοῦ Πασχαλίου Χρονικοῦ, παρὰ τῶ ἀνωτύμῳ πατριογράφῳ, λέγοντι ὅτι ἐν αὐτοῖς ὑπῆρχεν ἀρχαίῳθεν μονή, ἐν ἣ ἀπεκείρατο 'Αναστασία, ἡ σύζυγος 'Ιουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου, ἦν, διὰ τὸ εἶναι Χριστιανὴν, ἐξέβαλε τῆς βασιλείας παρὰ Νικίτη τῶ

Παφλαγόνι ἐν βίῳ 'Ιγνατίου καὶ παρὰ Συμεῶν τῶ Μαγίστρω ἐν τοῖς περὶ Μιχαὴλ καὶ Θεοδώρας. «'Εξώρισε δὲ (ὁ Βάρδας) 'Ιγνάτιον ἐν τῇ νήσῳ Τερσβίνθῳ, ἐν ἣ καὶ ἐταλαιπώρειτο, μυρία καθ' ἐκάστην πρὸς τὸ παραιτήσασθαι ὑπομένων. Εἶτα φέρουσιν αὐτὸν εἰς τὴν 'Ιέρειαν δέσμιον, καὶ κατακλείουσιν εἰς μάνδραν αἰγῶν. Εἶτα εἰς τὰ Προμούντου ἀγαγόντες, Λέων ὁ Λαλάκων τοῖς ραπίσμασι τὰς διαγόνας αὐτοῦ συνέθλασεν ὡς δύο μύλας αὐτοῦ ἐκπεσεῖν». 'Εκ τῶν ὀλιγίστων τούτων χωρίων τῶν βυζαντινῶν συγγραφέων, ἐν οἷς μνεῖα τῶν Προμώτου γίνεται, οὐδὲν βεβαίως θετικὸν ἐξάγεται περὶ τῆς θέσεως, ἐν ἣ ἔκειτο τὸ οὐτως δὴ καλούμενον προάστειον τῆς πόλεως. Τοῦτο μόνον ὀρθῶς ὁ Δουκάγγιος ἐκ τῆς ἐν τῶ Πασχαλίῳ Χρονικῷ λέξεως πέραν συνεπέρανεν ὅτι ἔκειτο ἐν τῇ ἀντικρῇ τῆς πόλεως ἀσιατικῇ παραλίᾳ (in adverso urbis littore asiatico). Προαγόμενος δὲ ἐκ τῆς γ' ἐπιστολῆς τοῦ Αὐσονίου πρὸς Παῦλον, ἐν ἣ ἐξαιροῦνται διὰ τῶνδε τὰ ὀστρεῖδια, ἅπερ ἐπ' αὐτοῦ Promoti ἐκαλοῦντο,

Accedunt quae fama recens, Byzantia super littora et insana generata Propontidis acta, Promoti celebrata ducis de nomine laudat

ἀποφαίνεται ὅτι τὸ προάστειον τοῦτο, ὅπερ παρέκειτο, λέγει, τῇ χαλκιδονικῇ ἀκτῇ, ἦν τοῦ ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου στρατηγοῦ Προμώτου, ὃς συνυπατεύσας τῶ 389 τῶ στρατηγῶ Τιμασίῳ ἐδολοφονήθη τῶ 391 ταῖς ἐνεργεσίαις τοῦ Ρουφίνου, κειμένων δ' ὑπὸ τοῦ Φράγκου Βαύδωνος ἐγένετο τῆς παγκάλου θυγατρὸς αὐτοῦ Εὐδοξίας, πρὸς ἣν ἔρωτι τρωθεῖς ὁ 'Αρκάδιος, διὰ τῆς δεξιᾶς μεσολαβήσεως τῆς χήρας τοῦ Προμώτου Μάρδας, τῶν υἱῶν αὐτοῦ καὶ τοῦ εὐνούχου Εὐτροπίου, ἀνεβίβασεν αὐτὴν εἰς τὸν θρόνον τοῦ Βυζαντίου.

Καὶ ταῦτα μὲν ὁ Δουκάγγιος· ὁ δ' ἡμέτερος Σκαργλάτος ὁ Βυζάντιος, ἀντιγράφων αὐτὸν ἐν τοῖς περὶ Προμώτου, προστίθει μόνον τὰς: « Πέραν εἰς τὰ Προμώτου ἦτον καὶ ναὸς τοῦ 'Αρχαγγέλου, ὃν

* 'Ανεκρινόθη ἐν τῇ τακτικῇ συνεδίᾳ τοῦ 'Ελληνικοῦ φιλολογικοῦ Συλλόγου τῆς 3 μαΐου.

νομιζώ είναι τὸν ἐν τοῖς Σατύρου, χωρὶς τοποθετημένον μὲν πρὸ τοῦ Βρύαντος, παρονομασθέντι δὲ πιθανῶς ἀπὸ τινος ἀγάλματος Σατύρου, ἰδρυσμένον ἐν τῷ ἐνταῦθα εἰδωλείῳ, ὅπου ὑπῆρχεν, ὡς φαίνεται, καὶ ἀγκυροδόλιον (σκάλωμα, ἐμπορεῖον), ὅθεν ὁ ὑπὸ τὸν Ἰζάθ (Ἰεζήδ) στόλος τῶν Σαρακηνῶν, ὁ ἐπὶ Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου κατὰ τῆς πόλεως ἐπιπλεύσας, «προσώρμισεν εἰς τὸν Σάτυρον καὶ εἰς τὸν Βρύαντα καὶ ἕως Κάρτου λιμένος» κατὰ τὸν Κεδρηνόν.

Κατὰ ταῦτα δέον νὰ υποθέσωμεν ὅτι οἱ Ἄβαροι, ἐπιβάντες τῶν ἐλαφρῶν αὐτῶν μονοξύλων ἐν τῇ κατὰ τὴν Προποντίδα θρακικῇ παραλίᾳ, ἐπεχείρησαν μακροτάτην θαλασσίαν ἐκδρομὴν ἐν θαλάσῃ οὐχὶ πάντοτε νηνέῳ καὶ ἀκινδύνῳ, καὶ ταῦτα παραπλέοντες τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ ἐπὶ κινδύνῳ τοῦ νὰ περιπέσωσιν εἰς τὰς διήρεις καὶ τριήρεις τῶν Βυζαντινῶν, διὰ μόνον τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ διώσωσι τὸν ἐν τοῖς Σατύρου (μεταξὺ, δὴλον ὅτι, Φενέρ Βαγτσέ καὶ Μόλτεπε) ναὸν τοῦ ἀρχιεπισκόπου τοῦ Ἀνατόλιου, ναὸν, ὃν οὔτε ἐγνώριζον οὔτε ἦτο δυνατόν νὰ γνωρίζωσιν, ἐνῶ, προκειμένου περὶ διώσεως καὶ διαρπαγῆς, εἶχον πρόχειρα καὶ πρὸ αὐτῶν τὰ βρισθὲντα μεγαλοπρεπῶν κτισμάτων θρακῶα καὶ ἀσιατικὰ προάστεια τοῦ Βοσπόρου, εἰς ἃ, οὐδενὸς ἀνίστατοῦντος, ὡς τὸ Πασχάλιον Χρονικὸν λέγει, ἠδύναντο νὰ ἐκδράμωσιν. Ὁμολογητέον ὅτι τὸ πρᾶγμα φαίνεται ὀλως ἀπίθανον, ἀφοῦ δὲ σπῆται ὑπὸ τοῦ Χρονικοῦ τὰ Προμῶτου τίθενται πέραν, ἦτοι ἐν τῇ ἀσιατικῇ παραλίᾳ, ἀνάγκη νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἔκειντο οὐχὶ ἐν τοῖς Σατύρου, ὡς ὁ Βυζάντιος λέγει, οὔτε παρὰ τὴν Χαλκηδονικὴν ἀκτὴν, ὡς ὁ Δουκάγιος, ἀλλὰ πάντως ἐντὸς ποντοῦ τοῦ Βοσπόρου καὶ ἀντικρὺ πιθανῶς τῶν Χαλῶν ἢ Χηλῶν (τοῦ σήμερον Βεδεκίου), αἵτινες ἐχρησίμευσον ὡς ἐπίγειον εἰς τὰ μονοξύλα τῶν Ἀβάρων, ὅτε τῷ 626 ἐπανεληθόντες ἐπολιόρκησαν τὴν Κωνσταντινούπολιν. Διὰ Χαλῶν ἐπὶ Χρυσόπολιν ἀντεπέργων τοὺς Πέρσας πρεσβευτὰς οἱ Ἄβαροι, ὅτε περιέπεσαν εἰς τοὺς τῶν Βυζαντινῶν καράβους, εἰς Χαλᾶς δὲ ἀπῆλθεν ὁ Χαγάνος καὶ ἔβαλεν εἰς θάλασσαν μονοξύλα, ὀφείλοντα ἀπελθεῖν εἰς τὴν ἀντιπέραν καὶ ἀγαγεῖν πρὸς ἑαυτὸν τοὺς Πέρσας κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν αὐτῶν (Πασχ. Χρ. σ. 722—723). Βέβαιον σχεδὸν ἐκ τούτου προκύπτει ὅτι καὶ κατὰ τὴν πρὸ ἐννεαετίας γενομένην πρώτην κατὰ τῶν προαστείων τῆς πόλεως ἐξοδὸν τῶν Ἀβάρων τὸ αὐτὸ ἐπίγειον ἐχρησίμευσεν αὐτοῖς ἐν ταῖς εἰς τὰ ἀσιατικὰ προάστεια ἐκδρομαῖς αὐτῶν. Ἄλλως δὲ καὶ ὁ Αὐσόνιος μετὰ τῶν λαμπρῶν ὄστρεϊδίων του μὲ ἐμβάλλει εἰς τὸν πειρασμὸν νὰ πιστεύσω ὅτι τὰ ὄστρεϊδια ταῦτα ἠγρεύοντο οὐχὶ παρὰ τὴν χαλκηδονικὴν ἀκτὴν, ἥτις οὐδέποτε ἐφημίσθη ἐπὶ τῆς ὄστρεϊδίου αὐτῆς, ἀλλὰ μεταξὺ Χαλῶν καὶ Ἀνάπλου ἀφ' ἐνὸς καὶ τῆς ἀντικρῆς ἀφ' ἑτέρου ἀσιατικῆς παραλίας τοῦ Βοσπόρου, ἐνθα μέχρι τοῦ νῦν ἀγρεύονται τὰ ἀριστὰ τῶν ὄστρεϊδίων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὰ λεγόμενα ρεμματίσια, byzantia suher littora (παράτην βυζαντιανὴν — καὶ οὐχὶ τὴν χαλκηδονικὴν — ἀκτὴν).

Ἐκεῖ ἄρα, φρονῶ, ἀναζητητέον τὰ Προμῶτου ἢ

Προμῶτου καὶ τὸν ἐν αὐτοῖς ἐπιφανῆ ναὸν τοῦ Ἀρχαγγέλου, ὅστις τοσοῦτον ἐκέντησε τὰς διαρπακτικὰς τῶν Ἀβάρων ὀρέξεις, ὥστε νὰ ἐπιχειρήσῃ θαλασσίαν ἐκδρομὴν. Ὁ ναὸς οὗτος πρέπει νὰ υποθέσωμεν ὅτι περίοπτος αὐτοῖς ἦν ἀπὸ Χηλῶν καὶ διαπρέπων πλούτῳ καὶ μεγέθει καὶ κάλλει τοιοῦτον εὐρίσκειν τὸν ὑπὸ Ἰουστινιανοῦ κτισθέντα ἐν τῇ ἀσιατικῇ παραλίᾳ τοῦ Βοσπόρου καταντικρῆ τοῦ ὁμωνύμου ἐν τῷ Ἀνάπλω ναοῦ. «Ἰερὰ δύο, λέγει ὁ Προκόπιος (περὶ Κτισμάτων I, 8), τῷ Ἀρχαγγέλω Μιχαὴλ ἀνεμμένα, καταντικρῆ ἀλλήλων ἐστῶτα, τοῦ πορθμοῦ ἑκατέρωθεν συνέβαιναν εἶναι, θάτερον μὲν ἐν χώρῳ καλουμένῳ Ἀνάπλω ἐν ἀριστερᾷ εἰσπλέοντι τὸν Εὐξείνιον Πόντον, τὸ δὲ δὴ ἕτερον ἐν τῇ ἀντιπέρῃ ἀκτῇ. Προόχθους μὲν ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ ἄνθρωποι τὴν ἀκτὴν, ὅτι δὴ προέδραται, οἶμαι, κατὰ πολὺ τῆς ταύτης ἡϊόνος, νῦν δὲ Βρόχοι ἐπικαλεῖται, διαφθειρούσης τὰ ὀνόματα τῆς τῶν ἐπιχωρίων ἀγνοίας τῷ μῆκει τοῦ χρόνου». Ὁ ναὸς οὗτος ἔκειτο, κατὰ τὸν εἰρημένον ἱστορικόν, ἐπὶ χώρου μικρὸν τῆς θαλάσσης διέχοντος, ὁμαλοῦ μὲν φύσιν, συνθετοῦ δὲ λίθων ὑψοῦ ἀνέχοντος, ἦν δὲ «εὐπρεπῆ μὲν ἐξαισίως, κάλλει δὲ πρώτος, πολυτελεῖα δὲ ἀνακείσθαι μὲν τῷ Μιχαὴλ πρέπων, ἀναθεῖναι δὲ Ἰουστινιανῷ βασιλεῖ». «Ὅτι οἱ Προόχθοι ἢ Βρόχοι ἢ Βρόχοι ἢ Πρώτος Δίσκος, κατὰ τὸν Διονύσιον ἐν Ἀνάπλω Βοσπόρου, τοποθετητοὶ ἐνθα νῦν ἡ ἀκτὴ ἢ ἀπὸ Κούλελη εἰς Τσεγκέλικοι ὅτε Γύλλιος καὶ ὁ Ἀμμοῦ καὶ ὁ Carolus Muller ἀποφαίνονται καὶ ἐκ τῆς ἀνωτέρω περιγραφῆς τοῦ χώρου ὑπὸ Προκοπίου δῆλον γίνεται. «Inaque temporis vetustate fieri potuit ut Πρώτον Δίσκον depravarint in Προόχθους, λέγει ὁ Γύλλιος: nam si promontorium Moletrinarium sit ἀκροποιζούσα, ut esse videtur, in latere hujus (ad meridiem) vergente, potuit esse Πρώτος Δίσκος». ἐνθα ὁ Carolus Muller ἐπισημαίνει «Προόχθους — hunc locum, qui ταῖς Ροιζούσαις ἀκραις Dionysii respondere videtur cum Hammero censeo ponendum esse ad hodiernum Culle Baghdchessi». Καὶ ἐκ τῆς περιγραφῆς δὲ τοῦ Προκοπίου εἰς οὐδεμίαν ἄλλην οἱ Προόχθοι δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶσιν ἀκτὴν, ἢ εἰς τὴν ἀπὸ Κούλελη εἰς Τσεγκέλικοι τὴν καταντικρῆ μὲν τοῦ Ἀνάπλου κειμένην, ἥτις δὲ προέδραται κατὰ πολὺ τῆς ταύτης ἡϊόνος καὶ ὁμαλῆς φύσιν, συνθετοῦ λίθων ὑψοῦ ἀνέχει. Οὐδεμίαν οὕτως ἀπολειπομένης ἀμφιβολίας περὶ τῆς θέσεως τῶν Προόχθων ἢ Βρόχων, οὐχὶ ἀμφισβητήσιμον φαίνεται μοι ὅτι οἱ Προόχθοι ἦσαν οἱ αὐτοὶ καὶ τὰ Προμῶτου, τολμῶ εἰπεῖν ὅτι θάτερον θάτερον ἐστὶ μεταφράσις ἢ τὸ λατινικὸν τοῦ ἑλληνικοῦ, ἢ τὸ ἑλληνικὸν τοῦ λατινικοῦ Promoti ἢ Promonti — προεκβολὴ ἢ ἀκρο — ἐξ οὗ νομιζώ ὅτι ὁ Αὐσόνιος, τὴν σύμπτωσιν τῶν ὀνομάτων ἐπὶ ἠελίουθεῖς, ἐκ κολακείας μᾶλλον εἰς τὸν στρατηγὸν Προμῶτον τὴν ἐπωνυμίαν τῶν ὄστρεϊδίων αὐτοῦ ἀπέδωκεν, ἐκ τῆς χώρας μᾶλλον ἢ ἐκ τοῦ εἰρημένου στρατηγοῦ Promoti τότε ἐπωνυμιουμένου, ὃς νῦν ἀποκαλοῦνται ρεμματίσια. Ἄλλως δὲ, ἐάν ἐπίγειον τῶν Ἀβάρων αἱ Χαλαὶ ἢ Χηλαὶ ἦσαν, ἦτοι τὸ Βεδεκίον, οὐχὶ ἀγνωστον τοῖς τὸν Βόσπορον καὶ τὰ ρεῦματα αὐτοῦ εἰδόσιν ὅτι ἀκάτιον ἢ μονόξυλον, ἐκ Χηλῶν εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ρεῦματος ἀφίμενον καὶ

ἀνευ βοήθειας κώπης, εὐθὺ καὶ ἐντὸς δέκα τὸ πολὺ λεπτῶν φέρεται εἰς τὴν μεταξὺ Κούλελη καὶ Τσεγκέλικοι ἀκτὴν, ἐνθα ἑκδομημένος ἦν ὑπὸ Ἰουστινιανοῦ ὁ τοῖς ἐν Χηλαῖς περίοπτος τοῦ Ἀρχαγγέλου ναός, ὃν ἐντὸς μῆος ἡμέρας ἀντιπεράσαντες εἰς τὴν ἀσιατικὴν παραλίαν οἱ Ἄβαροι ἐδίωσαν.

Ὅτι δ' ἐν τοῖς Προόχθοις ἢ Βρόχοις ἢ Βρόχοις ξένου ἔθνους ἐπιδρομὴ κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἐγένετο καὶ δῆσος καὶ πυρπόλησις τῶν ἐκεῖ ἱερῶν καὶ ἐξ ἄλλης μαρτυρίας ἐπιβεβαιοῦται, τῆς Νικηφόρου τοῦ Καλλίστου γράφοντος ἐν βίῳ τῆς Ὀλυμπιάδος, τῆς πιστῆς καὶ πολυτίμου τοῦ Χρυσόστομου ψήλης, τάδε: «Ἐπεὶ ἐν Νικομυδείᾳ ἡ ὁσία ἐτελεύτα Ὀλυμπιάς, πρὶν ἢ τάφος αὐτὴν ὑποδέξαιτο, τῷ τότε ἱερατικῶς ἐξηγουμένῳ τῆς Νικομυδίου ὄναρ ἐψήσεται τὸ τίμιον λείψανον γλωσσόκομῳ ἐνθήμερον τῷ βυθῷ ἐπαφείναι, ὅπου δ' ἂν ἐκεῖνο σκάσῃ τὸν πλοῦν, ἐκεῖ καὶ τὸ σῶμα τῆς ὁσίας καταξιοῦν. Καὶ τὸ μὲν ἐγένετο· ἔβησαν δὲ τὴν παραλίαν, ἢ ὁ τοῦ ἀποστόλου Θωμᾶ νεὸς ἰδρυταί (Βρόχοι εἰς ἔγχωριος ὁ τόπος ὠνόμασται). Ἐνθα θεῖα ὄψεϊ ἐξιδόντες οἱ τὸν τόπον οἰκοῦντες τὸ ἱερὸν ἐκείνης πρὸς τῷ ἱερῷ θυσιαστηρίῳ κατέθηκαν λείψανον, μυρίων νόσων θεραπείας ἀξιουμένων, δαιμόνων ἀπελαυνόμενων καὶ ἄλλων τεραστίων παρὰ δόξαν γεγεννημένων. Ἰστορηταί γε μὴν μετὰ τοῦτο ἔθνους ἐπιδρομῆ συμμετασχεῖν τῆς πυρκαϊᾶς καὶ τὸν τοῦ Ἀποστόλου νεών. Ἐγγὺς δὲ πρὸς θάλασσαν τοῦ λειψάνου κειμένου, τὸ μὲν γλωσσόκομον δαπάνην τῷ πυρὶ γενέσθαι, τὰ δὲ γε λείψανα τοῖς θαλαττίοις παρερρίφθαι ροθίοις· ὅπου δ' ἐκεῖνα γένοιτο, ἔφαιμον καὶ τὸ ὕδωρ καθίστασθαι, ὡσανεὶ ἐνδεικνυμένου Θεοῦ τὸ τῆς ὁμολογίας ἐκείνη μαρτύριον. Σεργίου δὲ τῆς πατριαρχοῦντος, Ἰωάννην πέμψαι πρεσβύτερον καὶ τὰ ἱερὰ ἐκείνης ἀναλεξάμενον λείψανα τῷ αὐτῆς μαρτυρίῳ ἐνθεῖναι, ὅπερ μέσον ταῖν δυοῖν Ἐκκλησιῶν τῆς Σοφίας τε καὶ Βιθύνης ἑκδομήσεν». Ὁ ἐν Βρόχοις ἄρα ναὸς τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Θωμᾶ ἔθνους ἐπιδρομῆ συμμετέσχε τῆς πυρκαϊᾶς, — μετ' ἄλλων, δῆλον ὅτι, κτισμάτων —, πατριαρχοῦντος τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ περιπίστου Σεργίου, ὅστις τὴν ἀνακομιδὴν τοῦ ἱεροῦ τῆς Ὀλυμπιάδος σκίνους εἰς τὸ τῆς ὁμολογίας ἐκείνη μαρτύριον ἐποιήσατο τῷ μεγάλῳ σαββάτῳ, 18 ἀπριλίου 618, ἦτοι δέκα περίπου μῆνας μετὰ τὴν ἐπιδρομὴν τῶν Ἀβάρων πέραν εἰς τὰ Προμῶτου, γενομένην, ὡς εἴρηται, τῇ 5 Ἰουνίου τοῦ 617.

Ἄλλὰ τίς ὁ ἐν Βρόχοις οὗτος ναὸς τοῦ ἀποστόλου Θωμᾶ, ὃν οὔτε ὑπὸ Γύλλιου, οὔτε ὑπὸ Δουκαγγίου καὶ Βανδουρίου, οὔτε ὑπὸ τῶν ἡμετέρων τῶν τοῖς ἴχνησι τούτων παρακολουθησάντων εἶδομεν συμπεριλαμβανόμενον ἐν τοῖς γενομένοις ὑπ' αὐτῶν καταλόγοις τῶν ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν ὑπαρχόντων ἐν τῇ πόλει καὶ τοῖς προαστείσι αὐτῆς, θρακῶσις τε καὶ ἀσιατικοῖς, ναῶν καὶ μοναστηρίων; Μῆτοι ἄρα γέ ἐστιν ὁ κατὰ τὸ Πασχάλιον Χρονικὸν ὑπὸ Ἀνθemiου τοῦ ἐν Ρώμῃ βασιλεύσαντος καὶ γαμβροῦ ἐπὶ θυγατρὶ τοῦ Μαρκιανοῦ κτισθεῖς πλοσίον τοῦ Βορραδίου ἢ Βορραϊδίου; Πολλοὶ οἱ ὑπὲρ τῆς παραδοχῆς τῆς γνώ-

μης ταύτης συνηγοροῦντες λόγοι. Ἐάν παραδεχθῶμεν ὅτι τὰ Βορραδίου ἀπεκλήθησαν οὕτως ἀπὸ τοῦ ὁμωνύμου ἀνεψιοῦ Ἰουστινιανοῦ τοῦ Α', δικαιοσύμεθα νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὁ τοῦ ἁγίου Θωμᾶ παρὰ τὰ Βορραδίου ναὸς ἦν αὐτὸς οὗτος ὁ ἐν Βρόχοις, καθὼ ἐγγυτάτω κείμενος τῷ μεγάλῳ ναῷ τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ, ὃν ὁ Ἰουστινιανὸς ἑκδομήσατο τῇ φροντίδι πιθανώτατα τοῦ μνημονευθέντος ἀνεψιοῦ αὐτοῦ, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα εἶχε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Πασχάλιου Χρονικοῦ ὁ παρακείμενος χώρος, καὶ νὰ θεωρήσωμεν ὅτι τὸ ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ ἐπιγράμμα «Εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀρχαγγέλου ἐν Βορρέπτῳ» ἀναφέρεται εἰς τὸν ναὸν ἐκεῖνον, τὸν φροντίδι τοῦ Βορραδίου (Βορραδίου, ἐν τῷ ἐπιγράμματι, κατ' ἐσφαλμένην ἴσως γραφὴν) ὑπὸ Ἰουστινιανοῦ ἀνεγερθέντα. Τὸ κάλλος τοῦ ναοῦ συνεξαίρει μετὰ τοῦ Προκοπίου καὶ τὸ εἰρημένον ἐπιγράμμα ἔχον ὅδε:

Καὶ τότε σὺν καμάτων παναοίδιμον ἔργον ἐτύχηθαι,
Γερραδία κλυτάμητι· σὺ γὰρ περικαλέα ναὸν
ἀγγελικῆς στρατιῆς σημάτωντορος αὐτῆς, ἔδειξας.

Καὶ τὸ ὄνομα δὲ τοῦ κατὰ τὸ Πασχάλιον Χρονικὸν κτίτορος τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Θωμᾶ πλοσίον τοῦ Βορραδίου, συνδεόμενον μετὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ πάππου αὐτοῦ καὶ τοῦ συναξαρίου τῆς Ὀλυμπιάδος, φαίνεται πείθον ὅτι ὁ ὑπ' αὐτοῦ οἰκοδομηθεὶς ἢ ἀνοικοδομηθεὶς ναὸς ἐν τοῖς Βορραδίου ἦν αὐτὸς οὗτος ὁ ἐν τοῖς Βρόχοις, ἐν ᾧ τὸ ἱερὸν λείψανον τῆς Ὀλυμπιάδος ἐφυλάσσετο ὡς νόσων ἀλεξιτήριον ὑπὸ τῶν κατοίκων. Πάππος Ἀνθemiου, τοῦ ἐν Ρώμῃ βασιλεύσαντος καὶ γαμβροῦ ἐπὶ θυγατρὶ τοῦ Μαρκιανοῦ, ἐγένετο ὁ ὁμωνύμος αὐτῷ ὑπάτικος ἀνὴρ, ὃν Συνέσιός τε καὶ Χρυσόστομος καὶ ἄλλοι ὑπερεξαίρουσιν ἐπὶ τῇ ἀρετῇ καὶ ἰκανότητι αὐτοῦ. Ὁ ἀνὴρ οὗτος, ὅστις, ὑπάτος χρηματίσας ἐπὶ Ἀρκαδίου, ἐπαρχος ἦν τοῦ πραιτωρίου καὶ ἐπίτροπος τοῦ αὐτοκράτορος ἐπὶ τῆς ἀνηλικιότητος Θεοδοσίου τοῦ Μικροῦ, ἐκ τῶν φιλότατων ὑπῆρχεν Ἰωάννη τῷ Χρυσόστομῳ, ὃς ἐκ τῆς ἐξορίας αὐτῷ γράφων καὶ συγχαίρων ἐπὶ τῷ τῆς ὑπατείας ἀξιώματι ἀρκούντως σαφῶς ὑπαινίσσεται ὅτι ἀπεξεδέχετο παρ' αὐτοῦ τὴν προστασίαν τῶν δεινότερα ὑπὸ τῆς βυζαντινῆς αὐλῆς τοῦ Ἀρκαδίου καταδιωχθέντων καὶ ἐξορισθέντων φίλων τοῦ ἱεροῦ πατρός, ἐν οἷς τὴν πρώτην κατεῖχε θέσιν ἢ πολυτίμητος Ὀλυμπιάς, ἢ ἐν Νικομυδείᾳ τότε ἐγκαταβιούσα. «Διό σε καὶ μακαρίζομεν, ἔγραφε τῷ Ἀνθemiῳ, οὐκ ἐπειδὴ πρὸς τὸν θρόνον ἀνέβης τούτου, ἀλλ' ἐπειδὴ δαψιλεστέραν ἐλαβες ὕλην εἰς τὸ τὴν σύνεσίν σου καὶ τὴν φιλανθρωπίαν ἐπιδείξασθαι· καὶ τοῖς ἀδικουμένοις πᾶσι συνηδόμεθα, τὸν πλατύν σου λιμένα τῆς ψυχῆς ὀρώντες μυρία δυνάμενον λύσαι ναυάγια καὶ τοὺς εἰς ἔσχατον κλυδωνίου κατενεχθέντας παρασκευάσαι ἐξ οὐρίας πλεῖν. Διὰ ταῦτα σκιρτῶμεν, διὰ ταῦτα χαίρομεν, τὴν σὴν ἀρχὴν κοινὴν ἐορτῆν τῶν ἐπηρεαζομένων εἶναι νομίζοντες». Καὶ πρὸς τὴν Ὀλυμπιάδα δὲ ταυτοχρόνως γράφων εἰδίδου αὐτῇ ἐλπίδας περὶ ταχείας λύσεως τῶν δεινῶν αὐτῆς διὰ τῶνδε: «Ἄλλὰ λύσιν ἐπιθυμεῖς ἰδεῖν τῶν κατεχόντων κακῶν. Ἔσται καὶ τοῦτο, καὶ ταχέως ἔσται, τοῦ Θεοῦ ἐπιτρέποντος».

Ταῦτά τε καὶ τὸ παρὰ Νικηφόρου συναξάριον περὶ τοῦ θανάτου τῆς ἀνδρείας γυναίκος παρέχουσιν ἡμῖν τὸ ἐνδόξιμον νὰ πιστεύσωμεν ὅτι τὰ ἔσχατα τοῦ βίου αὐτῆς ἔτη διήλθε μεταπεμφθεῖσα καὶ ξενιζομένη παρὰ τῷ Ἀνθεμίῳ, ἔχοντι ἐκεῖ που, ἐν Βρόχθοις ἢ παρ' αὐτούς, ἐξοχικὸν μέγαρον καὶ ἑπαυλίαν, ἀποθανούσης δὲ τὸ λείψανον αὐτῆς διατηρήθη ἐν τῷ παρακειμένῳ ναφῷ τοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ, ὃν ἐπεσκέψασεν ἢ ἀνφοκόμυσεν ὁ ἐγγονὸς ἐκείνου Ἀνθέμιος, ὁ ἐν Ρώμῃ βασιλεύσας.

Περὶ τῶν Βορραδίου τοῦ λόγου ὄντος, ἐπιπροστίθηναι ὅτι λίαν ἐσφαλμένη φαίνεται μοι ἡ γνώμη Σκαρλάτου τοῦ Βυζαντίου ταυτίζοντος αὐτὰ τοῖς Βηρίδου «ὅπου, κατὰ τὸν Κεδρηνόν, προσωρμίσθη ὁ ὑπὸ τὸν ἀποστάτην Θωμᾶν, τὸν ἐπὶ Μιχαὴλ τοῦ Τραυλοῦ, στόλος συγκεῖμενος ἐκ 350 πλοίων, καὶ κατεπυροπολήθη διὰ τοῦ ὕγρου πυρός». Τὰ Βηρίδου ἢ Βυρίδες ἐκείντο ἐπὶ τῆς θρακίως παραλίας τῆς Προποντίδος, ὡς τρανώτατα ἐκ τῶν ἐπομένων καταδεύονται. Ἰωάννης ὁ Ἀντιοχεὺς τὰ κατὰ τὴν κάθοδον τοῦ ὑπὸ τὸν Ἡράκλειον στόλου εἰς Κωνσταντινούπολιν πρὸς τιμωρίαν τοῦ τυράννου Φωκᾶ ἀφηγοῦμενος λέγει ὅτι «ἐξῆλθεν ὁ Φωκᾶς καὶ ἀπῆλθεν εἰς Βυρίδας καὶ ἐθεόρει τὴν παράταξιν τῶν πλοίων τῶν ἐλλόντων μετὰ Ἡρακλείου ἀπὸ Ἀφρικῆς ἦσαν δὲ τὰ πλοῖα ἕως τοῦ Ἐβδόμου»· δὲν πιστεύομεν δέ οὐτι ὁ Φωκᾶς πρὸς κατόπτεισιν τοῦ ἐκ τῆς Προποντίδος καταπλέοντος στόλου μετέβη ἢ παρὰ τὸ Μάλτεπε, ὅπου ὁ Σκαρλάτος ὑποτίθει κείμενα τὰ Βορραδίου ἢ Βηρίδου, ἢ εἰς Βρόχθους, ὅπου, καθ' ἡμᾶς, τὰ Βορραδίου, ἀλλὰ πάντως εἰς σημεῖόν τι τῆς θρακίως παραλίας τῆς Προποντίδος, οὐ πόρρω τοῦ Ἐβδόμου, περὶ τῆς θέσεως τοῦ ὁποίου οὐδαμῶς, τὸ κατ' ἐμὲ, ἐπιτρέπεται ν' ἀμφιδάλλωμεν, καὶ μέχρι τοῦ ὁποίου ἐξικνεῖτο ἡ γραμμὴ τῶν ὑπὸ τὸν Ἡράκλειον ἐκ Προποντίδος καταπλέοντων πλοίων. «Ἐν δὲ τοῖς μετὰ Θεοφάνη, τοῦ λόγου ἀκριβῶς ὄντος περὶ τοῦ ὑπὸ τὸν ἀποστάτην Θωμᾶν στόλου, ἀναγινώσκωμεν τάδε, ἄπερ, ἀποροῦμεν πῶς, διέλαθον τὴν προσοχίαν τοῦ ἄλλως φιλοπονωτάτου καὶ σοφοῦ Σκαρλάτου τοῦ Βυζαντίου. «Ἄλλ' ἐκεῖναί μὲν—αἱ νῆες τοῦ ἀποστάτου Θωμᾶ—εἰς ἀριθμὸν τελοῦσαι πεντήκοντα πρὸς ταῖς τριακοσίαις πολεμιστηρίαις ἅμα διήρεσι καὶ αἰταγωγαῖς, τῷ τῶν Βυρίδων κατὰ Θράκην λιμένει καθορμίζονται, ἐξ οὐρίας πλέουσαι. Καὶ ὁ βασιλικὸς δὲ πυρφόρος στόλος, τούτοις μηδὲν ἐγνωκόσιν ἐκεῖσε ἐπιτεθείς, πολλὰς μὲν αὐτάνδρους αἰρεῖ τῶν νηῶν, τινὰς δὲ καὶ πυροπολεῖ δυνατωτάτῃ χειρὶ κτλ.». Ἐντεῦθεν ἀναμφισβητήτως ἐξάγεται ἢ ὅτι τὰ Βηρίδου ἢ αἱ Βυρίδες ἄλλαι ἦσαν ἢ τὰ Βορραδίου, ἢ, ἐὰν ταῦτισθῶσιν, ὅτι δέον νὰ μεταφέρωμεν τὰ Βορραδίου ἀπὸ τῆς ἀσιατικῆς ἀκτῆς εἰς τὴν θρακίαν τῆς Προποντίδος, ἐγγύς που τοῦ Ἐβδόμου.

* * * Ἄλλὰ πρὸς τὰ Βορραδίου ἐγειννιάζον τὰ Ἀνθεμίου περὶ ὧν οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἐκείντο, ἐπὶ τῆς βιθυνικῆς παραλίας ἢ παρὰ τὴν Χαλκηδόναν καὶ τὸν Εὐτροπίου λιμένα, ὡς οἱ βυζαντινογράφοι μέχρι τοῦδε ἀπεφάναντο, ἢ ἐν τῷ Βοσπόρῳ καὶ παρὰ τοὺς Βρόχθους, ὡς τοὐλάχιστον ἐγὼ εἰκάω ἐκ τε τῶν ὄσα ἀνωτέρω περὶ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀποστόλου

Θωμᾶ πλοίων—τοῦ Βορραδίου εἶπον καὶ ἐκ τῶν ἐπομένων. Ὁ Θεοφάνης ἀφηγοῦμενος τὰ κατὰ τὴν δευτέραν ὑπὸ τῶν Ἀράδων πολιορκίαν τῆς πόλεως ἐπὶ Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου (τῷ 717) γράφει περὶ τῆς ναυτικῆς αὐτῶν παρατάξεως τάδε: «Τῇ δὲ 1 Σεπτεμβρίου μηνὸς τῆς α' ἰνδικτιῶνος ἀνέβηθεν ὁ Σουλταμάν μετὰ τοῦ στόλου καὶ τῶν ἀμυρῶν αὐτοῦ ἔχων παμμεγέθεις καὶ πολεμικὰς κατίνας καὶ δρόμους τὸν ἀριθμὸν 1800 καὶ προσώρμισεν ἀπὸ τῆς Μαγναύρας ἕως τοῦ Κυκλοδίου. Μετὰ δὲ δύο ἡμέρας, νότου πνεύσαντος, ἀπάραντες ἐκείθεν παρέπλευσαν τὴν πόλιν. Καὶ οἱ μὲν ἐπέρρασαν εἰς τὰ Εὐτροπίου καὶ Ἀνθεμίου, οἱ δὲ εἰς τὰ τῆς Θράκης μέρη ἀπὸ τοῦ καστελλίου τῶν Γαλάτων καὶ ἕως τοῦ Κλειδίου προσώρμισαν. . . . Τῇ δὲ αὐτῇ νυκτὶ τὴν ἀλυσίν ἐκ τῶν Γαλάτων ὁ εὐσεβὴς βασιλεὺς μυστικῶς συνέστειλεν: οἱ δὲ ἐχθροὶ νομίζαντες ὅτι βουλόμενος αὐτούς δελεᾶσαι ὁ βασιλεὺς ταύτην παρέστειλεν, οὐκ ἐτόλμησαν εἰσελθεῖν καὶ ὀρμίσαι ἐν δὸν τῶν Γαλάτων, ἀλλὰ διαπλεύσαντες ἐν τῷ κόλῳ τοῦ Σωσθενίου, ἐκεῖ κατησφάλισαν τὸ ἑαυτῶν πλωῖον» (Θεοφάνους 6209). Ἐκ τῶν περὶ τῆς ναυτικῆς τῶν Σαρακηνῶν κινήσεως πληροφοριῶν τοῦ Θεοφάνους ἐξάγεται πρῶτον ὅτι ὁ στόλος αὐτῶν προσωρμίσθη εἰς τὸν αὐτὸν λιμένα, εἰς ὃν καὶ κατὰ τὴν πρώτην ὑπ' αὐτῶν πολιορκίαν ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Πωγωνάτου, ἦτοι εἰς τὸν τοῦ Ἐβδόμου, τὸν ὑπὸ δύο ἀκροτήτων καθοριζόμενον, πρὸς δυσμῆς μὲν τῆς Μαγναύρας, πρὸς ἀνατολὰς δὲ τοῦ Κυκλοδίου: ὅτι ὁ λιμὴν οὗτος ἡμιστὰ ἀσφαλῆς ἦν νότου πνέοντος, ἐκεῖτο δ' ἀναμφισβητήτως ἐκτὸς τοῦ Βοσπόρου ἐπὶ τῆς θρακίως παραλίας τῆς Προποντίδος, ἀφού τὰ πλοῖα ὑπὸ τοῦ νότου ὠθούμενά ὄφειλον νὰ παραπλεύσωσι τὴν πόλιν ὅπως σωθῶσιν ἐκτὸς τοῦ Βοσπόρου εἰς θάλασσαν ἦτον ἀκύμονα: ὅτι, ἐὰν ὑπολείπεται ἀμφιβολία τις περὶ τοῦ ὅτι ἡ Μαγναύρα καὶ τὸ Ἐβδομον οὐδαμῶς δύναται νὰ τοποθετηθῶσιν ἐκτὸς τοῦ Κερατίου Κόλπου, ἢ ἀμφιβολία αὐτὴ αἰρεται ἐκ τοῦ ὅτι, τῶν Σαρακηνῶν ναυλοχούντων ἐν Μαγναύρᾳ, ὁ Κεράτιος ἦν κεκλεισμένος αὐτοῖς δι' ἀλυσίδου, ἢν καὶ συστήλαντος ἐπὶ τοῦ βασιλέως, αὐτοῖ, καταπλεύσαντες ἦδη εἰς τὸν Βόσπορον, δὲν ἐτόλμησαν νὰ εἰσελθῶσιν ἐκτὸς τοῦ Κερατίου ὑπονοοῦντες ὄλον. Δεύτερον ὅτι τοῦ νότου πνεύσαντος ὁ τῶν Σαρακηνῶν στόλος εἰς δύο διηρέθη μοίρας, κατέναντι ἀλλήλων ταχθείας, ὧν ἡ μὲν προσωρμίσθη ἐν τῇ δυτικῇ παραλίᾳ τοῦ Βοσπόρου ἀπὸ Γαλατᾶ μέχρι τοῦ Τεφτερδάρ βουρνοῦ (Κλειδίου), ἢ δὲ ἀπὸ Εὐτροπίου λιμένος μέχρι τῶν Ἀνθεμίου, ἄπερ οὕτω φαίνονται ἀντικρουόμενα πρὸς τὸ Κλειδίον ἢ Τεφτερδάρ βουρνοῦ, κείμενα, δῆλον ὅτι, μεταξὺ Βενλέρ βέν καὶ Τσεγκέλικοῖ. Ἡμιστὰ βεβαίως πιθανὸν εἶναι, ὅτι τῶν Σαρακηνῶν φοβηθέντων νὰ εἰσπλεύσωσιν εἰς τὸν Κεράτιον, καὶ ἀφού ἡ ἀλυσὶς ἦρθη, καὶ ὑπονοοῦντων ὄλον, αἱ δύο μοῖραι τοῦ στόλου αὐτῶν θά ἀπεχωρίζοντο καὶ θά ἐστάθμευον τοσοῦτον μακρὰν ἀλλήλων, ἐὰν τὰ Ἀνθεμίου καὶ Βορραδίου ἐκείντο, ὡς πιστεύεται, πέραν τοῦ Εὐτροπίου λιμένος, μεταξύ Φαναρακίου καὶ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Μάλτεπε. Ἐπειτα ἐὰν ἡ ἑτέρα μοῖρα ἐστάθμευεν ἀπὸ Χαλκηδόνος μέχρι Σατύρου, ὡς βούλονται οἱ βυζαντινογράφοι, ἐπόμενον ἦτο νὰ ζητηθῆ ἀσφάλειαν, ὡς ἔπραξαν μεθ' ἐξήμνητον αἱ ἐπικουρικαὶ ὑπὸ τὸν Σοφίαν καὶ τὸν Ἰεσηὸ ἀποσταλεῖσαι μοῖραι ἢ εἰς τὸν τοῦ Καλοῦ Ἄγρου λιμένα ἢ εἰς τὸν Σάτυρον καὶ Βράν καὶ ἕως Καρταλιμένος. Ἄλλ' αἱ δύο μοῖραι, οὐδαμῶς χωριθεῖσαι, ὡς ἐκ τῆς ἀφηγήσεως τοῦ Θεοφάνους φαίνεται, ἀμφότεραι δὲ τὰ νότια τοῦ Βοσπόρου κατέχουσαι, συνδιέπλευσαν ὁμοῦ εἰς τὸν λιμένα τοῦ Σωσθενίου (Στένης), ὅπου οἱ Σαρακηνοὶ κατησφάλισαν τὸ ἑαυτῶν πλωῖον. Κατὰ δὲ τοὺς μετὰ Θεοφάνη ὁ Ἀνθεμίου τόπος ἦν ἐπὶ Θεοφίλου ἀποθήκη τῶν βασιλικῶν μαγγάνων, εἰς τοῦτον δὲ ὁ τοῦ Θεοφίλου ἐπὶ θυγατρὶ γαμβρός Ἀλέξιος ὁ Μωσπλέ, ὁ μετὰ θάνατον τῆς συζύγου αὐτοῦ τὸν μοναχικὸν προελόμενος βίον καὶ παρὰ τοῦ βασιλέως λαβὼν τὴν μονὴν Χρυσοπόλεως καὶ τὰς παρακειμένας αὐτῇ τοῦ Βυρθέως καὶ τῆς Ἐλαίας, περιπάτου ποτὲ δεόμενος, κατῆλθεν ἐκ Χρυσοπόλεως καὶ εἰλετο τὸν τοῦ Ἀνθεμίου τοῦτον τόπον ἐξωνήσασθαι διὰ βασιλικῆς προσταξέως καὶ ἴδιον κατασκεύασαι, οὐ δὴν καὶ ἐπέτυχε διὰ τῆς βασιλίδος Θεοδώρας, τῆς πένθερᾶς μὲν αὐτοῦ, συζύγου δὲ Θεοφίλου. Αἱ μνημονεύμεναί μοι διήκον ἐπὶ τῶν λόφων τῶν ὑπερκειμένων τῆς ἀσιατικῆς ὄχθης τοῦ Βοσπόρου ἀπὸ Χρυσοπόλεως μέχρι Βενλέρβεν, δὲν φαίνεται δὲ τόσον πιθανὸν ὅτι ὁ Ἀλέξιος περιπάτου δεόμενος θά ἐπεχίρει τετράωρον ἢ πεντῶρον ἐκδρομὴν ἀπὸ Χρυσοπόλεως μέχρι τοῦ Βοσταντζῆ, ὅπου τοποθετεῖται παρὰ τῶν βυζαντινογράφων τοῦναντίον φαίνεται πλέον ἢ πιθανὸν ὅτι τὸν περίπατον αὐτοῦ ἐποιήσατο διὰ τῶν ἀνικόντων εἰς τὰς αὐτῷ δωρηθείσας μονὰς τόπων, ἐξ ὧν ἐπιτομος καὶ εὐκόλος ἢ κατάβασις εἰς τὸν καθ' ἡμᾶς, Ἀνθεμίου τόπον διὰ τῆς κλιτύς τοῦ Χαβοῦς μπασῆ. Ἐκ πάντων τούτων ἐπιτραπήτω μοι νὰ φρονῶ ὅτι κατὰ μήκος τῆς προβεβλημένης ἀκτῆς, ἦτις Πρόοχθοι, Βρόχθοι, Βρόχοι, Πρώτος, καὶ Δεύτερος Δίοκος ὀνομαζομένη, ἐπὶ δὲ καὶ λατινιστὶ Promoi ἢ Promontii, διήκει ἀπὸ Κούλεζη μέχρι Χαβοῦς μπασῆ, ὑπῆρχον ὁ ναὸς τοῦ Ἀρχαγγέλου πέραν εἰς τὰ Προμώτου, ὁ τοῦ ἁγίου Θωμᾶ καὶ τὰ ἐξοχικὰ μέγαλα καὶ ἑπαυλεῖς Βορραδίου καὶ Ἀνθεμίου. Σημειωτέον ἐνταῦθα ὅτι ὡς ἐκ τῆς συνωνυμίας τῶν ἐν τῇ πόλει οἰκῶν τῶν βυζαντινῶν μεγιστάνων καὶ τῶν ἐν τοῖς προαστείαις ἐξοχικῶν αὐτῶν μεγάρων πολλὴ ἐπέχεται σύγχυσις. Οὕτως ὁ Ἀνθέμιος ἐκέκτιστο καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει μεγαλοπρεπῆ οἶκον, τὰ Ἀνθεμίου ἐπίσης καλούμενον, ὃν εἰς Ρώμην ἀπερχόμενος ἀνήγειρε, κατὰ τὸν ἀνώνημον πατριογράφον, εἰς ναὸν καὶ γηροκομεῖον καὶ λουμα. Ἀλλὰ καὶ τὰ Βορραδίου ὑπὸ Ἰωάννου τοῦ Ἀντιοχεῶς καλούμενα, κείμενα δὲ παρὰ τοὺς λιμένας Σοφίας καὶ Ὀρμίσδα, ὅπου Πρίσκοις ἐπὶ τῇ ἐπελευθεσίᾳ τοῦ ὑπὸ τὸν Ἡράκλειον στόλου ἐκέλευσε συναχθῆναι τοὺς ἐξουσίτορας εἰς τὸν ἱππόδρομον τοῦ οἴκου αὐτοῦ ἅμα τοῖς στρατιώταις βουκελλαρίαις, γραπτῶν πιθανώτατα τὰ Βορραδίου, οἶκος δηλαδὴ, τοῦ ὁμωνύμου ἀνεψιοῦ τοῦ Ἰουστινιανοῦ.

(Ἀκολοθεῖ). Σ. Ι. Βουτηγῆς.

ΤΑ ΑΓΙΑΣΜΑΤΑ
ΩΣ ΛΕΙΨΑΝΑ ΑΡΧΑΙΩΝ ΝΑΩΝ*.

Περὶ ἄλλου τινὸς αγιάσματος, φερομένου ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος, διαπῶ, ἄτε οὐδὲν περὶ αὐτοῦ ἔχω λέγειν. Προχωρῶ λοιπὸν πρὸς τὸ πρόσκειον Βουγιούκ-δερέ καὶ ἴσταμαι πρὸς στιγμὴν ἐνώπιον ἑτέρου αγιάσματος, σεμνυνομένου ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς, ἑορταζομένης τῇ Κυριακῇ τῆς Σαμαρειτίδος, καθ' ἣν ἡμέραν, στέφανος ἐκ δάφνης ἐπὶ τῆς παραστάδος τῆς θύρας ἀνηρητημένος, ἐξαγγέλλει τὸ ἐπίσημον τῆς ἡμέρας καὶ τοῦ τόπου. Τὸ αγίασμα τοῦτο κεῖται ἐν τῷ βάθει στενῆς διόδου, παρακειμένης οἰνοπωλείᾳ καὶ εἰς εἰκοσὶν βημάτων ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀπόστασιν. Ὑποθέτω ὅτι εὐσεβῆς τις κάτοχος πρὸ ἐτῶν οὐχὶ πολλῶν, γενόμενος τοῦ μέρους ἐκείνου, ἐτίμησε τὸ ἐκεῖ ἀναδρῦσαν ὕδωρ τῷ ὀνόματι πεφιλημένου αὐτῷ προσώπου, φέροντος τὸ ὄνομα τῆς ἁγίας, εἰς μνημόσιννον αἰώνιον· ἄλλως, δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω πῶς ἡ μνήμη τῆς Σαμαρειτίδος μετηνέχθη εἰς Καλαφάτ-γερὶ τοῦ Βουγιούκ-δερέ. Πιστεύω ὅτι θέλω τύχει τῆς συγγνώμης τῆς ἁγίας ἐπὶ τῇ τολμηρῇ εἰκασίᾳ μου, ἀφού καὶ ὁ ἴδιος σεβάζομαι τὸν τόπον τοῦ σκηνώματός της καὶ τοῦ ἐκείθεν ὕδατος, πρὸς αγιασμόν ψυχῆς, ἅπαξ τοῦ ἔτους μεταλαμβάνω.

Ἐτερον αγίασμα ὑπάρχει τὸ πρὸς Βορράν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς Βουγιούκ-δερέ φερόνημον αγίασμα, πρὸς ὃ κατέρχεται τις διὰ βαθμίδων, εἶναι δὲ στενὴ λωρὴ ὕδατος, ἐκ τῶν ὑπερθεν πηγῶν ὑδάτων συναθροισζομένου ἐκεῖ καὶ ἀποτελοῦντος πηγὴν ἀνεξάντηλον αγιάσματος εἰς τοὺς μετὰ πιστεως προδερχομένους. Ὅτι ὑπῆρχεν ἐνταῦθα Ἐκκλησία δῆλον. Ἐν τισὶ Μηνιαίοις ἐκδεδομένοις. Ἐνετίμησιν τῷ 1689 ἔτει, εὐρίσκω γεγραμμένα τὰ ἀκόλουθα, εὐχερῶς ἀναγινωσκόμενα: «1711. Ἀφιερωθῆν ὁ παρὼν Μὴν παρὰ Χαδζῆ Χρήστου καὶ Χαδζῆ Κωνσταντῆ ἐν τῷ ναφῷ τῆς ἁγίας Ὁσιομάρτυρος τοῦ Χριστοῦ Παρασκευῆς κατὰ τὸ Μπουγιούκ-δερέ, διὰ ψυχικὴν αὐτῶν σωτηρίαν καὶ ὁ ἀποξενώσας αὐτόν, ξένος γενέσθω τῆς τοῦ Χριστοῦ μερίδος». Ἄλλ' ἐκ πολλῶν ἄλλων τεκμηρίων συμπεραίνω ὅτι ἐν ἀρχαιοτέροις χρόνοις ἡ Ἐκκλησία τοῦ χωρίου ἐκεῖτο πρὸς τὸ κάτω μέρος, ὅπου νῦν ἡ μεγάλη πεδιάς, διότι τὸ πρὸς τὴν ἀποδόθραν μέρος ἦτο ἀκατοίκτητον, τὸ δὲ ἐν τῷ κέντρῳ ἐχρυσίδιμενον ὡς Νεκροτάφειον. Πρὸ τῶν ἐτῶν, ἀνασκαπτομένου τοῦ ὀπισθεν τοῦ λουτρῶνος χώρου, πρὸς ἀνέγειρον θεμελίων οἰκίας, εὐρέθη λάρναξ καὶ ἐν αὐτῇ ὀστά τινα καὶ κρανίον ἄρτιον καὶ παρ' αὐτῷ μικρὰ λίκυθος ἔχουσα τὸ ἄνω μέρος τετρασμένον. Διερχόμενος ἐκείθεν εἶδον τὴν λάρνακα καὶ τὸν νεκρὸν ἐμακάρισα καὶ τὴν λίκυθον μετὰ χεῖρας ἐκράτουν περιεργαζόμενος αὐτήν, ὅτε ἕτερος διαβάτης, ρωποπερπερήθρας οὗτος, ρίπτει ἐκ τῶν χειρῶν μου τὴν λίκυθον, ὡς χρῆμά τι ἀπαίσιον, ἦτις καὶ εἰς τεμάχια μετεβλήθη. Πιθανὸν ὁμοίως νὰ ὑπῆρχεν ἐκεῖ παρὰ τὴν πεδιάδα καὶ Μονὴ τις· διότι ἐν τοῖς

*) Ἰδε ἀριθ. 28, σελ. 546—547.

Μηναιούς άπαντῆ « Μνήμη τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν « Βασιλείου, τοῦ συστειδαμένου τὴν Μοῦνην τοῦ Βα- » θεός Ρύακος ». Τοῦ μὲν νὰ παραδεχθῶ, ὅτι διὰ τοῦ ὀνόματος Βαθὺς ρύαξ, ὁ Συναξαριστὴς ἐννοεῖ τὸ προάστιον Βουγιούκ-δερέ, ἐκτὸς ἐὰν ὑπῆρχε καὶ ἄλ- λη τις οὐνοκία καλουμένη τῷ ἰδίῳ ὀνόματι, ὅπερ ἀμφιδάλλω.

Ἐτερον ἀγίασμα ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγορᾶς τοῦ χω- ρίου, ἐντὸς πεπαλαιωμένου φούρνου, τιμᾶται ἐπ' ὀ- νόματι τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Καὶ περὶ τούτου οὐδὲν θετικὸν γνωρίζω, κατὰ συνέπειαν παραιτοῦμαι εἰκο- τολαγῶν.

Ἄλλο ἀγίασμα, τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Θεράποντος, εὑρίθται ὑπὸ τὴν δυτικὴν θύραν τοῦ μεγάρου τοῦ Ἀβραάμ πασσᾶ, εἰς ὃ κατέρχεται τις διὰ τεσσάρων βαθμίδων· αἱ τε βαθμίδες, ὡς καὶ τὸ ἔδαφος καὶ ἡ ἐνέχουσα τὸ ἀγίασμα δεξαμενὴ εἰσὶν ἐκ λευκοτάτου μαρμάρου, ἐπιστέφει δὲ τὴν εἰκόνα κεντητὸν ὕψωμα ἐκ λινοῦ καὶ κανδήλα ἀργυρᾶ, ἀκοιμητὸς συνδιατρίβει τῷ Ἁγίῳ. Ὅτε κόσμος τοῦ ἀγιάσματος καὶ ὁ πρὸς τὸν ἅγιον πολὺς σεβασμὸς εἰσὶν ἀπόρροια τῶν εὐγενῶν αἰσθημάτων τῆς οἰκο- δεσποίνης. Πῶς δὲ εὐρέθη ἐκεῖ ἀγίασμα, μόλις εἰκο- σὶ βήματα τῆς θαλάσσης ἀφιστάμενον ἀγνοῶ, γνω- ρίζω ὅμως ὅτι τιμᾶται καὶ σεβάζεται, ἅπαξ δὲ τοῦ ἔτους, τῇ 14 Μαΐου, ἀνοίγονται αἱ πύλαι τοῦ με- γάρου παντὶ τῷ προσερχομένῳ καὶ παρατίθενται κη- ρία ὑπὸ τῆς οἰκογενείας πρὸς χρῆσιν τῶν πιστῶν, ὧν τὰ ἐννέα δέκατα εἰσὶν, ὡς πάντοτε, γυναῖκες.

Ἀνερχόμενοι ἐντεῦθεν πρὸς τὸ δεσπύζον τοῦ προαστείου ὄρους ἀπαντῶμεν δύο, ἀπ' ἀλλήλων ἀφιστάμενα ἀγίασματα, πηγᾶς ὀμβρίων ὑδάτων, στε- γαζόμενα ὑπὸ θόλων, ἐκ λίθων ἀπροσφύων συνηρ- μολογημένων, ὧν τὸ μὲν σεβάζεται ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου, τὸ δ' ἕτερον ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου. Παρέρχομαι καὶ ταῦτα, ὡς οὐδε- μίαν ἕλπην παρεχόμενα τῷ ὑπὸ συζήτησιν θέματι.

Ἐτερον ἀγίασμα, ἐπ' ὀνόματι τοῦ προφήτου Ἡ- λιοῦ κεῖται ἐντὸς κρημνῶδους φάραγγος, ἐν μέσῳ κομάρων καὶ ἄλλων θάμνων, λάρναξ ἰκανῆς διαστά- σεως, ἣν περισκέπουσιν οἱ τοῦ Κοδζᾶ-τὰς ὑπερμε- γέθεις βράχοι. Τί ζητεῖ ἐν τοῖς δυσπροσίτοις ἐκεῖ- νοις μέρεσιν ἀγίασμα τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ; Οὐδὲν ἔχω ἐπακριδῶς λέγειν. Γνωρίζω ὅμως ὅτι, πάντοτε τοιαῦτα ἀγίασματα ἐπ' ὀνόματι τοῦ προφήτου ἀπαν- τῶσιν ἐν ταῖς κορυφαῖς τῶν ὀρέων καὶ ἐν μέσῳ δυσπροσίτων φαραγγῶν, οἷον ἀναπαριστῶντα τὴν διατριβὴν ποτὲ τοῦ προφήτου, καθὼς καὶ μέχρι τοῦ- δε ἐξαικονίζεται, καθήμενος κατὰμονος ἐντὸς χαρά- δρας ὄρους, ἐνῶ οἱ κόρακες φέρουσιν αὐτῷ τροφήν. « Καὶ ἐπορεύθη Ἡλιοῦ, καὶ ἐκάθισεν ἐν τῷ χειμάρ- » ρῳ Χοράθ, ἐπὶ πρόσωπον τοῦ Ἰορδάνου· καὶ οἱ κό- » ρακες ἔφερον αὐτῷ ἄρτους τὸ πρωῖ, καὶ κρέας τὸ » δεῖλνς, καὶ ἐκ τοῦ χειμάρρου ἔπινεν ὕδωρ. (Βαβλ. Γ. Κεφ. ΙΖ'). Οἱ περὶ τὴν ἱστορίαν δοκιμώτεροι ἢς ὀμιλήσωσιν.

Ἐτερον ἀγίασμα ἀπαντῆ ὁ μεταβαίνων ἐκ Βου- γιούκ-δερέ εἰς Βαξέ-κοιοῖ, κείμενον ἐντὸς προσγείου οἰκίσκου, ἐνδιαιτήματος τῶν κηπουρῶν τοῦ μεγαλει- τέρου τῆς περιοχῆς ὀλης λαχανοκῆπου « Τατάνας » καλουμένης. Εἶναι δὲ τοῦτο φρέαρ ἀδαθές, στερεῶς

περιτετοιχισμένον, δεικνύον ὑπαρξιν πολλῶν ἐτῶν καὶ σεμνύεται ἐπὶ τῷ Γενεσίῳ τῆς Θεοτόκου, ὑπὸ δὲ τῶν ἰδιοκτητῶν τοῦ κήπου, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Εὐρυτάνων, φέρεται ὑπὸ τὸ ὄνομα « Παναγία Πρου- σιώτισσα ». Ὁ παρὰ τὸ ἀγίασμα τοῦτο χώρος ἐν εἰδῆ παραλληλογράμου, εὐρύς καὶ συννεφής, ὡς καὶ αἱ ποραδόσεις τῶν ἐν τῷ κήπῳ ἢς ἀλληλοδιαδόχως ἔχουσιν ἀπὸ τῶν προγόνων αὐτῶν, μαρτυροῦσιν ὅτι ἐνταῦθα ὑπῆρχε ναὸς τιμώμενος ἐπ' ὀνόματι τοῦ Γενεσίου τῆς Θεοτόκου. Ἐὰν δὲ τις ἐν ἀμφιδόξῳ ἔχη περὶ τῆς ἀληθείας ταῦ πράγματα, ὁ τοιοῦτος δύναται νὰ κρίνῃ αὐταῖς ὕψειν.

Ἀποχωρίζομαι πρὸς καιρὸν τοῦ Βουγιούκ-δερέ, ὅπου ἠριθμῶσα ἐνδεκα ἐν ὄλοις ἀγίασματα καὶ με- ταβαίνω εἰς Βαξέ-κοιοῖ, ἔχων ὅμως κατὰ νοῦν, ὅτι μεταβαίνω νὰ παραστῶ εἰς τὴν κατὰ τὴν 2 Μαῖου, τελουμένην ἐν τῇ μεγαλοπρεπεί καὶ ἀναπεπταμένην πεδιάδι τοῦ χωρίου πανήγυριν τοῦ ἁγίου Ἀθανα- σίου, ὅπου κατευφραῖνομαι βλέπων συναπαντωμένας μορφᾶς καὶ ἀμφιέσεις ποικίλας τὴν ὄψιν καὶ τὸ χρω- μα· τὰς καλλισφύρους τῶν προαστείων σεργῆνας καὶ τὰς ἀπειροκάλους τῶν χωρικῶν κόρας. Ἐντὸς κβα- μαλῆς καλύβης, ἣν περισκέπει χορὸς δένδρων ἐκ δρυῶν καὶ πρίνων, εὑρίθται ἡ εἰκὼν τοῦ ἁγίου Ἀθα- νασίου καὶ ἐνώπιον αὐτῆς μανουάλιον διδρασοῦν, καὶ παρὰ τὴν θύραν κεῖται τὸ ἀγίασμα, φρέαρ ἀδαθές, ἐνέχον γλυκὺ καὶ ψυχρὸν ὕδωρ, ἀναψυκτικὸν εἰς τοὺς ἐκεῖ συναθροισμένους κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκει- νην. Λέγω καὶ γράφω, ὅτι ἐκεῖ δὲν ὑπῆρχε ναὸς, διότι τοιοῦτος, ἀπὸ τοῦ συνωκισμοῦ τοῦ χωρίου, περὶ τοῦ ὁποίου ἐπιφυλάττομαι ἄλλοτε νὰ γράψω, εὑρίθται ὁ ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ χωρίου κείμενος ἐπ' ὀ- νόματι τοῦ ἁγίου Δημητρίου καὶ διότι ἀλλαχοῦ ἔχω νὰ τοποθετήσω ἕτερον ναόν, ὅπου καὶ προχωρῶν ἀποκαλύπτομαι μετὰ σεβασμοῦ. Εἰς τὸ βάθος χαρά- δρας, πρὸς ἣν ἄγει σκολιὰ πάροδος, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀπὸ Βαξέκοιο εἰς Βελιγράδιον, ἀριστερὰ τῷ ὁδοι- πόρῳ, καὶ ὑπὸ τὴν ρίζαν τριπεμπέλου δρυοθαλάμου, κεῖται τὸ ἀγίασμα τῆς ἁγίας Παρασκευῆς, αὐλάκιον ἐντὸς τοῦ ὁποίου συλλεῖθονται τὰ ἀπὸ τοῦ βουνοῦ ὕδατα, ἐκτισμένον μέχρι τινὸς δι' ἀκατεργάστων λι- θῶν. Κατὰ τὴν μνήμην τῆς ἁγίας τελεῖται ὑπερθεν τοῦ μέρους, ἐν μέσῳ κασταναῶν, δρυῶν, πρίνων, ἀγριρερικῶν καὶ ἄλλων θάμνων, πανήγυρις, εἰς ἣν συντρέχουσιν ἀπὸ τε Βαξέκοιο καὶ Βελιγραδίου καὶ ἀλλαχόθεν. Ἐνταῦθα παραδέχομαι, εἰ καὶ μετὰ τι- νος ἐνδοιασμοῦ, Ἐκκλησίαν τῆς ἁγίας Παρασκευῆς ἀρχαίαν, τὴν ὁποίαν ὁ πανδομάτωρ χρόνος ἐξήλει- ψεν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, ὃν τρόπον καὶ τόσα ἄλλα, περὶ ὧν μόνον ἡ ἱστορία ἔχει λέγειν.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΛΕΜΗΣ.

(Ἀκολουθεῖ).

Ἡ ΠΡΟ ΤΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΥ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ ΔΥΟ ΚΟΣΜΩΝ ΔΙΑ ΤΗΣ ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ.*

Ἀξιότιμοι κύριοι.

Ὁ χρόνος προσεγγίζει· ὁσονούπω συμπληροῦνται τετρακκόσια ἔτη ἀπὸ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ νέου κό- σμου ὑπὸ τοῦ Κολόμβου. Γενικὸς ἐνθουσιασμὸς κατα- λαμβάνει πάντας ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει ταύτῃ. Ἐορταί προετοιμᾶζονται μεγαλοπρεπέσταται ἐν τε τῷ πα- λαιῷ καὶ τῷ νέῳ κόσμῳ, πρὸς πανηγυρισμὸν τῆς ἀξιο- μνημονεύτου ἐκείνης ἡμέρας, καθ' ἣν ὁ Χριστοφόρος Κολόμβος, ἀφείς κατὰ μέρος τὰς δεισιδαιμονίας καὶ προλήψεις τῆς ἐποχῆς του, καὶ διακινδυνεύσας τὴν ζωὴν αὐτοῦ πρὸς ὑποστήριξιν ἰδέας, ἡ ἐπιτυχία τῆς ὁποίας κατέστησε τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἀνεξίτηλον εἰς τὰς δέλτους τῆς θεᾶς Ἀθανασίας, ἐναντίον τῶν πα- ραγνωρισάντων τὴν ἀξίαν, τὰς γνώσεις, τὸ θάρρος, καὶ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἀνδρός, οὗ τὸ ὄνομα ἔπρεπεν ἤδη νὰ ὑποδεικνύῃ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἀνακαλυφθεῖσαν ἡ- πείρου καὶ οὐχὶ ἑτέρου τινός, ἀξιομνημονεύτου, λέγω, ἐκείνης ἡμέρας, τῆς 12 ὀκτωβρίου 1492, καθ' ἣν ὁ Χριστοφόρος Κολόμβος ἔθεσε τὸν πόδα αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἰθάφους τοῦ λησμονηθέντος πρὸ αἰῶνων κόσμου.

Ὑπὸ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τούτου καταληφθεὶς καὶ γώ, ἔλαβον τὴν γραφίδα καὶ ἐπεχείρησα, ὅπως, μεταχει- ρισθεὶς τὸ προῖον τῆς ἐργασίας μου, προσενέγκω τοῦ- το, πρῶτον μὲν, ὡς φῶρον τοῦ μεγίστου μοι θαυμα- σμοῦ, τῇ μνήμῃ τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἀνδρός, τοῦ Χρ. Κολόμβου, τοῦ ἀποδώσαντος τῇ ἀνθρωπότητι τὸ ἕ- τερον ἡμισυ τῆς ὑδρογείου, γενομένου δ' αἰτίου ἀνα- καλύψεως τέχνης, τῆς Μεξικανικῆς, τέως ἀγνώστου, διανοιξάσης τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν μεταγενεστέρων, πρὸς μελέτην τοῦ πολιτισμοῦ τῶν προϊστορικῶν μυ- θικῶν χρόνων.

Δεύτερον δὲ εὐρὴν κατάλληλον περίστασιν ὅπως ὑ- ποβάλω ταῖς ὑμετέρας γνώσεις τὰς σχηματισθείσας ἐν ἐμοὶ ἰδέας ἐπὶ τῶν διαφορῶν σχετικῶν τοῦ ἔργου τούτου ζητημάτων· καὶ

Τρίτον, ἐξ ἔθνικῆς κινούμενος φιλοτιμίας, ὅπως ὑ- ποδείξω ὑμῖν, ὅτι τὰς ἰδέας ταύτας ἐσχημάτισα βα- σισθεὶς μόνον ἐπὶ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγρα- φέων, ἐν σχέσει πρὸς τὰς νεωτέρας ἀρχαιολογικὰς ἀνακαλύψεις.

Ἡ προσφορά μου αὕτη συνίσταται ἐξ ἔργου βασιζο- μένου ἐπὶ τῆς ἐξῆς ἀρχῆς:

Α'. Ὅτι οἱ ἀρχαῖοι λαοὶ τοῦ παλαιοῦ κόσμου ἐ- γνώριζον τὸν ὑπὸ τοῦ Κολόμβου ἀνακαλυφθέντα νέον.

Β'. Ὅτι ὑπῆρχε συγκοινωνία μεταξύ τῶν λαῶν τῶν δύο κόσμων· καὶ

*) Ἡ μελέτη αὕτη ἐγένετο διὰ τὸ ἐν Ἰσπανίᾳ συνελ- θόν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος συνέδριον τῶν Ἀμερικανολόγων, ἐστᾶλη δὲ μεθ' ἀπάντων τῶν σχεδίων φωτογραφημένων. Προτάσσεται δὲ ἡ ἐπιστολὴ αὕτη τῇ ἐπιτροπῇ τῆς ἐκθέσεως.

Γ'. Ὅτι ἡ συγκοινωνία αὕτη ἐγένετο κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος ἀναφερο- μένης Ἀτλαντίδος.

Ἀρχαὶ πορισθεῖσαι ἐκ τῆς συγκριτικῆς μελέτης τῆς ἱστορίας τῆς τέχνης ἐπὶ τῶν μνημείων τῆς ἀρ- χαιότητος τῶν δύο κόσμων καὶ ἐκ τῆς ἐπισταμένης ἀναγνώσεως τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων.

Τὸ ὅλον ἔργον μου διαιρεῖται εἰς δύο κύρια μέρη· τὸ παρὸν, τὸ φιλολογικόν, ὑποδιαιρούμενον εἰς τρία κεφάλαια πραγματευόμενα τὴν θεωρίαν τῶν παγῶνων καὶ τοῦ κατακλυσμοῦ, τὴν παρὰ τῶν ἀρχαίων λαῶν τοῦ παλαιοῦ κόσμου γνῶσιν τοῦ νέου κόσμου, καὶ τὴν περὶ ὑπάρξεως τῆς νήσου Ἀτλαντίδος, ὡς μέσου συγ- κοινωνίας τῶν δύο κόσμων ὑπόθεσιν· καὶ τὸ καλλι- τεχνικὸν μέρος, ἀπαρτιζόμενον ἐξ ἐνός μεγάλου πίνα- κος ἐπεξηγούντος ἅπαντα τὰ ἐν τῷ πρώτῳ μέρει ζη- τήματα γραφικῶς.

Ὁ πίναξ οὗτος ὑποδιαιρεῖται εἰς ἕξ μεγάλας εἰκό- νας, ἐξ ὧν ἡ μὲν πρώτη παριστᾷ τὸ ἡμέτερον πλανη- τικὸν σύστημα ἐν ταῖς δυσὶ μέγαις ἐποχαῖς τῆς γῆς πρὸ καὶ μετὰ τὸν κατακλυσμόν· ἡ δευτέρα πραγ- ματεύεται τὴν θεωρίαν τῶν παγῶνων καὶ τοῦ κατα- κλυσμοῦ· ἡ τρίτη δεικνύει τὸν χάρτην τῆς γῆς πρὸ τῆς ἐποχῆς τῶν παγῶνων καὶ τοῦ κατακλυσμοῦ· ἡ τετάρτη καὶ πέμπτη αὐτὴν ταύτην τὴν Ἀτλαντίδα μετὰ τῆς ὀμνύμου πρωτεύουσας αὐτῆς, κατὰ τὴν ἀκριβῆ περιγραφὴν τοῦ Πλάτωνος, ἐν τε τῷ Τιμαίῳ καὶ Κριτίᾳ, καὶ ἡ ἕκτη τὴν συγκριτικὴν ἀρχαιολο- γίαν διαφορῶν μνημείων καὶ ἀντικειμένων τῶν δύο κόσμων.¹

Ἡ σπουδαιότης τῶν ζητημάτων τούτων μὲ ἔκαμεν ἐπὶ πολὺ νὰ διστάσω, ὅπως ἐπιληθῶ τοῦ παρόντος ἔργου, ὅπερ διὰ τοὺς μικροὺς μου ὤμους ἐστὶ μείζον τοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀτλαντος ὑποβασταζομένου Οὐρανοῦ, ὡς μὴ ἄντος οὔτε ἀστρονόμου, οὔτε γεωλόγου, οὔδαμῶς δὲ φιλολόγου, ἀλλὰ μόνον ἀρχιτέκτονος, κατέχοντος ὡς ἐκ τοῦ κλάδου μου τὰς γενικὰς ἐγκυκλοπαιδικὰς γνώσεις τὰς τούτῳ ἀναγκαίουσας.

Πρὸ πολλοῦ ὅμως καταγινόμενος, ὡς ἐκ τῆς τέχνης μου, εἰς τὴν μελέτην τῆς ἱστορίας αὐτῆς, ὡς Ἑλλην δὲ ἀναγιγνώσκων τέρψεως χάριν τοὺς ἀρχαίους Ἑλ- ληνας συγγραφείς, ἐξήγαγον, ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν δύο τούτων μελετῶν μου, συμπεράσματα ἰκανά, ὥστε διὰ τούτων νὰ κατέλθω τολμηρῶς εἰς τὸν ἀγῶνα, βασιζόμενος καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιεικειᾶς ὑμῶν, οἵτινες θά λάβητε ὑπ' ὄψιν ὅτι ἀπάσας ταύτας τὰς πηγὰς, ἐφ' ὧν ἐβασίσθην καθὼς καὶ τὰ συνημμένα σχέδια, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρωτότυπα, ἠρανίσθην καὶ κατέστρω- σα ἐντὸς ὀκταμήνου.

Ὅθεν, θέτων ὑπ' ὄψιν ὑμῶν τὸ παρὸν ἔργον μου προάγομαι ἐκ τῆς σκέψεως ὅτι, μεταξύ τῶν ἰδεῶν, ἢς μέλλω νὰ ἐκτυλίξω ἤδη, πιθανόν τινὲς τούτων, ἂν οὐχὶ ἄπασαι, νὰ εὐρωσιν ἐν ὑμῖν ὑπερασπιστάς, καὶ διὰ

1) Τὰς εἰκόνας ταύτας φωτογραφῆσας ἀπέστειλα μετὰ τοῦ κειμένου εἰς διαφόρους Ἀκαδημίας.

της υμετέρας σοφίας υπολογισθῶσι και αναπτυχθῶ-
σιν ακριβέστερον και επιστημονικώτερον πρὸς ἐξακρι-
βωσιν της ἀληθείας.

Ἐγγραφον ἐν Πέραν Κωνσταντινουπόλεως,
τῆ 4/16 Φεβρουαρίου 1892.
Ἐρωσθε
ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΚΑΜΠΑΝΑΚΗΣ,
ἀρχιτέκτων.

Μελετῶν τις τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνας συγγραφεῖς,
ποιητὰς τε και πεζοὺς, τοὺς πραγματευομένους περὶ
τῶν μυθικῶν προϊστορικῶν χρόνων, παρατηρεῖ, ὅτι
ἅπαντες σχεδὸν οὗτοι συγκεχημένως πως συμφω-
νοῦσι κατὰ τοῦτο ὅτι, πρὸ τοῦ ἕψ' ὄλων τῶν ἀρ-
χαιῶν ἐθνῶν ἀναφερομένου μεγάλου κατακλυσμοῦ,
ὑπῆρξε πολιτισμὸς σχετικῶς τῆς ἐποχῆς μέγας, γεν-
νηθεὶς και ἀναπτυχθεὶς ἐν μὲν τῷ ἀνατολικῷ κόσμῳ
ἰδίως εἰς τοὺς πρώτους κατοίκους τῆς Ἑλλάδος (Ἑλ-
ληνας, Πελασγούς), ἐν δὲ τῷ δυτικῷ ἐν μέρει εἰς τοὺς
Ἀτλαντίους, ἐπεκταθεὶς ἐψ' ὄλων τῶν μερῶν τῆς
οἰκουμένης και τοῦ ἐκπολιτιστικῆς πνεύματος τῶν
πρώτων πολιτισμῶν, λέγω, ἐξ οὗ ὠρμήθησαν οἱ Διό-
νυσοι, Ἡρακλεῖς, Περσεὶς και πλείστοι ἕτεροι ἥρωες,
διατρέχοντες τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης πρὸς διάδο-
σιν αὐτοῦ, πολιτισμὸς τέλος, ἐψ' οὗ ἐρειδόμενοι οἱ
Ἀθηναῖοι, νικῆσαντες, τρόπαια ἐστήσαν κατὰ τοῦ
ἐκ τῆς Δύσεως ἐπελθόντος ἐπ' αὐτοὺς βαρβαρισμοῦ
τῶν Ἀτλαντίων. — Τῷ συνδυασμῷ δ' ἀμφοτέρων τού-
των τῶν πολιτισμῶν ἐγεννήθησαν ἅπαντες οἱ λοι-
ποί, ἥτι, οἱ τῆς Ἀνατολῆς και οἱ τῆς Δύσεως, ἐκ
τῶν πρώτων τῶν ὁποίων, ἀνεγεννήθη, μετὰ τὸν κα-
τακλυσμὸν μεγαλοπρεπέστερος ὁ Ἑλληνικὸς ὁ δούς
τὸ σπέρμα εἰς τὸν νῦν Εὐρωπαϊκόν.

Ἡ ἐξέλιξις ὅμως αὐτῆς τῆς τέχνης και τοῦ πολι-
τισμοῦ, δὲν ἀναφέρεται σαφῶς ἐν τοῖς ἀρχαίοις συγ-
γραφεῦσιν, ἐνεκα βεβαίως τῶν γενομένων γεωλογικῶν
ἀνατροπῶν, τῶν προξενησαδῶν τὴν παρατηρου-
μένην λήθην και σύγχυσιν ἐν τοῖς συγγραμμάσιν
αὐτῶν, ἐξιστορούντων ἐν εἰδει μύθων ἱστορικὰ γεγο-
νότα, ἐξαχθέντα ἐκ τῶν συγκεχυμένων παραδό-
σεων τῶν μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ὑπολειφθέντων ὀρει-
νῶν ἀμαθῶν και πεφοβισμένων ἀνθρώπων, ἴδη δὲ
ἀποδεικνύμενα ὡς ἱστορικὰ διὰ τῆς μελέτης τῶν
σημερινῶν ἀνακαλύψεων, ἐν συγκρίσει πρὸς τοὺς
ὑπὸ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων ἀναφερομένους μύ-
θους και ἀλληγορίας.

Τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἐξελίξεως ταύτης θέτων κατὰ
μέρος πρὸς τὸ παρόν, ἐπιφυλάσσομαι, ὅπως ἐν καιρῷ
παρουσιάσω, ὡς μὴ ἔχουσιν ἴδη ἀμεδὸν σχέσιν
μετὰ τοῦ κυρίου θέματος, ὅπερ ἐν τῇ παρουσίᾳ με-
λέτῃ πραγματευθήσομαι, ἐπὶ δ' ἀπαιτοῦσαν και χρό-
νον μακρόν και τόμους ὀλοκλήρους πρὸς ἀνάπτυξιν
αὐτῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Θεωρία τῶν παγῶνων και τοῦ κατακλυσμοῦ.

Οἱ νεώτεροι ἀστρονόμοι παρατηρήσαντες τὴν ἀνα-
λογίαν τὴν ὑπάρχουσαν μεταξὺ τῶν ἀποστάσεων τῶν
πλανητῶν τοῦ ἡμετέρου ἡλιακοῦ συστήματος, εἰ-
πόντες δὲ ταύτην δυσανάλογον μεταξὺ τῶν πλανη-

τῶν Ἄρεος και Διός, ἐσχημάτιζαν, μετὰ τὴν ἀνακα-
λύψιν τῶν ἀστεροειδῶν, τὴν ὑπόθεσιν, ὅτι οἱ πλανη-
τικῶν οὔτοι ἄλλοτε ἐσχημάτιζον ἓνα και μόνον
πλανήτην, ὅστις διὰ τῆς θραύσεως αὐτοῦ παράγαγε
τοὺς Ἀστεροειδεῖς.

Ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης βασιθεῖς καὶ γῶ, ἐσχη-
μάτιζα ἕτεραν ὑπόθεσιν, φέρουσαν ἡμᾶς ἐπὶ λογικῶν
συμπερασμάτων πρὸς ἐπίλυσιν τῶν ἀλλῶν μέχρι σί-
μερον ζητημάτων τῶν παγῶνων και τοῦ κατακλυ-
σμοῦ, συμπερασμάτων βασιζομένων ἐπὶ τε φυσικῶν
και μηχανικῶν νόμων, και ἐπὶ πλείστων χωρίων, ἀλ-
ληγοριῶν και παραδόσεων τῶν ἀρχαίων λαῶν.

Ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἔχει ὡς ἐξῆς :
Ἐάν μεταξὺ τοῦ Ἄρεος και τοῦ Διός ὑπῆρχεν ὁ
πλανήτης οὗτος, ἡ γενικὴ ἰσορροπία τοῦ ἡμετέρου
πλανητικοῦ συστήματος, μετὰ τὴν θραύσιν αὐτοῦ,
θὰ ἐχαλαροῦτο και θὰ μετεβάλλετο.

Ἐπομένως ἡ ἔλξις, ἦν θὰ ἐξῆσθη ἐπὶ τῶν ἑτέρων
πλανητῶν οὗτος, θὰ ἐχάνετο και θὰ ἐπύρρατο γενικῶς
ἀταξία τῆς παγκοσμίου κινήσεως, μέχρις οὗ και πάλιν
θ' ἀποκαθίστατο ἡ γενικὴ ἰσορροπία.

Ἐπὶ τῆς μηχανικῆς ταύτης θεωρίας βασιζόμενος,
ὑποθέτω ὅτι, πρὸ τῆς καταστροφῆς τοῦ πλανήτην
τούτου, οἱ ἕτεροι, οἱ ἀποτελοῦντες τὸ ἡμέτερον ἡ-
λιακὸν σύστημα, διέτρεχον τροχίαν μείζονα τῆς νῦν,
ἐνεκα βεβαίως τῆς ἔλξεως, ἦν ἐψ' ὄλων τούτων ἐξῆ-
σκει ὁ ἀγνώστος πλανήτης.

Μετὰ τὴν διάσπασιν ὅμως τούτου, ἀπολέσθη με-
γίστη ἐλκτικὴ δύναμις πρὸς τὴν ὑπάρχουσαν ἰσορρο-
πίαν και ἐπομένως οἱ ἀπολειφθέντες πλανῆται, ἀπο-
λέσαντες ποσοστὸν τι μέρος τῆς ἀντιρροπικῆς ἐλκτι-
κῆς δυνάμεως τοῦ ἡλίου, εἰλκίοντο ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ
τοσοῦτον χρόνον και διάστημα, μέχρις οὗ ἐξισώθη-
σαν και πάλιν αἱ δύο ἀντιρροπὶαι ἔλξεις, τοῦ ἡλίου
και τῶν πλανητῶν.

Τότε δὲ ἡ γῆ ἀπολέσασα τὴν ἰσορροπίαν και ἐλκ-
μένη ἢ μάλλον πίπτουσα ἐπὶ τοῦ ἡλίου, διέγραψε
τροχίαν παραβολικὴν, σχηματισθεῖσαν ἐκ τῶν δύο
ταυτοχρόνων κινήσεων, προσερχομένων, τῆς μίαις μὲν
ἐκ τῆς ἔλξεως αὐτοῦ τοῦ ἡλίου, τῆς δ' ἑτέρας ἐκ τῆς
περὶ τοῦτον περιφορᾶς αὐτῆς, και ψθάσασα εἰς τὸ
σημεῖον ἐνθα ἀποκατέστη και πάλιν ἡ γενικὴ ἰσορρο-
πία, ἦρξατο διατρέχουσα τὴν περὶ τὸ ἀχανεῖς διά-
στημα τοῦ οὐρανοῦ ἐλλειψοειδῆ αὐτῆς τροχίαν περὶ
τὸν ἡλίον οὔσαν κατὰ πολὺ μικροτέραν τῆς προη-
γουμένης.

Ἀλλὰ τότε, τί συνέβη κατὰ τὴν στιγμήν τῆς κα-
ταστροφῆς τοῦ ἀγνώστου πλανήτην;

Ἡ στιγμή αὕτη ὑπῆρξεν ἐκείνη, καθ' ἣν ὁ φαέ-
θων, λαβὼν τὸ ἄρμα τοῦ πατρὸς του Ἠλίου, διέτρεξε
τὰς ἀχανεῖς ἐκτάσεις τοῦ οὐρανοῦ.

Κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἀρχεται ἐκτυλισσόμε-
νη ἢ κατὰ τῶν Ὀλυμπίων Τιτανομαχία και Τυφω-
νομαχία.

Κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην, λέγω, ἀρχεται ἐκτυλι-
σόμενον τὸ πρῶτον μέρος τῆς Τριλογίας τοῦ Προμη-
θεῶς διὰ τῆς καταδυθίσεως τῆς Ἀτλαντίδος.

Τέλος κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην τὸ κράτος τοῦ
Κρόνου καταστράφη και ἀνεδείχθη ἡ ἰσχυρὴ τοῦ Διός.
Τὰ ἐπακόλουθα τῆς πτώσεως τῆς γῆς εἶναι ἐξο-

λον νὰ ὑποθέσῃ τις, ἀνατρέχων εἰς τοὺς φυσικοὺς
νόμους τοὺς διέποντας τὸ σύμπαν.

Ἡ γῆ πλησιάζουσα τὸν ἡλίον ἐφλέχθη και κατέ-
στη διάπυρος ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε

... « φλόξ δ' ἤραξ δ' ἴαν ἴκανεν
ἄσπετος ...
Καῦμα δὲ θεπέσιον κάτεχεν χάος ...
ἔξεε δὲ χθὼν πάσα και οὐρανὸς ἦδὲ θάλασσα ... »
(Ἡσιόδ. Θεογον. 697. 847.)

Ἡ δ' ἀτιμωσθεῖσα αὐτῆς διαστελλομένη μὲν ὑπὸ τῆς
θερμότητος τοῦ ἡλίου, ὑποκειμένη δὲ εἰς τὴν ἔλξιν
αὐτοῦ, ἔλαβε σχῆμα ἐλλειψοειδές (ἐνεκα βεβαίως τῆς
ἰδιότητος αὐτῆς ὡς ἀερίου), τοῦ ὁποίου τὸ κέντρον
μὲν κατεῖχεν ἡ γῆ, οἱ δ' ἀξονες αὐτοῦ, ὁ μὲν μείζων
διήρχετο διὰ τῆς γραμμῆς τῆς ἔλξεως τῆς διερχομέ-
νης διὰ τοῦ Ἰσημερινοῦ τῆς γῆς, ὁ δ' ἐλάσσων δι'
αὐτοῦ τοῦ ἀξονος τῆς γῆς.

Τότε ὅμως οἱ πόλοι τῆς γῆς μείναντες ἐκτεθειμέ-
νοι εἰς τὴν ἑκατοντάβαθμον ὑπὸ τὸ μηδὲν θερμοκρα-
σίαν τοῦ αἰθέρος, ἐψύχθησαν τοσοῦτον, ὥστε ἅπαν-
τὰ τὰ περὶ αὐτοὺς ἐξατμισθέντα ὕδατα κατέπεσον
πεπηγμένα ἐπὶ τῶν πόλων και ἐσχημάτιζαν τοὺς
παγῶνας.

Ἐν τῷ Ἰσημερινῷ δὲ ἐνθα τὸ ὕψος τῆς διασταλεί-
σης ἀτμοσφαιρας ἦτο μέγιστον ἐγένετο ὁ κατακλυ-
σμός διὰ τῆς ψύξεως τῶν ἐξατμισθέντων ὑπὸ τῶν
ἡλιακῶν ἀκτίνων ὑδάτων ἐπὶ τῶν ἀνωτάτων στρω-
μάτων τῆς ἀτμοσφαιρας και ἐξυδατώσεως αὐτῶν ἐπὶ
τῶν κατωτέρων (στρωμάτων τῆς ἀτμοσφαιρας).

Πρὸς τοῦτους δὲ εἰς τὴν γέννησιν τοῦ κατακλυσμοῦ
συνετέλεσαν και αἱ γενομένης περὶ τὸν Ἰσημερινὸν
μέγισται παλίρροιαί τῶν θαλασσῶν ἐνεκα βεβαίως
τῆς μεγίστης ἔλξεως τοῦ ἡλίου.

Τί συνέβη δὲ τότε κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διά-
στημα τῆς πτώσεως τῆς γῆς και τοῦ σχηματισμοῦ
τῶν παγῶνων και τοῦ κατακλυσμοῦ;

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον, ἅπαντα τὰ προκατακλυ-
σμαῖα ζῶα θάπτανται ὑπὸ τοὺς ἀκαριαίως ἐπελθόν-
τας παγῶνας.

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ὁ Νῶε και Ὁγύγης ἀγω-
νίζονται κατὰ τῶν φοβερῶν κημάτων τῶν κατακλυ-
σάντων ἅπασαν σχεδὸν τὴν γῆν.

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ὁ ἀξὼν τῆς γῆς μετέβα-
λε θέσιν και παράγαγε τὰς ἐποχὰς τοῦ ἔτους.

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον τέλος, ἀρχεται ἐκτυλι-
σόμενον τὸ δεύτερον μέρος τῆς Τριλογίας τοῦ Προ-
μηθεῶς, διὰ τῆς ἀναδύσεως αὐτοῦ ἐκ τοῦ Ταρτάρου
ἐπὶ τοῦ παρὰ τὸν Εὐξείνιον Πόντον Καυκάσιου ὄρους.

Μετὰ τὸ τέλος δὲ τοῦ παραβολικοῦ τούτου δρόμου
τῆς γῆς, αὕτη ψθάσασα εἰς τὸ σημεῖον ἐνθα ἀπο-
κατέστη ἡ γενικὴ ἰσορροπία, ἦρξατο και πάλιν δια-
τρέχουσα νότιως και κανονικῶς τὴν νέαν αὐτῆς τρο-
χίαν, τὴν νῦν, ἐρημωθείσαν σχεδὸν, ὑπὸ τε τοῦ πυ-
νῶν.

1) Οἱ ὀδοιποροὶ οὗτοι ἀνεργάμενοι εἰς τὰ φλεγόμενα στρώματα
τῆς ἀτμοσφαιρας καθίσταν τούτην ταπεινότεραν τοσοῦτον, ὥστε
ἴδονται ἐν αὐτῇ νὰ ζῆσσιον ὄντα πινά. Τοῦτο δ' ἀναφέρεται
και ἐν ἀπείροις σχεδὸν ταῖς παραδόσεσι τῶν ἀρχαίων λαῶν τῶν
δύο κόσμων, ὅτι δηλαδὴ ἐπέζησαν ὀλίγοι τινεὶ ἄνθρωποι μετὰ
τὸν κατακλυσμόν.

ρός, τῶν παγῶνων και τοῦ κατακλυσμοῦ, πάσης
ζωϊκῆς ἰκμάδος.

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἀρχεται ἐκτυλισσόμενον
τὸ τρίτον μέρος τῆς Τριλογίας τοῦ Προμηθεῶς διὰ
τῆς ἀφέσεως τῶν ἀμαρτιῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Διός.

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἀρχεται ἐκπληρουμένη ἡ
προφητεία τοῦ Προμηθεῶς, προφητεία δοθεῖσα τῇ Ἰοῖ
τῇ ἀντιπροσωπεύουσῃ τὸν καταστραφέντα, και ἐν
ἐλαχίστῳ ἀριθμῷ ἀνθρώπων, ὑπολειφθέντα πολιτι-
σμόν, ὅστις καταστραφεῖς ἐν τε τῇ Δύσει και τῷ Βορ-
ρῷ, εὐρίσκει στάδιον ἀναπτύξεως ἐκεῖ, ἐνθα ὁ Προ-
μηθεὺς τῇ Ἰοῖ λέγει.

« Τηλουρὸν δὲ γῆν
ἤξειε κελαινὸν φύλον, οἱ πρὸς ἡλίου
ναίουσι πηγαῖς, ἐνθα ποταμὸς Αἰθίοψ.
Τούτου παρ' ὄχθας ἔρψ', ἔως ἂν ἐξίκη
καταβασμὸν, ἐνθα Βυβλίνων ὄρων ἄπο
ἴησι σεπτὸν Νεῖλος εὔποτον βέεος.
Οὔτος σ' ὀδώσει τὴν τρίγωνον ἐς χθόνα
Νειλῶτιν, οἷ δὴ τὴν μακρὰν ἀποικίαν,
Ἰοῖ, πέπρωται σοί τε και τέκνοις κτίσαι. »
[Αἰσχ. Προμ. Δεσμ. 807]

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον τέλος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν
εἶπεν·

« Οἱ προσθήσω οὖν ἐτι πικτάζαι πᾶσαν σάρκα
ζῶσαν καθὼς ἐποίησα. Πᾶσας τὰς ἡμέρας τῆς γῆς, σπέρμα
και θερισμός, φύκος και καῦμα, θέρους και ἔαρ, ἡμέραν και
νύκτα οὐ καταπαύσομαι. »
[Γεν. κατὰ τοὺς Ο'. VIII. 21]

Τὴν ἀνωτέρω τολμηροτάτην ὑπόθεσιν μου, περὶ
τε τῆς πτώσεως τῆς γῆς και τῆς θεωρίας τῶν πα-
γῶνων και τοῦ κατακλυσμοῦ, ἐσχημάτιζα, βασιθεῖς,
οὐχὶ μόνον ἐπ' αὐτῆς ταύτης τῆς βεβαιότητος τῶν
νεωτέρων γεωλόγων περὶ τῆς ἀκαριαίως ἐπελθούσης
ψύξεως τῶν πόλων, βεβαιότητος ὑποδειχθείσης ὑπὸ
τῶν τῶν πρὸ τινος ἀνακαλυφθέντων ὑπὸ τοὺς πα-
γῶνας προκατακλυσμαίων ζῶων ἀλλὰ και ἐκ τῶν
κατωτέρω διαφόρων χωρίων τῶς ἀρχαίων ἡμῶν συγ-
γραφέων:

Ὁ Ἡσίοδος περιγράφων τὴν Τιτανομαχίαν λέγει:
« ἀμφὶ δὲ γαῖα φερέσβιος ἰσημαργίζεν
καιομένη, λάκε δ' ἀμφὶ πυρὶ μεγάλ' ἄσπετος ὕλη.
Ἐξεε δὲ χθὼν πάσα, και Ὀκεανοῖο βέεθρα,
πόντος τ' ἀτρύγετος· τοὺς δ' ἀμπεπε θεμερὸς αὐτμῆ
Τιτῆνας χθονίους, φλόξ δ' ἤραξ δ' ἴαν ἴκανεν
ἄσπετος, ὅσπε δ' ἀμερδε και ἐφθίμων πέρ ἰόντων
αὐγῇ μαρμαίρου α κεραυνοῦ τε στεροπῆς τε.
Καῦμα δὲ θεπέσιον κάτεχεν χάος. »
[Ἡσιόδ. Θεογ. 693]

Ἐπίσης δὲ και ἐν τῇ Τυφωνομαχίᾳ:
« Σκληρὴν δ' ἐβρόντησε και ὄμβριμον, ἀμφὶ δὲ γαῖα
σμερδαλέον κονίθησε και οὐρανὸς εὐρὸς ὑπερθεν,
Πόντος τ' Ὀκεανοῦ τε βοαὶ και τάρταρα γαίης.
Προσὶ δ' ὑπ' ἀθανάτοισι μέγας πελεμίζετ' Ὀλυμπος
ὄρουμέναισιν ἀνάκτοσι· ὑπεστενάχιζε δὲ γαῖα. »

Καῦμα δ' ὕπ' ἀμφοτέρων κάτεχεν ἰοειδέα πόντον
βροντῆς δὲ στεριπῆς τε, πυρός τ' ἀπὸ τοῦ πελώρου,
πρηστήρων τ' ἀνέμων τε κεραυνοῦ τε φλεγέοντος.
ἔζεε δὲ γῆν πᾶσα καὶ οὐρανὸς ἰδὲ θάλασσα.
ὕπε δ' ἄρ' ἀμφ' ἀκτὰς περὶ τ' ἀμφὶ τε κύματα μακρὰ.
ῤιπῆ ὕπ' ἀθανάτων, ἔνεσις δ' ἄσβετος ὄρωρει . . . »
(Ἡσιόδ. Θεογ. 839)

Ὁ δὲ Πλάτων ἐξιστορῶν τὰ παρὰ τῶν ἱερέων τῆς
Σαΐδος, τῷ Σόλωνι λεχθέντα λέγει:

« . . . Πολλὰ καὶ κατὰ πολλὰ φθορὰ γέγονασιν ἀν-
θρώπων καὶ ἔσονται, πυρὶ μὲν καὶ ὕδατι μέγιστα, μυρί-
οις δὲ ἄλλοις ἕτεροι βραχύτεροι. Τὸ γὰρ οὖν καὶ παρ' ὁ-
μῶν λεγόμενον, ὡς ποτὲ Φαέθων Ἥλιου παῖς τὸ τοῦ πα-
τρὸς ἕρμα ζεύξας διὰ τὸ μὴ δυνατόν εἶναι κατὰ τὴν τοῦ
πατρὸς ὁδὸν ἐλαύνειν τὰ τ' ἐπὶ γῆς ζυνέκαυσε καὶ αὐτὸς
κεραυνωθείς διεσθάρη, τοῦτο μῦθον μὲν σχῆμα ἔχον λέγε-
ται, τὸ δὲ ἀληθὲς ἐστὶ τῶν περὶ γῆν καὶ κατ' οὐρανὸν ἰ-
όντων παράλλαξις καὶ διὰ μακρῶν χρόνων γιγνομένη τῶν
ἐπὶ γῆς πυρὶ πολλῷ φθορὰ . . . »¹

[Πλάτ. Τιμ. 22. 18]

Ἐπίσης ὁ Ἀπολλόδωρος ἐξιστορῶν τὰ κατὰ Κάδ-
μον λέγει:

« . . . Κάδμος δ' ἀνθ' ὧν ἔκτεινεν Ἄρεος ἴδιον ἐνιαυτὸν
ἐθήτευσεν Ἄρει, ἦν δὲ ὁ ἐνιαυτὸς τότε ὀκτὼ ἔτη . . . »
(Ἀπολλοδ. Βιβλιοθ. 332 - 4 22)²

Μετὰ τούτοις δ' ἔρχεται Διόδωρος ὁ Σικελιώτης
λέγων:

« . . . τῶν γὰρ τὰς παλαιὰς μυθολογίας ἀναγεγραφίτων
Ἐκαταῖος καὶ τινες ἕτεροὶ φασιν ἐν τοῖς ἀντιπέραν τῆς
Κελτικῆς τόποις τατὰ τὸν Ὀκεανὸν εἶναι νῆσον οὐκ ἐλάττω
τῆς Σικελίας· ταύτην ὑπάρχειν μὲν κατὰ τὰς ἄρκτους,
κατοικεῖσθαι δὲ ὑπὸ τῶν ὀνομαζομένων Ἰπερθερέων ἀπὸ
τοῦ πορρωτέρω κεῖσθαι τῆς βορείου πνοῆς ὅσων δ' αὐ-
τὴν εὐγείων τε καὶ ἀμφορῶν, ἐτι δὲ καὶ εὐκρασίᾳ διαφέρου-
σαν διττοῦς κατ' ἔτος ἐκφέρειν καρπούς . . . »³

(Διόδωρ. Σικελ. Βιβλ. II. XL VII. 25.)

Ὅθεν λαβὼν ὕπ' ὄψει τὴν ἐκφραστικωτάτην καὶ
ποιητικωτάτην μὲν τοῦ Ἡσιόδου ἐξιστορῶσιν τῆς
τε Τιτανομαχίας καὶ Τυφωνομαχίας, ἐτι δὲ τὴν ἀ-
στρονομικὴν τοῦ Πλάτωνος ἀλληγορίαν καὶ τὰς
κλιματολογικὰς, τοῦ Ἀπολλοδώρου, Διόδωρου καὶ
Ἁγίας Γραφῆς περιγραφὰς, πρὸς δὲ καὶ τὴν τοῦ
τοῦ Προμηθέως ἀλληγορίαν, ἐνισχύθη πλείοτερον
εἰς τὰς κρίσεις μου ἐπὶ τῆς ἀνω γεωλογικῆς ὑπο-
θέσεώς μου.

(1) Ἀνάλογος τοιοῦτος μῦθος ἀναφέρεται καὶ παρὰ τοῖς
Μεξικανοῖς (ἴδε Mme Brousseau Bourbourg Histoire
primitive du Mexique, Chap. VII. p. 45.)

(2) Τοῦτο ἀποδεικνύει τὸ μέγεθος τῶν κατ' ἐκείνην τὴν
ἐποχὴν τρογιῆς τῆς γῆς, ὡς μεγαλειτέρας τῆς νῦν.

(3) Ἀποδείξει ὅτι τὰ βόρεια μέρη τῆς γῆς κατ' ἐκείνην τὴν
ἐποχὴν ἦσαν θερμὰ, ἔνεκα τῆς καθετότητας τοῦ ἄξονος
τῆς γῆς καὶ τῆς ἐλλείψεως τῶν παγῶνων.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΕΤΗΣΙΑ ΕΚΘΕΣΙΣ ΕΙΚΟΝΩΝ.

Ἡ ἑναρξίς τῆς ἐτησίας ἐκείνης ἐν Παρισίοις ἐκθέ-
σεως νεωτέρων εἰκόνων, ἥτις τελεῖται ἐν τῷ ἐν τοῖς
Ἡλυσίοις Μεγάλῳ τῆς Βιομηχανίας καὶ εἰς ἣν ἐξ
ἀρχαίας παραδόσεως δίδεται ὑπὸ τῶν Γάλλων τὸ
ὄνομα Salon ἀποτελεῖ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην,
ὡς συνήθως, τὸ κυριώτερον κατὰ τὸ ἔαρ ἀντικείμε-
νον προσελκύσεως ἐν Παρισίοις. Τὰ τὴν ἐκθεσιν ταύ-
την ἐπισκεπτόμενα πλήθη ἐδεσμεύοντο πρὸς στιγ-
μὴν ὑπὸ τῆς λαμπρῆς καὶ καλλιτεχνικῆς εἰκόνας τοῦ
κ. Μουγκάτζη, ἥτις, 45 ποδῶν μῆκος ἔχουσα, ἀπο-
τελεῖ ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν τὴν μεγάλην εἰκόνα τῆς
ὄλης Ἐκθέσεως. Ἐν τῇ ἐπεξεργασίᾳ τῆς ἱστορικῆς
ταύτης εἰκόνας, παριστώσης τὸν Ἀρπάδ, τὸν πρῶ-
τον ἀρχηγὸν τοῦ οὐγγρικοῦ λαοῦ, σταθμεύσαντα ἐπὶ
μικρὸν κατὰ τὴν ἐξ Ἀσίας νικηφόρον ἐπάνοδον αὐ-
τοῦ ἐν τοῖς πρόποσι τῶν ὑψηλῶν Καρπαθίων καὶ
δεχόμενον τὴν ὑποταγὴν τῶν κατὰ μῆκος τοῦ Δου-
νάβου σλαυικῶν φύλλων, ὁ καλλιτέχνης ἐν ἐλ-
λείψει βασιμῶν ἐγγράφων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐδα-
πάνησεν ἔτη ὅλα εἰς κόπους καὶ ἐρεῦνας. Ὁ Ἀρπάδ
εὔρηται πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς εἰκόνας καὶ ἐν τῷ ἐμ-
προσθίῳ ταύτης τμήματι, φέρων στολὴν ἀσιανοῦ κα-
τακτητοῦ μεθ' ἀπάσης τῆς εἰς πολεμιστὴν ἄμα καὶ
μονάρχην ἐμπρεπούσης ὑπερηφανεῖας, κρατῶν δὲ τὸ
ἔβλημα τῆς ἐξουσίας καὶ ἔχων τὴν μορφήν σύννου,
τὸ ὄμμα πλήρες ζωηρότητας, τὸ δὲ στόμα, προδί-
δον σταθερότητα καὶ ἐπιβλητικότητα. Ὁ Ἀρπάδ ἐ-
πιβιβάζει λευκοῦ ἀραβικοῦ ἵππου, ὑπερηφάνου ὡς ὁ
κύριος αὐτοῦ καὶ ἀποστιβνόντος ὡς ἐκεῖνος ἐκ τῆς
λαμπρότητας τῶν φαλάρων. Ὅπισθεν αὐτοῦ εἰς μὲν
ἐπὶ ὑποκιτρίνου, ἕτερος δὲ ἐπὶ μέλανος, ἵππου ἀνα-
φαίνονται δύο φύλαρχοι, ἐλθόντες πρὸς συνοδίαν
αὐτοῦ ἢ ἡγούμενοι τῶν ὑπ' αὐτοὺς λαῶν, ἵνα ὑπο-
ταχθῶσιν εἰς τὸν νικητὴν. Ἐν τοῖς πέριξ, ἐν ταῖς
ἐπὶ μακρὸν ἐκτεινομέναις σκηναῖς, ἐν μέσῳ τῶν τῆς
πεδιάδες δένδρων, ἐν τῇ ὁδοῦ τῇ ὄχθῃ τοῦ ποτα-
μοῦ πλήθος ἀνδρῶν παρίσταται, ἐνθουσιῶν, σεῖων
σημαίας καὶ ἄλλα σήματα, ὑψοῦν εἰς τὸν ἀέρα τὸν
πέλεκυν, ὅστις, ἐθνικὸν ἀποτελέσας σύμβολον, δει-
κνύει εἰς τὰς μελλούσας γενεάς, ὅτι οἱ πρῶτοι
Οὐγγροὶ, ἀγωνιζόμενοι κατ' ἀγρίων θηρίων καὶ τοῦ
ἀδιαιβάτου δάσους, διήνοιξαν τὴν ὁδὸν αὐτῶν διὰ μέ-
σου τῶν περὶ αὐτὰ ἀγρίων μερῶν καὶ ἀπεικλόψαν
ὁδὸν πρὸς τὸν πολιτισμὸν καὶ τὸν Χριστιανισμὸν.
Πρηνεῖς πρὸ τοῦ Ἀρπάδ φαίνονται οἱ εἰς αὐτὸν ὑπο-
τασσόμενοι ἐκ μέρους τῶν φύλων ὧν ἄρχουσι, ἐνῶ
πρὸς ἀριστερὰν δεικνύεται τὸ θορυβῶδες πλήθος ἐρίπ-
πων πολεμιστῶν, ἀνυπομόνων νὰ χαιρετίσωσι τὸν
νέον αὐτῶν κύριον. Θερμὸς κυανὸς οὐρανός, διὰ νε-
φῶν ἐστιγμένους καὶ μετ' αἰτῶν, ἀνιπταμένους ἐν τῷ
διαστήματι ὡς ἀγγέλων τῆς νίκης, ὑψιπέδητα δέν-
δρα, οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην παρέχοντα σκιάν καὶ μὴ
ἐπηρεάζοντα οὕτω τὴν γενικὴν τῆς παραστάσεως

λαμπρότητα, ἐνιαχοῦ δὲ, συνωδὰ ταῖς παραδόσεσι
τῶν μεγάλων φλαμανδῶν καλλιτεχνῶν καὶ πρὸς χα-
ρακτηρισμὸν τοῦ ἔργου διὰ τῆς ἀτομικότητος αὐτοῦ
ἀναφαίνονται χαρακτηριστικαὶ μορφαί, ἀνακαλοῦσαι
εἰς τὴν μνήμην ἐνίας τῶν προτέρων αὐτοῦ εἰκόνων,
τὸν μίξοπόλιον, ἱερέα τῆς ὑπ' αὐτοῦ καλλιτεχνηθεί-
σης Σταυρώσεως, τὴν ἐν τῷ πραιτωρίῳ τοῦ Πιλάτου
παιδίσκην κλπ. Γοιούτο τὸ μέγα τοῦτο ἔργον. Εἶ-
ναι ἀρμονικόν, λαμπρὸν τὴν ἐκφρασιν προδίδον ζωη-
ρὰν ἀντίληψιν καὶ ἀξίον τῆς ὀρισθείσης αὐτῷ θέσεως
ἐν τῇ οὐγγρικῇ Βουλῇ τῶν Προκρίτων.

Ἐν τῇ αὐτῇ αἰθούσῃ ἑτέρα ὀθόνη, μεγάλων δια-
στάσεων εἰναι ἀξία μνημῆς, ἀποτελοῦσα ἔργον τοῦ
κ. Μαυρικίου Ὁράνζ καὶ παριστώσα τοὺς «Προστά-
τας τῆς Στραγώσεως» σκηνὴν τοῦ ἰσπανικοῦ πολέμου
τοῦ 1809, λαμπρῶς γεγραμμένην καὶ πλήρη συγι-
νήσεως.

Ἀκριβῶς ἀπέναντι ταύτης εὔρηται ἡ μεγάλη ἐπί-
σημος εἰκὼν τοῦ κ. Σόμμερ, παριστάνουσα τὴν εἰς
Βουλῶν ἐπίσκεψιν τοῦ κ. Καρνὸ· τὸ θέμα ὅμως δὲν
ἀνταποκρίνεται τόσον εἰς τὴν δεινότητα καλλιτέχνου,
κτησαμένου τὸ Βραβεῖον τῆς Ρώμης.

Δεξιὰ τῆς εὐρείας ταύτης αἰθούσης καὶ ἐν τῇ ὑπ'
ἀρ. 18 τοιαύτη αἰ μάλλον ἀξιοσημεῖωτοι εἰκόνας εἶ-
ναι αἰ ὑπὸ τὰ ὀνόματα Ἰωάννου Μπέννερ, Ἰωσήφ
Μπαίλ, Μαρκέλλου Μπασιέ, Μ. Μπεσσόν, Ἐρρί-
κου Μπίβα, Πέτρου Δὲ Μπένζυ, Πέτρου Μπεύλ, Ἀμ-
περὰ καὶ Μπροζζί. Ὁ κ. Μπέννερ ἐκτίθησιν ἐφέτος
δύο εἰκόνας, ἐξ ὧν ἡ ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ Frisson
d' Automne (φθινοπωρινὸν ρίγος) ἐφελκείετο περισσό-
τερον τὴν προσοχὴν ἔνεκα τοῦ θέματος καὶ τῆς ἐπε-
ξεργασίας αὐτῆς. Ἡ τοῦ φθινοπώρου ἰδέα παριστά-
νεται διὰ λαμπρῆς συναρμογῆς ἀρμονικῶν ἀνθέων.

Ἡ αὐτοστιγμαῖ ὅμως ἐξασκοῦσα ἐντύπωσιν, ἀλλ'
ἀξία πρὸς τούτοις νὰ τύχη τῆς μελέτης, ἦν ἐξάπαν-
τος θὰ προκαλέσῃ, εἰναι ἡ εἰκὼν La Besogne faite.
(Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου) ὑπὸ τοῦ κ.
Μπαίλ. Ἡ εἰκὼν αὕτη ὡς καὶ ἑτέρα. «Ὁ κλέπτης»,
ἀποτελοῦσα θαυμασταὶν παρὰστασιν γαλῆς προφυλα-
τούσης ἀπὸ ἀρπακτικῶν χειρῶν τεμάχιον ἐρυθροῦ
κρέατος καὶ ἐχούσης τὰ ὄμμακα ἐν ἀπαθείᾳ προσε-
κτικῇ, ἀποκαλύπτουσι τὴν δεξιότητα τοῦ καλλιτέ-
χνου τούτου ἐν τῇ ἐξεικονίσει αὐτῆς ταύτης, οὕτω
εἶπειν, τῆς ζωῆς. Ἡ εἰκὼν «Μετὰ τὴν ἀπὸ περάτω-
σιν τοῦ ἔργου» παρίστησι νεαρὸν ὑπηρέτην, ἀναπαυό-
μενον μετὰ τῶν ὀρειχαλκίων σκευῶν. ἄτινα εἶχεν
εἰς ἄκρον στυλινώσει καὶ ἄτινα λαμπρὰν ἀποτελοῦ-
σιν ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ζωηρὸν πορφυροῦν τῆς ἐν τῇ
ὑπηρεσίᾳ στολῆς αὐτοῦ. Μεθ' ὕψους ἀκατανικήτου
αὐταρκειᾶς, ὁ πᾶσι ἐρρίφθη ἐπὶ καθέκλας καὶ ἠναψε
συγαρέττον, ὅπερ καπνίζει ὡς ἄλλος connoisseur.
Ἡ εἰκὼν ὡς εἰκὼν εἰναι ἀξιοσημεῖωτος ὡς ἀντιγρα-
φὴ δὲ ἐμφύχου παραστάσεως εἰναι ἐπίσης θελκτικῇ.

Ἡ κ. Μπασιέ ἐκτίθησι μεγάλην εἰκόνα μέρους τοῦ
ἐσωτερικοῦ τῆς οἰκίας τῆς κ. Μπρισόν, θυγατρὸς τοῦ
κ. Φραγκίσκου Σαρσέ, ἐν ᾧ ὁ κ. Σαρσέ, ἡ μορφή τοῦ

ὁποῦ δὲν παρηλλάγη, κάθηται ἐν τῷ ἐμπροσθίῳ
τμήματι, ἐν ἀναπαύσει καὶ μετὰ ὕψους νύχταριστη-
μένου ἀρχηγοῦ μεγάλης οικογενείας. Ἐν τῇ εἰκόνι
ταύτῃ παρατηρεῖται ἡ ἐπιτυχὴς προσωπογραφία τῆς
κ. Σ. ἀπέναντι, διακρινομένη ἐπὶ λεπτότητι, ὡς καὶ
ἡ ἐξεικονίσις τοῦ φωτὸς λυχνίας, ὃν τρόπον ἐπιχέεται
ἐπὶ τῆς μορφῆς νεαρᾶς γυναικός, ἀναγινωσκούσης τι
εἰς γηρὸν φιλόσοφον, καθήμενον ἐπὶ τραπέζης, ἐφ' ἧς
κείνεται χειρόγραφα καὶ ἄνθη. Ἡ εἰκὼν αὕτη παρί-
στησιν ἐν τῶν προσφιλῶν ἐκείνων θεμάτων, ἄτινα
συχνάκις γοητεύουσι τὸν καλλιτέχνην, ἀλλὰ τὰ
ὅποια διστάζει πάντοτε ν' ἀποδώσῃ. Ὅποσον δὲ κιν-
δυνώδης εἶναι ἡ τοιαύτη ἀπόπειρα, τοῦτο δύναται
νὰ παρατηρηθῇ ἐν ἑτέρᾳ παρὰ τὴν ἀνωτέρω εἰκόνι
τοῦ αὐτοῦ εἶδους, τῇ «Οἰκειότητι» τοῦ κ. Μπρουζιέ.

Ἡ αἰθούσα αὕτη περιλαμβάνει πρὸς τούτοις δύο
παραδείγματα τῆς τάξεως ἐκείνης τῶν πινάκων οἴ-
τινες εἶναι ἀπαραίτητοι σήμερον ἐν τοιαύταις ἐκθέ-
σεσιν εἰκόνων, παραστάσεις δηλονότι ἐμπνεομένας ἐκ
τοῦ βίου τοῦ Χριστοῦ. Ἐφέτος ὅμως δὲν ὑπάρχει ἡ
ἐνδιαφέρουσα πραγματικότης τῶν τοιοῦτου εἶδους
εἰκόνων τῆς ἐκθέσεως τοῦ παρελθόντος ἔτους ὡς καὶ
τοῦ προηγουμένου ἐτι. Ὁ κ. Μπουφρέ καὶ ὁ κ. Μπρον-
νέ, ὧν ὁ μὲν ἐκτίθησι παράστασιν «Πειρασμοῦ τοῦ
Χριστοῦ», ὁ δὲ «Τελευταίαν φωνὴν τοῦ Χριστοῦ»
ἐπεξεργάσθησαν τὰ θέματα αὐτῶν μετὰ τόλμης περὶ
τὴν φαντασίαν, ἥτις, δέον ν' ἀνομολογηθῇ, ἐν ἀμφο-
τέραις τῆς περιπτώσεσι τὸ ἐνδιαφέρον μόνον καὶ τὴν
περιεργίαν διεγείρει, χωρὶς νὰ υπερβαίῃ τὴν ἀπλήν
φαντασίαν καὶ ἄνευ τῆς πραγματικῆς ἀξιοπρεπείας
ἢ τεκμηρίων εὐρύτας. Ἐν ἀμφοτέραις ταῖς περιπτώ-
σεσιν ἡ περὶ τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ ἔργου ὡς εἰκόνας δε-
ξιότης δὲν κατορθοῖ νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἐν τούτῳ ἔλ-
λειψιν ὡς συνόλῳ, ἐν τῷ ὁποίῳ ἡ σύλληψις καὶ ἡ ἐκ-
τέλεσις εἶναι δύο τινὰ ἀδιαχώριστα ἀπ' ἀλλήλων.
Ἐν τῇ αὐτῇ αἰθούσῃ προσελκύουσι τὸ βλέμμα ἡ εἰκὼν
ἀκολούθου τῆς ρωσικῆς πρεσβείας ὑπὸ τοῦ κ. Μπενζί,
χαριέστατον τόπιον ὑπὸ τοῦ κ. Μπιβά, τὸ ἐν Σαῖν
Κλοῦ ἄλλος ὑπὸ τοῦ κ. Μπρετόν κτλ.

Ἡ ἐφετεινὴ ἐργασία τῶν μεγάλων ζωγράφων Βε-
νιαμίν-Κωντάν καὶ Μπονά, οὐ μόνον καταδείκνυσι
τὴν διατήρησιν τοῦ καλλιτεχνικοῦ ταλάντου ἀλλὰ
ὡς πρὸς τὸ πρῶτον καὶ μείζονα ἐτι προαγωγὴν
καὶ μεθοδικότητα ἐν σχέσει πρὸς τὰ κατὰ τὸ παρ-
ελθὸν ἔτος καλλιτεχνήματα αὐτοῦ. Ἐκ τῆς χειρὸς
τοῦ πρώτου ἐκτίθεται ἐνταῦθα εἰκὼν τοῦ λόρδου
Δούφφριν ὡς καὶ ἄλλη τοιαύτη τῆς κ. Ἐλένης Βίν-
σεντ. Ὁ λόρδος Δούφφριν, καθήμενος, ἐξεικονίζεται
ἐν στολῇ λόρδου, λαμπρυνομένη ὑπὸ τῆς ἀδαμαντο-
φόρου ἀλύσεως τοῦ Ἀστέρος τῶν Ἰνδιῶν. Ἡ στάσις
αὐτοῦ εἶναι μεστὴ ἀξιοπρεπείας, ἡ δὲ ἐκφρασις τῆς
μορφῆς αὐτοῦ μετὰ τῶν μελαίνων αὐτοῦ ὀφθαλμῶν
εἶναι ἐκφρασις ἀνδρός, οὐχὶ σκεπτομένου μόνον ἀλλὰ
καὶ γινώσκοντος τίνι τρόπῳ νὰ ἐνεργῇ. Ἰδίᾳ αἰ
χειρες, αἵτινες τοσοῦτον εἶναι χαρακτηριστικαί, ἐπι-
λοτεχνήθησαν μετ' ἄκρας προσοχῆς, τῆς ὄλης εἰκό-

νος προδιούσης λεπτοτάτην έπεξεργασίαν και αξιοσημείωτον σταθερότητα του χρωστήρος. Έν τή είκόνι τής κ. Έλένης Βίνσεντ πικρ' όλην τήν κκλλογήν του έργου ό κκλλιτέχνης φαίνεται πως υπερέβας τό ώρισμένον σημείον, ένθ' έν τώ «Λόρφω Δούρφεριν» ή ιδιόζουσα αυτού δύναμις του νά εξεικονίση πρός τόν σκοπόν του νά έρμηνεύση τό εξεικονιζόμενον δέν ήτο δυνατόν νά έκδηλωθή καταπληκτικώτερον. Η κ. Βίνσεντ προίσταται καθημένη μετ' αξιοπρεπείας μικρόν άγερώχου, κλίπερ ένεχούσης και στοιχειά ρεμβασμού, έν μεγάλη χρυσή θρονίδι, ή κυκλοτερής κορυφή τής όποιας άποτελεί τό χρησιμώτερον έδαφος πρός τήν έπ' αυτού εξεικόνισιν τής κερχλής τής καθημένης. Ο χρωματισμός τής είκόνος ταύτης, ό χαρκτηρ τής όποιας είναι ούσιωδώς νέος, είναι διαφανής άμα και λεπτός, προσαρμοζόμενος κάλιστα είς τήν λεπτήν κκλλονήν τής εξεικονιζομένης μορφής και έπαυζώνων τήν έκ ταύτης γενικήν θελκτικήν έντύπωσιν. Παρά τώ ζωγράφω τούτω ό κ. Μπονά μετ' άτων είκόνων τής μητρος αυτού και τής κ. Τάλμποτ, συζύγου του στρατιωτικού άκολούθου τής έν Παρισίους άγγλικής πρεσβείας δέν έμποιεί τόσην άίσθησιν όσην ό κ. Βενιαμίν-Κωνσταν. τούτο όμως συμβαίνει διότι τό γενικόν ύφος του έργου αυτού υπολείπεται τόν χρωματισμόν. Άλλως ίσον διεγείρει τό ένδικέρον και τήν περιεργίαν, έν τή τελευταίη δέ είκόνι θυμασιώς άπετύπωσε τό πρωτότυπον αυτού. Η είκόν αυτή είναι μία των άριστων του κ. Μπονά.

(Έκ του (άγγλικού) (Μετάφρασις Γ. Κ. Α.)

ΕΤΑΙΡΕΙΑΙ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

Έλληνικός Φιλολογικός Σύλλογος.

Συνεδρία τής 3 Μαΐου.

Κατά τήν συνεδρίαν ταύτην, γενομένην υπό τήν προεδρίαν του προέδρου κ. Άν. Χρηστίδου, μετά τήν άνάγνωσιν και επικύρωσιν των πρακτικών των δύο προτέρων συνεδριών, ανακοινούται περίληψις τής άλληλογραφίας έν ή και επιστολής τής εκπαιδευτικής έπιτροπής του Συλλόγου διαβιβαζούσης τήν κρίσιν αυτής επί των αυτή παραπεμπθέντων πρός γνωμοδότησιν ποιημάτων τής γνωστής τοίς ήμετέροις άναγνώσταις ευέλπιδος λογογράφου και έμπνευσμένης ποιητριάς δεσποινίδος Κορνελίας Α. Πρεβεζιώτου. Η εκπαιδευτική έπιτροπή του Συλλόγου έν άλλοις αποφαινεται διά τής άναγνωσθείσης κρίσεως αυτής ότι τά ποιήματα «τής νεαρής ποιητριάς είσι πτερυγίσματα ούχι κηποφοίτων πτηναρίων αλλά των προωρισμένων αιθέρια νά διαθιχίζωσιν ύψη. Άν δέ, λέγει, πρός εύδοκίμους έν τή ποιήσει ισχυροί και άπαραίτητοι παράγοντες είσι πλύν του θεοδότητου χαρίσματος τής ποιητικής εξάρσεως, ή γνώσις τής γλώσσης, ή πολυμάθεια και ή

ήθική μόρφωσις του ποιητού, ταύτα πάντα καταφαίνονται έν τοίς πρός κρίσιν ποιήμασι τής δεσποινίδος Κορνελίας Α. Πρεβεζιώτου. Η εκπαιδευτική έπιτροπή του Συλλόγου λίαν εύνοϊκώς αποφαινομένη υπέρ των ποιημάτων τής νεαρής ποιητριάς εκφράζει και τήν εύχην όπως αυτή μη παύσεται κκλλογούσα τό παρά τής φύσεως δωρηθέν αυτήν ποιητικόν τάλαντον». Επί τή κρίσει ταύτη συγχαίρομεν τή ήμετέρα φιλομούσφ συνεργάτιδι, έπαναλαμβάνοντες άμα τήν εύχην ήν εξέφρασε καταλίγουσα ή εκπαιδ. έπιτροπή του Συλλόγου και ήν άνωτέρω εξέθεμεθα. Μετά τήν άλληλογραφίαν ό κ. πρόεδρος πλέκει τό έγκώμιον του αποβιώσαντος δοιδίμου Έφέσου Άγαθαγγέλου και εκφράζει τήν λύπην του Συλλόγου επί τή άπώλειά του επιτίμου μέλους αυτού. Αποφασίζεται όπως ό Σύλλογος γράψη τή Α. Θ. Π. εκφράζων τήν λύπην αυτού και παρακαλών νά έρμηνευθή αυτή όπου δεί.

Μετά δέ έτέρας τινάς συζητήσεις άνέρχεται τό βήμα ό κ. Σ. Ι. Βουτυράς και άναγινώσκει ήν προτάσομεν πραγματείαν «Βυζαντινής τοπογραφίας πάρεργα», προΐόν μελέτης έμβριθους αυτών των πηγών, των βυζαντινών συγγραφέων, δι' ής διαλευκαίνονται ούκ όλίγα τέως άμφισβητούμενα ή πλημμελώς εκτιθέμενα.

Μετά τό πέρας του άναγνώσματος, ό πρόεδρος εύχαριστήσας έν όνόματι του Συλλόγου τή άγορητή διαλύει τήν συνεδρίαν.

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΑ.

Άκαδημία των έπιγραφών και των γραμμάτων έν Παρισίους.

Συνεδρία τής 30 άπριλίου.

Ο επί τής δημοσίας παιδείσεως ύπουργός άπηύθυνε τήν ίσοδίφ γραμμάτι τής Άκαδημίας των έπιγραφών και των γραμμάτων έν Παρισίους επιστολήν, δι' ής προσκαλεί αυτόν νά υποδείξη δύο υποψηφίους διά τήν έδραν τής ελληνικής γλώσσης και φιλολογίας έν τώ Κολλεγιώ τής Γαλλίας (College de France), κενωθείσαν διά τής άποχωρήσεως του κ. Rossignol. Ο σύλλογος των καθηγητών του ίδρύματος τούτου ύπέδειξε ήδη πρώτον τον κ. Maurice Croiset τον γνωστόν συγγραφέα τής ιστορίας τής ελληνικής φιλολογίας, καθηγητήν δέ τής ελληνικής γλώσσης και φιλολογίας έν τώ Άνωτέρω Διδάκκαλειώ και δεύτερον τόν κ. Haussoulier, βοηθόν διευθυντήν των πρακτικών ασκήσεων τής σχολής των Άνωτέρων Σπουδών (ελληνικής φιλολογίας και ελλην. άρχαιοτήτων).

Ο μαρκήσιος de Rosambeau κατέλει τό χειρόγραφον των M o t h o r (Fables) τής Φαίδρας, γραπτόν κατά τόν Θ' αιώνα, άνακαλυφθέν δέ και δημοσιωθέν τώ 1596 υπό τώ διασήμω σοφοί Όδυσσέω Robert, γενικώ έπόπτου τής βιβλιοθήκης και των άρχείων. Τό χειρόγραφον τούτο προστίθεται νά δημοσιευθή αΰρις και ό κ. Rosambeau, έφ' ή και άνέγνω τή άκαδημία τον ένδιαφέροντα πρόλογον.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ο ΑΛΑΜΑΣ. — Ο μετεωρικός σιδήρος του Cañon Diablo και ή πρόση ανάλυσις αυτού από τον κ. Kalkr. — Ανακοίνωσις του κ. Mallard και γνήσιου του κ. Daubrée. — Ανάλυσις αυτού από τον κ. Moissan. — Παράση του τεχνητού άδάμαντος από τον άτόν.

Αναλαμβάνοντες σήμερον κατά τήν ήμετέραν ύπόψησιν τήν άναγραφήν των πρός τεχνητήν παρασκευήν του άδάμαντος αξιολόγων πειραμάτων του κ. Moissan, θεωρούμεν άπαραίτητον νά είπωμεν τά δόντα περί του γεγονότος, όπερ έχρησίμευσεν ως άφορηή είς τας μελέτας ταύτας.

Κατά μάρτιον του 1891 εύρέθησαν τεμάχια αυτοφύους σιδήρου, θεωρηθέντος μετεωρολογικώς προελεύσεως, έν Arizona και παρά τήν Cañon¹ Diablo, 300 χμ. περίπου πρός βορράν τής Tucson και 400 χμ. πρός δυσμάς τής Albuquerque (New Mexico). Τήν τοποθεσίαν ταύτην έπεσεκέθη ό έν Φιλαδέλφια όρυκτολόγος και έμπορος όρυκτών κ. Foote, όστις και εύρε μέγαν αριθμόν τεμαχίων σιδήρου διεσπαρμένων επί του εδάφους.

Έν των τεμαχίων τούτων ύπεδλήθη είς τήν εξέτασιν του καθηγητού Kalkr, όστις εξέτασας τήν διά καταγραφάσις δυσχερέστατα έπιτευχθείσας άπογυμνωθείσαν έπιφάνειαν αυτού έβεβαίωσε τήν έν τώ μετεωρικώ τούτω σιδήρω ύπαρξιν μικρών κοιλοτήτων πλήρων μελαίνης τινός ύλης, περιεχομένης άδάμαντας, ών είς, δυστυχώς άπολεσθείς, είχε διάμετρον 0,5 χσμ., εύχερέστατα δέ έχάρασσε τά μετά τον άδάμαντα σκληρότητα των σωμάτων.

Ο έν ταίς Ηνωμέναις Πολιτείας μηχανικός κ. Eckley Coxe απέστειλεν είς τήν έν Παρισίους Σχολήν των Μεταλλείων (Ecole des Mines) δείγμα του σιδήρου τούτου, όπερ ό καθηγητής Mallard παρουσίασε τή Άκαδημία των επιστημών, και όπερ περιείχε πολυαριθμους σκληροτάτους κόκκους, διαμέτρου 0,5 μέχρι 1 χσμ., παρουσιάζοντας άπόσας τάς ιδιότητες του μελανος άδάμαντος ή carbonado.

Μετά τήν ανακοίνωσιν ταύτην του κ. Mallard και σχετικώς πρός τήν έγερθείσαν συζητήσιν επί τής προελεύσεως των τεμαχίων τούτων του σιδήρου, των πλείστων μεν παραδεξαμένων αυτών ως μετεωρικών, του επί τόπου δέ μεταβάντος, ως είπομεν, κ. Foote σημειούστος τινά περί του περιβάλλοντος τήν θέσιν έν ή εύρέθησαν τά τεμάχια ταύτα χώρου, ούδεις βεβαίως έδικαιοούτο μάλλον νά λάβη τον λόγον ή ό σοφός καθηγητής τής Γεωλογίας έν τώ Μουσείω τής φυσικής Ιστορίας κ. Α. Daubrée, όστινος πληρέστατα έπεθεωρήσαντο ούτως αι περί τής άρχής του άδάμαντος έν τοίς άδαμαντοφόροις στρώμασι τής κεντρικής Άφρικής θεωρίαι.

Εύχης έργον θα ύπο, είπεν ό κ. Daubrée, νά εξερευνηθή μετ' εξαιρετικής φραντίδος ή έν τή Arizona θέσις έν ή άνεκαλύφθη ό αυτοφύους σιδήρος, όπως ούτω γνωσθή εάν ό άδαμαντοφόρος ούτος σιδήρος εύρίσκειται ή ούχι είς συνάφειαν μετά του σημειωθέν-

τος γειτνιάζοντος αυτώ μικρού έν σχήματι κρατήρος όρους.¹

«Ο κ. Nordenskiöld και έτεροι άφωσιωμένοι και γενναίοι εξερευνηται κατέστησαν γνωστήν τήν στενήν συγγένειαν των μαζών του αυτοφύους τής Γροιλανδίας σιδήρου πρός τας τόσφ ισχυράς έν πάση τή χώρα ταύτη βασάλτικας εκρήξεις².

Οι τοσαύτα παρασχόντες δείγματα τής δραστηριότητος και τής ενεργητικότητος αυτών γεωλόγοι των Ηνωμένων Πολιτειών βεβαίως δέν θα σπεύδωσιν όλιγώτερον ήμών ίνα διαφωτίσωσιν ήμάς σχετικώς πρός τήν σπουδαίαν επί του εδάφους αυτών γενομένην άνακάλυψιν.

Είτε δέ ό έν τώ αυτοφύει σιδήρω τής Arizona περιεχόμενος σιδήρος προέρχεται έκ των ουρανίων εκτάσεων, είτε είνε γνήνης προελεύσεως, προώρισται νά διαφωτίση ήμάς ού μόνον περί τής άρχής τής μάλλον μυστηριώδους όρυκτικής ύλης, αλλά και περί προβλήματος ύψίστης σημασίας, προβλήματος σχετικού πρός αυτόν τον σχηματισμόν τής ήμετέρας σφαιρας».

Και ταύτα μεν τά τότε ύπό του κ. Daubrée λαχθέντα σχετικώς πρός τήν ύπό του κ. Mallard γενομένην ανακοίνωσιν, ήδη δέ εξέτάσομεν συντομώτατα τά μετά ταύτα.

Του κ. Foote μετενεγκόντος δείγματα του έν Arizona εύρήματος είς τήν Ευρώπην, ανέλαβον μετά πολλού ζήλου τήν άνάλυσιν αυτών, και ό μεν κ. Friedel διά πλήρους άναλύσεως έθεσεν εκτός πάσης άμφιβολίας τήν έν τώ μετεωρικώ λίθω ύπαρξιν του μελανος άδάμαντος, ό δέ κ. Moissan πύτύχησε νά εύρη συγχρόνως έν τή μεταλλική μάζη και διαφανή άδάμαντα ύπό μορφήν κόκκων έντελώς εύδιακρίτων· ακριβώς δέ διότι ύπό του χημικού τούτου κατεδείχθη ή σύγκροσις έν τώ μετεωρικώ σώματι παρουσία του άνθρακος ύπό διαφόρους μορφάς, ήτις αποτελεί, ως παρατηρεί ό κ. Stanislas Meunier,³ περίστασιν προφανώς λίαν ένδιαφέρουσαν τήν ιστορίαν του άδάμαντος, άναγκαϊον είνε νά επεκαταθώμεν πως είς τήν περιγραφήν τής ύπό του χημικού τούτου γενομένης άναλύσεως.

1) Τά άνωτέρω αναφέρονται είς τήν ύπό του κ. Foote γενομένην ανακοίνωσιν ότι 3 χμ. περίπου πρός τόν Β. Δ. του σημείου έν ή εύρέθησαν τά μεγάλα τεμάχια του σιδήρου τούτου, ύπαρχει μικρός λόφος, καλούμενος Crater Mountain, όστις ύψοται 132 μ. ύπερ τήν έπιφάνειαν του εδάφους, και όστινος τόν κεντρικόν τμήμα κατέχεται ύπό κοιλότητος 1200 μ. διαμέτρου, ής τόν βόθος έφάνη αυτώ κείμενον 20 περίπου μ. ύπό τήν έπιφάνειαν τής περίξ πεδιάδος, έτι δέ ότι (κατά ό κ. Foote οδδέναν έν τοίς περίξ άνεκαλύψε ήφραστειογενή βράχον) κατά τήν από του άξονος του κρατήρος πρός τους είς άπόστασιν 3 χμ. εύρισκομένους μεγάλους όγκους εύθύγραμμων διεύθυνσιν άπαντών μικροί σιδήρου όγκοι.

2) Περί τής σπουδαίας ταύτης άνακαλύψεως του έν Olifak (κατά τόν Ν. τής νήσου Disco) αυτοφύους νικελιούχου σιδήρου, ήτις έγένετο ύπό του κ. Nordenskiöld τώ 1870 κατά τόν είς Γροιλανδίαν ταξείδιον αυτού, παραπέμπομεν τον άναγνώστην είς τας γενομένας τότε ύπό του κ. Daubrée ανακοινώσεις τής Άκαδημίας των επιστημών και είς τήν έν σελ. 555—577 έκτενήν περιλήψιν αυτών έν ταίς Συνθετικαίς μελέταις τής Πειραματικής Γεωλογίας του αυτού.

3) La Nature, άριθμ. 1036, έν σελ. 299.

1) Τό όνομα Cañon δίδεται έν τή άμερικανική ταύτη ζώνη είς βαθυτάτας και στενωπάτας κοιλάδας, έν αίς τά ύδατα ρέουσιν ως μεταξύ δύο ύψηλών τοίχων.

Ο κ. Moissan διέλυσε εντός υδροχλωρικού οξέος τεμάχιον σιδήρου του Cañon Diablo...

α) Άνθρακα λίαν ελαφρόν εν καταστάσει λεπτοτάτης κόνεως...

β) Άνθρακα εις λεπτότατα ταινιώδη τεμάχια, παρουσιάζοντα υπό το μικροσκόπιον βαθύ φαιόν χρώμα...

γ) Άνθρακα πυκνόν υπό την μορφήν ιδία εστρωγυλωμένων τμημάτων...

Έκ του τελευταίου τούτου μίγματος κατώρθωσεν ο κ. Moissan διά διαφόρων χημικών μέσων ν' αποχωρήσῃ δύο τεμάχια υποκίτρινα, κρυσταλλικά...

Ούτω δε αποδεχθείσης και της εν τῷ μετεωρικῷ τούτῳ σιδήρῳ παρουσίας του αδάμαντος...

Ο κ. Moissan βεβαιώθεις εκ της αναλύσεως του μετεωρικού σιδήρου περι της εν αὐτῷ παρουσίας του αδάμαντος...

Γνωστόν εἶνε οτι σώματά τινα, εν οἷς ιδιάζουσαν κατέχουσι θέσιν το ὕδωρ και ο χυτοσιδηρος...

γαγεν εν τῷ φευστῷ τούτῳ ταχέως τον περιέχοντα τον ανθρακα κύλινδρον. Τούτου γενομένου αποσύρεται...

Διαλύεται τότε εντός ζέοντος υδροχλωρικού οξέος το μεταλλικόν υπόστημα (cuiol) και υπολείπεται εν...

Τα τεμάχια ταῦτα καιόντα εν τῷ οξυγόνῳ εις θερμοκρασίαν 10000, εξαφανίζονται δε εγκαταλείποντα...

Τα πειράματα ταῦτα επανέλαβεν ο κ Moissan διά του τετηγμένου αργύρου...

«Εν συνόψει, εἶπεν ο κ. Moissan κατά την πρώτην αὐτου ανακοίνωσιν εις την Ἀκαδημίαν, 1 εκ των πολλων πειραμάτων...

Ὅπως δὴ ποτε, τὰ ὑπὸ του κ. Moissan γεγόμενα πολυπληθῆ πειράματα θεωροῦνται σήμερον οριστικῶς...

1) Συνεδρία τῆς 1)13 φεβρουαρίου 1890.

ανακαλύψων, εις την τύχην, ἀλλ' εἶναι ἐπιτυχία λελογισμένη, ἀμείδουσα δικαίως τον ἀκάματον...

ΗΛ. Γ. ΒΑΣΑΜΑΚΗΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΘΕΑΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ. — Η Σάρρα Bernhardt. — ΘΕΑΤΡΑ ΠΑΡΙΣΙΩΝ. — La reine Juana τοῦ κ. Alexandre Dumas. — Θέατρα Βερολίνου. — Η ΝΕΟΤΗΣ του Max Halbe. — ΧΡΟΝΙΚΑ.

Ἀπὸ τῆς πόλεως τῆς Ἀρτέμιδος εις την τῆς Παλλάδος, ἀπὸ του ἄστρου τῆς Θεοδώρας, ἢς τοδοῦτον ἐνδόξως ὑπεδύσατο τὸ σχῆμα εις τὸ τῆς Φαίδρας...

Ἄλλ' ἀκριδέστερον φανεροῦται ἡ ὑποδοχὴ ἢς ἔτυχεν ἡ Σάρρα Bernhardt διά τῆς παραθέσεως των εισπραξων...

Table with 2 columns: Drama Name and Amount. Includes Dame aux Camélias (12,300), Tosca (14,400), Froufrou (10,100), Adrienne Lecouvreur (16,300), and a total of 53,100.

Table with 2 columns: Description and Amount. Includes προστιθεμένων δε και των 10 0/0 του φόρου του δημοσίου (5,310), έχομεν το όλον (58,410), υπολογιζομένων δε και των δώρων τοις πωληταις...

δαπανηθείσας εν ὄλω χάριν των τεσσάρων παραστάσεων τῆς Σάρρας.

Παραλείποντες δ' ἄλλας λεπτομερείας σημειούμεθα οτι κατά υπολογισμοῦς ἀττικῆς συναδέλφου...

Ἄλλὰ κατά την μετάδασιν εις Ἀθήνας ἡ ἀκριδέστερον κατά την ἀναχώρησιν τῆς Σάρρας ἐξ αὐτῶν ὠχρὸν ἐπεφάνη ἐπεισόδιον...

Ὁ περι τῆς Σάρρας Bernhardt λόγος ἐξακολοιθεῖ μεταδαινόντων ἡμῶν εις Παρισίους ὅπως ἐπισκοπήσωμεν...

Ἡ ὑποκρίτρια δεσποινίς Dudlay καταβέβηκεν ὑπὸ του εργου ἀνευροῦσα τὸ σχῆμα τῆς Reine Juana...

τῆ πρώτῃ, ἀλλὰ πρότερον εἶχεν ὑποσχεθῆ αὐτὸ τῆ μεγάλῃ τραγωδίᾳ, ἧς καὶ χάριν ἐποίησεν αὐτό. Ὁ Parodi ἔσπευσε τότε παρὰ τῆ δεσποινίδι Dudlay καὶ ἐξέθηκεν αὐτῇ τὸ πρῶγμα. Ἐκείνη μεγαλόψυχος, ἀναγνωρίζουσα τὴν ὑπεροχὴν τῆς Σάρρας (μία Dudlay κυρία Παρασκευοπούλου) ὑποχωρεῖ πρὸ αὐτῆς, μεθ' ὅλην τὴν ἀγάπην, ἣν ἔστρεψε πρὸς τὸ σκῆμα τῆς Juana καὶ ἀποδίδωσιν αὐτὸ τῷ ποιητῇ. Ἀλλ' ἡ Σάρρα ἦν ἐξω τῆς Γαλλικῆς-Κωμωδίας. Ἐν τοῖς χρονικοῖς, ὧν ἐμνήσθησεν ἀνωτέρω, ἐξεθέμεθα τὰς διαπραγματεύσεις, αἵτινες ἐγένοντο μετὰ τοῦ διευθυντοῦ τῆς Γαλλικῆς-Κωμωδίας ὅπως ἐπανέλθῃ αὐτὴ εἰς αὐτὴν καὶ τὸ ναυάγιον αὐτῶν ἕνεκα τῶν νόμων καὶ τῶν ἐθίμων τοῦ Οἴκου τοῦ Μολιέρου. Οὕτως αὐθις ἐπανέρχεται τὸ σκῆμα τῆς Reine Juana τῆ δεσποινίδι Dudlay, ἥτις δέχεται αὐτὸ ὡς δέχεται τις πρόσωπον ἀγαπητὸν ὅπερ ἐπλανήθη, μελετᾷ καὶ ὑποδύεται αὐτὸ ἐπὶ τέλους, ὃ δὲ Sarcey ἔγραψεν: «Ἡ δεσποινὶς Adeline Dudlay εὗρεν ἐν τῷ ἔργῳ τὸ ὠραιότατον σκῆμα τοῦ σταδίου αὐτῆς, πρὸς αὐτὴν δὲ οὐδὲν ἢ συγχαρητήρια ἔχω ν' ἀπευθύνω». Ὁ δὲ Lemaitre: «Ἡ δεσποινὶς Dudlay ἀπέδειξεν ἀνώτερον τάλαντον ἐν τῷ σκῆματι τῆς βασιλίσσης καὶ ἀνευφημήθη». Ταῖς αὐταῖς λέξεσι χρῆται καὶ ὁ Tillet (Revue Politique et Littéraire) περὶ τῆς γαλλίδος καλλιτέχνιδος: «Αὕτη, ἐπιπροστίθῃσιν, εἶχε θαυμασίαν δύναμιν καὶ ἐνέργειαν τραγικὴν». Ὁ τε Sarcey καὶ ὁ Lemaitre ὀλίγας μόνον λέξεις ἀφιερῶσιν εἰς τὸ ἔργον ἐν ταῖς ἐπιφυλλίδων αὐτῶν, ἄς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν ἔχομεν, ὑποσχοῦνται δὲ νὰ ἐπανέλθωσιν ἐκτενῶς ἐν ταῖς ἐπομέναις. Οὐ μόνον ὅτι στεροῦμεθα τῶν ἐπιφυλλίδων τούτων, ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλους λόγους δὲν δυνάμεθα, καίτοι ἔχοντες ἐκτενεῖς περιλήψεις, νὰ ἐκταθῶμεν περὶ τῆς Jeanne la Folle, θυγατρὸς τῆς Ἰσαβέλλας καὶ τοῦ Φερδινάνδου καὶ μητρὸς Καρόλου τοῦ πέμπτου. Τὸ δράμα εἶνε τῶν ἱστορικῶν ἐρεῖδεται δὲ πλὴ τῶν ἱστορικῶν μελετῶν τοῦ σοφοῦ γερμανοῦ Bergenroth, αἵτινες μεταφρασθεῖσαι γαλλιστὶ ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῇ «Ἐπιθεωρήσει τῶν δύο κόσμων» ὑπὸ Karl Hillebrand.

Ἡ κριτικὴ ἐποίησατο ἤδη παρατηρήσεις. Ὁ Sarcey καὶ ὁ Lemaitre ὑπόχνοῦνται ἐπίσης τοιαῦτας, ἄς ἐλλείψῃ χρόνου ἐπεφυλάξαντο. Ἐχει ὅμως τὸ δράμα ἀρετὰς καὶ διαπρέπει ἐπὶ τῇ τραγικότητι. Ἐτυχεν ἐπιτυχίας λαμπρᾶς τὴν πρώτῃν ἑσπέραν, τὸ δημόσιον ἐχειροκρότησε ζωηρῶς πολλὰ μέρη τοῦ ἔργου. Εἶνε τὸ κυριώτατον ἔργον τῆς ἐποχῆς, ὅπερ προῦκάλεσε ζητήσεις.

Ἡ Domenique-Alexandre Parodi ἐγεννήθη ἐν Χανίοις τῆς Κρήτης τῷ 1810. Υἱὸς ἰταλοῦ ἐμπόρου καὶ προξένου τῶν Δύο Σικελιῶν, διήλθε τὴν παιδικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ, Σμύρῃ, ἐξ ἧς κατήγετο ἡ μητὴρ αὐτοῦ, Ἑλληνίς. Τῷ 1861 ὁ κ. Parodi μετέβη εἰς Ἰταλίαν κατόκησε, δὲ εἰς Μεδιόλανα καὶ Γενουῖν καὶ ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα τοῦ ἱππότου Ἰππολύτου d'Asie, δραματικοῦ ποιητοῦ, οὗ πολλὰ ἔργα ἐστέθησαν ὑπὸ ἐπιτυχίας. Τὸ πρῶτον δημοσιευθὲν ἔργον αὐτοῦ ἦν μυθιστορία ἐπιγραφομένη Ὁ τελευταῖος τῶν παπῶν (1863). Κατὰ τὸ 1865 μετέβη εἰς Παρίσιους διὰ τινος μῖνας, ὅτε ἔμαθε τὴν γαλλικὴν εἰς ἣν ἔγραψεν ἄλλα τε καὶ τὰς

Nouvelles Messeniennes, πατριωτικὰς φῶδας (1867). Ἐπανῆλθεν εἰς Παρίσιους τῷ 1868, ὅπου ἀνέγνω ἐνώπιον τῆς ἐπιτροπῆς τῆς Γαλλικῆς-Κωμωδίας δραματικὸν αὐτοῦ ἔργον. Ἐνθαρρυνθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Sarcey καὶ ἄλλων κριτικῶν ἔγραψε τὴν λίαν ἐπιτυχοῦσαν *Rome vaine*, τραγωδίαν εἰς πράξεις πέντε καὶ παρουσίασεν αὐτὴν εἰς τὴν Γαλλικὴν-Κωμωδίαν ἐν ἣ ἐγένετο δεκτὴ κατὰ τὸ 1872. Κατὰ τὸν Σεπτέμβριον δὲ τοῦ 1873 ἐδιδάχθη τὸ ἔργον ἀπὸ τῆς σκηνῆς τῆς Γαλλικῆς-Κωμωδίας ὑπὸ τῶν Σάρρας Bernhardt, Monnet-Sully, Laroche καὶ λοιπῶν. Ἐκτοτε ἐδημοσίευσεν τὴν *Sérhora* (1877) καὶ δράμα ἐπιγραφόμενον *la Jeunesse de François Ier*. Κατὰ τὰ ἐν τῷ τελευταίῳ τεύχει τοῦ «Monde Artiste» φερόμενα ὁ Parodi ἐξέδωκε καὶ ποιήσεις ἑλληνιστί.

Ἡ οἰκογένεια Parodi τῆς Γενουῆς παρέσχεν ἱκανοὺς καλλιτέχνας κατὰ τὸν ΙΖ' καὶ ΙΗ' αἰῶνα, γλύπτας, ζωγράφους.

Νεαρὸς γερμανὸς συγγραφεὺς ὁ κ. Max Albe ἀνεβίβασεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ Residenz τοῦ Βερολίνου τριπρακτον δράμα ἐπιγραφόμενον ἡ Νεότης (*Jeunesse*), οὗτινος ἡ ἐπιτυχία ἐγένετο περιφανής. Τὸ ἔργον ἐστὶν ἐξαλλοὺν καὶ τοιοῦτον ὥστε ἐκπληξίαν νὰ προξενήσῃ καὶ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ Ἐλευθερίου Θεάτρου τοῦ Anfoine ἐν Παρίσιος ἀναδιδαζόμενον, ἐν Παρίσιος ἐν οἷς τοιαῦτα ἐλευθεριάζοντα ἔργα διδάσκονται. Τὸ πρωταγωνιστοῦν πρόσωπον τοῦ δράματος ἐστὶ νεῆνις Annehen ὀνομαζομένη, ἀνεψιὰ δὲ γηραιοῦ ἱερέως Horpe καλουμένου. Ἡ νεῆνις αὕτη, ἧς ἡ μητὴρ ὑπανδρεύθη μετὰ τὴν γέννησιν αὐτῆς, ἦν τέκνον τοῦ ἔρωτος. Ἡ νεῆνις αὕτη περιπίπτει εἰς τὸ αὐτὸ σφάλμα εἰς ὃ καὶ ἡ μητὴρ αὐτῆς, φονεύεται δὲ ὑπὸ τοῦ βλακῆ ἀδελφοῦ καὶ τυγχάνει συγχορήσεως ὑπὸ τοῦ γηραιοῦ ἱερέως ἐπὶ σφάλματι εἰς ὃ ἐσύρθη ὑπὸ τῆς νεότητος καὶ τοῦ αἵματος τῆς μητρὸς αὐτῆς. Οἱ Γερμανοὶ ἐλθρομόνησαν τὸν Schiller χάριν τοῦ Halbe ἐλεσμόνησαν τὰς περὶ Θεάτρου ἰδέας ἐκείνου καὶ ὑπεβίβασαν αὐτὸ χειροκροτοῦντες ψυχοθόρον θέαμα.

ΧΡΟΝΙΚΑ.— Οὐ πρὸ πολλοῦ ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ Παρίσιῳ «Χρόνικ» συγκριτικὸς πίναξ τῶν εἰσπραξέων (recettes) τῶν θεάτρων τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσας κατὰ τὰ ἔτη 1891 καὶ 1892. Αἱ εἰσπράξεις καθόλου ἀνῆλθον κατὰ μὲν τὸ 1891 εἰς 23,599,656 φρ. καὶ 88, κατὰ δὲ τὸ 1892 εἰς 22,533,316 φρ. 23 ἦται ἐπὶ ἔλαττον τοῦ προτέρου ἔτος κατὰ 1,066,340 φρ. 65. Ἐλάττωσις ἐπίσης φέρεται καὶ ἐν τοῖς δικαιώμασι τῶν συγγραφέων κατὰ τὴν ἄρτι γενομένην ἔλθειν ἐ. τῇ γενικῇ συνείδει τῶν δραματικῶν συγγραφέων Ἡ ἐλάττωσις τῶν δικαιωμάτων ἀπὸ πρώτης μαρτίου 1891 μέχρις 28 φεβρουαρίου 1893 εἶνε 191,693 φρ. 51. Ἐκ τινος συνδιαλέξεως πρὸς ἄνδρα ἔμπειρον περὶ τὰ τοιαῦτα ἔλαγε αἰ ὅτι οἱ Παρίσιοι μεταβαίνουσι πλέον εἰς τὰ φθιτὰ καφενεῖα ἢ εἰς τὸ θέατρον.

— Ὁ Βέρδη ἀπέρριψε πρῶτασιν τῆς πόλεως Τεργέστης ὅπως ἔλθῃ εἰς αἰτῶν ἀναλήθη τὴν διεύθυνσιν τῆς διδασκαλίης τοῦ Falstaff Ὁ δαιμόνιος μουστουρῆς ὡς λόγον τῆς ἀρνήσεως αὐτοῦ προῦβαλε τὴν πρεσβυτικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν.

— Οἱ ἀργυροὶ γάμοι τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βασιλίσσης

τῆς Ἰταλίας ἐγένετο αἰτία δυσαρρεσκείων τινων ἐν τοῖς θεατρικοῖς. Ἐν ἄλλαις τὸ θέατρον τοῦ Costanzi ἠξήσθη τὴν τιμὴν τῶν θέσεων κατὰ τὴν Ῥωμαϊκὴν τοῦ Falstaff οὐτω: Θεωρείων πρώτης καὶ δευτέρας σειρᾶς φρ. 300, τρίτης 150, ἰδωλίων 35, θέσεων ὀρθίων 10, μετὰ προσθήκης εἰσόδου δέκα φράγκων κατ' ἄτομον. Οἱ δὲ «ἐθνικοὶ» συνῆται μετ' ἐκπλήξεως ἔμαθον ὅτι τὸ ἐκλεγέν ὑπὸ τῆς Φιλαρμονικῆς Ἀκαδημίας ἔργον ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Α.Α. Μ.Μ. ἦν ἡ Cantata τοῦ Beethoven τὰ Ἐρεῖ πια τῶν Ἀθηνῶν, ἔργον τοῦ 1812.

— Μεταξὺ δύο πυρῶν! Τὸ ἐξῆς νόστιμον ἀλλὰ καὶ δυσάρεστον διὰ τὴν παθεῦσαν συνέβη κατ' αὐτὰς ἐν Ἀγγλίᾳ. Πρὸ μικροῦ ἰκανῶς ἀρεθῆς κυριῶν καὶ κυριῶν ἐταξείδεν ἐπὶ τῆς αἰτῆς σιδηροδρομικῆς ἀμάξης. Κατὰ τὸ ταξείδιον τοῦτο ἡ συνδιάλεξις περιετράμετο περὶ τῶν τοῦ θεάτρου. Κυρία δὲ τις διακέρυξεν ὅτι κατ' αὐτὴν «ἡ miss S. . . , διόσημοι; ἀγγλὶς ὑποκρίτρια, ἕνεκα τῆς ἡλικίας αὐτῆς; λίαν προκεχωρημένης, ἐστὶν ἀκατάλληλος διὰ τὰ σχήματα ἄπερ ὑποδύεται, ἢ δὲ ἐξησθενημένη αὐτῆς φωνὴ ἐγένετο ἀνυπόφορος. — Δὲν ἔχει οὕτω, κύριε;» ἐπιπροστίθησι στραφεῖσα πρὸς τὸν δεξιόθεν παρακαθήμενον α' τῆ. Ἐκεῖνος; ἀπήντησε: — Καλῶς θὰ πρῆξτε ἴσως νὰ ἐκφράσητε τὴν ὑμετέραν γνώμην πρὸς τὴν miss S. . . , αὕτη κίθηται ἀπέναντι ἡμῶν!»

Βαθεῖα σιγὴ ἐπηκολούθησε. Ἡ κυρία, κτερόθυρος, ἐξητήσατο συγγνώμην παρὰ τῆς ὑποκρίτριας — «Κυρία, εἶπεν, ὁ ἀποτρόπαιος κριτικὸς Γ. . . ἐνέπνευσέ μοι τὴν κρίσιν ταύτην. Τὸ ἄτομον τοῦτο πρέπει νὰ εἶε σχολαστικὸς ἀνυπόφορος!»

Ἡ ὑποκρίτρια ὑπομειδιῶσα ὑπέλαθε: — «Σὺς συμβολεῖω νὰ εἶπητε ταῦτα πρὸς τὸν Γ. . . ὑμεῖς αἰτή, κίθηται παρ' ἡμῖν».

Ἡ δυστυχὴς γυνὴ μικρῶ δεῖν ἀπέθανεν ἐκ συμφορήσεως.

ΟΔ ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἡ ἐν Ἑλλάδι διὰ τῆς ἀπροσδοκίτου λειποταξίας τοῦ κ. Τρικούπη ἐκραγεῖσα κυβερνητικὴ κρίσις ἐληξεν, ἡ νέα δὲ ὑπὸ τῶν κ. Σωτηρόπουλον ὡς πρωθυπουργῶν καὶ ὑπουργῶν τῶν οικονομικῶν καὶ προσωρινῶς τῆς δικαιοσύνης μετὰ συνυπουργῶν τῶν κκ. Κοντοσταύλου ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν, Κόρρα ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν, Κριεῖβι ἐπὶ τῶν ναυτικῶν, Ράλλη ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν καὶ Εὐταξία ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως συγκροτηθεῖσα κυβέρνησις ἀνέλαβε τὴν ἀρχὴν μετὰ προγράμματος δυσχεροῦς μὲν τὴν ἐφαρμογὴν, ὅπερ ὅμως, εἰάν ἐφηρομῆτο, θὰ περιεβαλλεν αὐτὴν διὰ τῆς ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης ὄντως τίς Ἑλλῶν ἠδύνατο νὰ μὴ καταλήψῃ ὑπὸ εὐγνωμοσύνης πρὸς τοὺς ἄνδρας, οἵτινες ἄνευ νέων δανείων, ἄνευ αὐξήσεως τῆς φορολογίας, διὰ λογικῶν δὲ μόνον οικονομῶν καὶ τοῦ θεσπισμοῦ τοῦ μονοπωλίου τοῦ καπνοῦ θὰ κατόρθουν ν' ἀνα-

σῶρωσι τὸν τόπον ἀπὸ τοῦ οικονομικοῦ βαράθρου, ἐν ᾧ κακῇ μοίρᾳ διατελεῖ καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου, καίπερ εἰς τὸ τέρας τῆς ἐπιχειρήσεως αὐτοῦ ἐγγίσας δι' οὕτω σοφῆς καὶ ἀκαταπονήτου ἐργασίας, ἀποκαρτερήσας κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμήν, δὲν κατόρθωσεν ν' ἀποσπάσῃ αὐτὸν ὁ τέως πρωθυπουργός; Καὶ ὅτι μὲν ἡ νέα κυβέρνησις δυνηθῆσεται ν' ἀνταποκριθῆ εἰς τὰς ἐπείγουσας τοῦ δημοσίου ταμεῖου ἀνάγκας καὶ εἰς τὴν ἐγκαιρον καταβολὴν τῶν προερχῶν τοκομεριδίων, τοῦτο δύναται τις νὰ θεωρῆ ὡς βέβαιον· νέον τι π. χ. προσωρινὸν δάνειον ἠδύνατο νὰ πληρώσῃ τὰς ἀνάγκας ταύτας καὶ νὰ παράσχη τῇ κυβερνήσει τὸν ἀναγκαῖον μέχρι τῆς καρποφορίας τῶν ἄλλων οικονομικῶν αὐτῆς μέτρων καιρὸν. Ἀλλ' ἡ δυσχέρεια ἢ μεγίστη ἐγκρατεῖται ἐν τῇ πρὸ τῆς Βουλῆς θέσει τοῦ ὑπουργείου. Τὰ συνιστάντα αὐτὸ πρόσωπα πάντα σχεδόν εἰσι κοινοβουλευτικὰ μονάδες, μὴ συγκεντροῦσαι τό γε νῦν περὶ αὐτὰς ψήφους ἱκανὰς νὰ ἐξασφαλίσωσιν αὐτοῖς ἐκ τῶν ἰδίων τὴν διατήρησιν τῆς ἀρχῆς, τοῦ πρωθυπουργοῦ μάλιστα καὶ τοιαύτης ὄντος, ἄτε μὴ ἀποτελοῦντος μέρος τοῦ ἐνεστώτος κοινοβουλίου· πῶς ταῦτα θὰ ἐμφανισθῶσι πρὸ τῆς Βουλῆς καὶ θ' ἀποσπάσῃ τὴν συγκατάθεσιν αὐτῆς εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ προγράμματος αὐτῶν; — Μία ὑπολείπεται ἐλπίς, ἀσφαλῶς αὕτη ἐρειδομένη ἐπὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ ἡγέτου τῆς ἰσχυροτάτης ἀντιπολιτευτικῆς μεριδος, ἢ ὑπὸ τοῦ κ. Τρικούπη ὑποστήριξις τῆς κυβερνήσεως πρὸς συντέλεσιν τοῦ ἔργου, ὅπερ αὐτὸς διὰ τῆς ἐν τῇ κρισίμῳ ὥρᾳ παραίτησεως αὐτοῦ κατέλιπεν ἀτελέες. Ὁ ἄλλοτε οὕτω συνετῶς καὶ πατριωτικῶς ἐξορκίζων τοὺς πολιτικούς ἀντιπάλους αὐτοῦ νὰ ἐξαιρέσωσι τῆς πρὸς τὴν κυβερνήσιν πολεμικῆς αὐτῶν τὸ οικονομικὸν ζήτημα καὶ περιορίσωσι τὸν ἀντιπολιτευτικὸν αὐτῶν ἀγῶνα ἐν τοῖς ἄλλοις ζητήμασι δὲν θὰ χρυσοποιήσῃ, ἐλπίζομεν, τὴν ὑπερόχον κοινοβουλευτικὴν δύναμιν αὐτοῦ εἰς παρακάλυψιν τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ προγράμματος τῶν ἐπαγγελλομένων νὰ σώσωσι δι' αὐτοῦ τὴν χώραν. — Ἀλλως θὰ εἴχομεν διαλύσεις τοῦ κοινοβουλίου καὶ νέους ἐκλογικούς ἀγῶνας μετὰ τῶν ἐπακολούθων αὐτῶν, ἐπὶ πᾶσι δὲ ἀπώλειαν χρόνου πολλαχῶς ἐπιτηδεῖαν εἰς δεινῶσιν τῆς καὶ ἤδη κακῶς ἐχοῦσης καταστάσεως.

Ἐν Σοφίᾳ ἐκκρύχθη ὑπὸ τοῦ πρίγκιπος Φερδινάνδου ἡ ἐναρξίς τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως (Μεγάλῃς Σοβόρνιας), τῆς μελλούσης νὰ ἐπικυρωσῇ τὰς ἐπὶ τοῦ συντάγματος ὑπὸ τῆς Βουλῆς κατ' εἰρήνην τοῦ κ. Σταμπούλωφ χάριν τῶν νυμφευτικῶν ἀναγκῶν τοῦ πρίγκιπος ἐπενεχθεῖσας τροποποιήσεις. — Ὁ ἐναρκτήριος τοῦ πρίγκιπος ἐκφράζει τῷ βουλγαρικῷ ἔθνει τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ πρίγκιπικοῦ ζεύγους ἐπὶ τῇ εὐαρεσκείᾳ, ἣν ἐξεδήλωσεν ἐπὶ τῷ γεγονότι τοῦ συνουκεσίου, προτρέπει δὲ τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ βουλγαρικοῦ λαοῦ νὰ μελετήσωσιν ἀκριβῶς καὶ κυρώσωσι τὰς ἐπὶ τοῦ θεμελιώδους νόμου τῆς χώρας γενομένας μεταρρυθμίσεις. — Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ἡ Ἐθνοσυνέλευσις καὶ ἐν τῇ πρὸς τὸν ἐναρκτήριον ἀπαντήσει αὐτῆς καὶ ἐν τῇ ἐκπληρώσει τοῦ προορισμοῦ αὐτῆς θ' ἀνταποκριθῆ πληρέστατα εἰς τὰ αἰσθήματα καὶ τὰς ἐπιθυμίας ταύτας. Ἐν μόνον θὰ ὑπολείπεται πάντοτε, ἢ λυπη, ἦν ἐν-

δομύως θά αισθάνεται πάντοτε ὁ βουλγαρικὸς λαός, ἀναλογιζόμενος ὅτι, τῶν τραγμάτων χωρῶντων ὡς νῦν χωροῦσιν, ἐπὶ μακρὰν χρονικὴν περίοδον ἀπώλεσε πᾶσαν ἐλπίδα τοῦ ἰδεῖν ἰδίους ἡγεμόνας ἢ ἡγεμονίδας πρεσβεύοντας τὸ ἐθνικὸν αὐτοῦ δόγμα, ὅτι δὲ τὴν βαρεῖαν ταύτην ἀπώλειαν ἐπέβαλον αὐτῷ οἱ κηρύττοντες ὅτι τὸ πᾶν ποιοῦσι πρὸς περιφρούρησιν τῆς ἐθνικῆς ἀτομικότητος τῆς Βουλγαρίας κατὰ τὸν ἐπιβουλεύοντων δῆθεν αὐτήν.

Τὴν ρουμανικὴν κυβέρνησιν κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην ἐπισχόλησαν αἱ ἀπὸ τῶν πλημμυρῶν ἐπιγεγόμεναι τῇ χώρᾳ συμφοραί, εἰς τὸν περιορισμὸν καὶ τὴν ἀνακούφισιν τῶν ὁποίων ἔκτακτοι ὑπὸ τῆς Βουλῆς ἀπαιτήθησαν καὶ ἀπαιτηθήσονται πιστώσεις. — Ὡς πρὸς τὸν ἀγῶνα, ὃν ἡ τῶν φιλελευθέρων ἀντιπολιτευσις διεξάγει ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ κ. Φλέβα κατὰ τοῦ συντηρητικοῦ ὑπουργείου, οὗτος ἐξακολουθεῖ κρατερός, ἀλλ' ἡ κυβέρνησις κατορθοῖ πάντοτε ν' ἀντεπέρχεται νικηφόρως κατὰ τῶν ἐπιτιθεμένων, οἵτινες, ἀποτυχόντες ἐν τῷ διαβήματι αὐτῶν τοῦ ἀναμίξαι εἰς τὰς κομματικὰς συγκρούσεις τὸν βασιλέα, ἀρνηθέντα νὰ δεχθῆ ἐπιτροπὴν αὐτῶν, μέλλουσαν νὰ ἐπιδώσῃ αὐτῷ ἀναφορὰν τῶν φιλελευθέρων, προεκάλεσαν σχετικὴν ἐν τῷ κοινοβουλίῳ συζήτησιν, καθ' ἣν ὁ κ. Λαχωδάρης διὰ πειστικωτάτου λόγου ἠλεγξε τὴν τοιαύτην πολιτείαν τῆς ἀντιπολιτεῦσεως, ἀπομνησθῆς ὅτι ὁ βασιλεὺς «δέον νὰ θεωρῆται ὡς φάρος δεικνύων τὴν σωτηρίαν ἐν τοῖς χαλεποῖς καὶ ἀληθῶς θυελλώδεσι καιροῖς».

Τὰ σεβρικὰ πράγματα παγιοῦνται ἐν γαλίην ὑπὸ τὴν νέαν αὐτόθι κατάστασιν. Ἡ κυβέρνησις, διορῶσα τὴν κατευναστικὴν δύναμιν, ἣν θά ἐναδικῶς ἐπὶ τῆς χώρας ἡ τῆς βασιλομήτορος ἐπάνοδος, πρὸς συνάντησιν τῆς ὁποίας ἀπῆλθεν ἡδὴ εἰς Κλάδοον ὁ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος, ἀπεφάσισε νὰ παρασκευάσῃ τὰ κατὰ τὴν ὑποδοχὴν αὐτῆς ὡς οἶόν τε λαμπρῶς. Εἶναι πιθανώτατον ὅτι διὰ τῆς καθόδου ταύτης τῆς ἀναξιοπαθνοῦσας βασιλίσσης θά ἐκλίπῃ ὅλως ἡ ἀνάμνησις τοῦ παρελθόντος καὶ τὸ κράτος μετὰ τῆς χώρας θά δυνθῶσιν ἀπερισπάστως σχετικῶς νὰ ἐργασθῶσιν εἰς τὴν περαιτέρω ἀνάπτυξιν αὐτῶν. — Τὸ ἔργον τοῦτο μάλιστα ἐστὶ κανονικώτερον θά ἐπεδιώκετο, εἰ μὴ ἡ κρατούσα ἐν τῷ τόπῳ ριζοσπαστικὴ μερίς, μόλις ἰδοῦσα ἐκβεβλημένους τῆς ἀρχῆς τοὺς ἀντιπάλους αὐτῆς, ἐπανήρχετο εἰς τὰς ἀρχαίας διχονοίας, αἵτινες ἀτυχῶς κατὰ τὰς τελευταίας ἐκ Βελιγραδίου εἰδήσεις ἐξεδηλώθησαν κατὰ τὸν καταρτισμὸν τῶν εἰς τὰς προερχεῖς ἐκλογὰς ὑποψηφίων αὐτῆς καὶ αἱ ὁποῖαι δύναται νὰ συνεχισθῶσιν ἐν τῷ κοινοβουλίῳ.

Ἐν τῇ δυτικῇ Εὐρώπῃ πρὸς ταῖς μεγάλας οικονομικὰς καταστροφὰς, ὧν τ' ἀποτελέσματα ἰδίᾳ αισθάνεται ἡ Ἀγγλία, καὶ τοῖς ἄλλοις μερικωτέρας σημασίας γεγονόσιν, ἔχομεν τὰ ἐπακόλουθα κατὰ σχόλια τῆς πρὸς τοὺς ἀξιωματικούς τῆς φρουρᾶς ἐν Τέμπελχοφ προσηφώνσεως τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου, τὸ ἐπεισόδιον τῆς ἐπιστολῆς τοῦ ἀνάσσαντος τῆς Βουνοβίτικης πρίγκιπος Ἀλδρέχτου, τὴν ἐπισηφίσιον τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου ἄρθρου τοῦ ἰρλανδικοῦ νομοσχεδίου, τὴν περὶ ἐπικειμένης προεκλήσεως ἐπὶ τὸν βρετανικὸν θρόνον τοῦ διαδόχου

αὐτοῦ εἰδῶσιν καὶ τὴν ἐν Παρισίῳ ὑποδοχὴν τοῦ στρατηγοῦ Δῶδς μετὰ διαφωνίας τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν καὶ τοῦ πρωθυπουργοῦ. — Ἡ ἐν Τέμπελχοφ προσηφώνσις, κατὰ τὸν σαφέστατον τρόπον δηλοῦσα τὴν ἀπόφασιν τοῦ αὐτοκράτορος νὰ ἐπιδώξῃ διὰ παντὸς μέσου τὴν ἐπισηφίσιον τοῦ στρατ. νομοσχεδίου, δὲν φαίνεται προωρισμένη νὰ ἐπενέγκῃ τὸ παρ' αὐτῆς ἐπὶ τοῦ δημοσίου πνεύματος προσηφώνησιν ἀποτέλεσμα. Καθ' ὅσον τοῦλάχιστον δύναται τις νὰ κρίνῃ ἐκ τῶν σχολίων τῶν γερμανικῶν ἐφημερίδων, ὧν τινὲς μὲν τὰς ἐν αὐτῇ ἐκφράσεις ἐχαρακτήρισαν ὡς γνώμας ἀπλᾶς, μὴ φερούσας τὸ κυβερνητικὸν κύρος καὶ κατ' ἀκολουθίαν μὴ ἐνεχούσας τὴν εἰσπραγματικὴν αὐτῶν ἀναγκαίαν δύναμιν, τινὲς δὲ ἐθεώρησαν αὐτὰς ὡς ἐγκυρπούσας πραξικοπηματικὰς τάσεις, μὴ πολλὰ ἐγγυωμένας περὶ τῆς γαλιναίας περαιτέρω ἐξελίξεως τῆς ἐν Γερμανίᾳ ἐσωτερικῆς καταστάσεως, τὸ δημοσίον φρόνημα καὶ μετὰ τὰς περὶ ὧν ὁ λόγος ἀπειλὰς φαίνεται παραμένον δυσμενὲς πάντοτε πρὸς τὴν ἐπίτασιν τῆς σιδηροφορίας καὶ πῶς μάλιστα πλείοτερον ἐν τῇ δυσμενεῖα ταύτῃ σκληρυνθῆν. Ὑπάρχει μάλιστα καὶ τι πλείοτερον τούτου: ἡ ἐπισηφίσιον περὶ τὴν αἰωνίαν αὔξησιν τῶν ἐξοπλισμῶν προεκάλεσε τὴν ἀπροκάλυπτον ἐκδήλωσιν τῆς δυσαρρεσκείας παρὰ τοῖς ὁμοσπόνδοις τῇ Πρωσίᾳ γερμανικοῖς λαοῖς. Ἐν Βαυαρίᾳ ἰδίᾳ ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ Βαυαρικῇ πατριδῇ ὑπ' ἀνδρὸς οἰκείως πρὸς τὴν βαυαρικὴν κυβέρνησιν ἔχοντος δριμύτατον κατὰ τῆς ἐπὶ τῆς Γερμανίας ἡγεμονίας τῆς Πρωσίας ἄρθρον, προβαίνον μετὰ τῆς ἀπροκάλυπτου διατυπώσεως τῆς γνώμης, ὅτι τῇ Βαυαρίᾳ συμφορωτέρα θά ἦτο ἐν περιπτώσει εὐρωπαϊκοῦ πολέμου ἢ τῆ ἢ νίκῃ τῆς Γερμανίας, ὡς τῆς μὲν νίκης καταστροφώσεως τὸ βασιλείον ἀπλῆν πρωσικὴν ἐπαρχίαν, τῆς δὲ ἡττίας αὐτῆς παραδοσώσεως αὐτὸ εἰς τὴν ἐπιεικίαν τοῦ νικητοῦ, ὃς θά εἶχε πολλοὺς λόγους νὰ φεισθῆ αὐτοῦ. Τὸ ἄρθρον τοῦτο δὲν εἶνε προωρισμένον βεβαίως πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῶν φίλων τῆς γερμανικῆς ἐνότητος. — Ὡς πρὸς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ πρίγκιπος τῆς Πρωσίας, αὕτη πρὸς τὸν κόμητα μὲν Καπρίβην φαίνεται ἀπευθυνθεῖσα, δεικνύει δ' ὅτι ἠρξάτο μελετώμενον τὸ ζήτημα τῆς ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἀνακλήσεως τοῦ σιδηροῦ ἀρχιγραμματέως, τοῦ πρίγκιπος γνωρίζοντος τῷ πρὸς ὃν ἐπιστέλλει ὅτι παρεκλήθη νὰ ἐνεργήσῃ παρὰ τῷ αὐτοκράτορι, ὅπως οὗτος ἐπιτρέψῃ τὴν εἰς τὰ ἐν Γερμανίᾳ ἀποκαλυπτήρια τοῦ μνημείου Γουλιέλμου τοῦ Α' πρὸς κλησιν τοῦ πρώην ἀρχικαγκελλαρίου, ἀλλ' ἠρνήθη ν' ἀναλάβῃ τὸ ἔργον τοῦτο, καίτοι ζωηρῶς ἐπιθυμεῖ τὴν συνδιαλλαγὴν τοῦ πρώην ἀρχιγραμματέως πρὸς τὸν αὐτοκράτορα, καταλιπὼν τὴν ἐπιχείρησιν αὐτοῦ τῷ εἰς τοῦτο παρακαλέσαντι αὐτόν. Καὶ ὅμως ἡ ἐν τῇ τελετῇ ταύτῃ παρουσία τοῦ δεξιῦ βραχίονος τοῦ ἀειμνήστου αὐτοκράτορος, καὶ ἂν μὴ ἀπέβαινε ὁ προάγγελος τῆς ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἐπανόδου τοῦ πραγματικοῦ δημιουργοῦ τῆς ἐνεστώσεως γερμανικῆς αὐτοκρατορίας, ἐπανόδου σωτηροποδότητος ὑπὸ τὴν ἐποψίαν τῶν γερμανικῶν συμφερόντων, θά ἐπέδρα πάντοτε εὐεργετικῶς ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς καταστάσεως τῆς χώρας. — Ἡ ὑπὸ τοῦ ἀγγλικοῦ κοινοβουλίου μετὰ τὴν ἀπόρριψιν πασῶν τῶν προταθειδῶν τροποποιήσεων ἐπισηφίσιον τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ.

Παραιτηθέντος τοῦ τέως σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Θεσσαλονίκης, κανονικῆς ψήφους ἀνεδείχθη τοιοῦτος ὁ πανιερώτατος τέως Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. Ἀθανάσιος (Μεγακλῆς).

ΦΥΡΑΗΝ ΜΙΓΔΗΝ.

Καθὰ γράφουσιν αἱ ἀττικαὶ ἐφημερίδες αἱ ἐν Δελφοῖς ὑπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις γαλλικῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς γιγνόμεναι ἀνασκαφαὶ θησαυροὺς ἀποκαλύπτουσιν ὀνόματι τε καὶ πράγματι, διότι πλὴν τοῦ Θησαυροῦ τῶν Ἀθηναίων ἀνεκαλύφθησαν καὶ ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν ἐπιγραφαί, αἵτινες σπουδαιότητος ἐνδιαφέροντος θεωροῦνται, πρόκειται δ' ἴσως ν' ἀποκαλύψουσιν ἡμῖν πολλὰ τέως ἄγνωστα.

Καὶ ἐκ Ναυπάκτου ἐπίσης ἀγγέλλονται σπουδαῖαι ἀρχαιολογικαὶ ἀνακαλύψεις καὶ ἐξ ἄλλων μερῶν. Πλὴν τῆς γερμανικῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς τῆς διενεργούσης, ὡς γνωστόν, νέας ἀνασκαφὰς ἐν Τροίᾳ ἐπὶ τῇ βῆσει τῶν ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Schliemann γενομένων, καὶ τῆς γαλλικῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς ἀνασκαπτοῦσας τοὺς Δελφοὺς καὶ ἡ ἀγγλικὴ ἀρχαιολογικὴ σχολὴ ἐν Ἀθήναις ἐπίσης ποιεῖται ἀνασκαφὰς ἀποκαλυπτούσας σπουδαιότατα ἀρχαιολογίματα.

— Ἀγγέλλεται ἡ προσεχὴ ἀρξίσις ἐν Παρισίῳ τοῦ ἐκ τῶν τὰ μάλιστα ἰδιοτρόπων νέων νορβηγικῶν συγγραφέων, τοῦ Knut Hamsun, ὅστις ἀπεφάσισεν ὀριστικῶς νὰ μάθῃ τὴν γαβλικὴν. Τῶν οικονομικῶν δ' αὐτοῦ μὴ ἐπιτροπόντων βίων ἐν Παρισίῳ ἄνευ ἐργασίας, ἔγνω, κατὰ τὰς νορβηγικὰς ἐφημερίδας, σπουδαίως νὰ ἐργασθῆ εἰσερχόμενος εἰς τὰ καταστήματα τοῦ Λούβρου ὡς κατώτερος ὑπάλληλος ἢ μᾶλλον ὡς ὑπηρέτης (garçon) εἰς τὸ Ἀμερικανικὸν Καφενεῖον. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐπάγγελμα οὐδαμῶς ἐστὶ ξένον αὐτῷ, διότι ὑπῆρτεν οὐ πρὸ πολλοῦ ἐν καφενεῖῳ ἐν Βοστώνῃ, εἰς ἣν μετέβη ὅπως μάθῃ τὴν ἀγγλικὴν.

Ὁ κ. Knut Hamsun ἐστὶ συγγραφεὺς μυθιστορίας ἐπιγραφομένης *la Faim*, ἧτις ἔτυχεν ἐκτάκτου ἐπιτυχίας πρὸ δύο ἐτῶν ἐν ταῖς σκανδιναυκαῖς χώραις καὶ ἐν Γερμανίᾳ. Πρὸ μικροῦ δὲ ὁ κ. Hamsun ἐδημοσίευσε μυθιστορίαν ἐπιγραφομένην *le Rédacteur Lyngde*, ἐν ᾗ πρόκειται περὶ τῶν νορβηγικῶν δημοσιογράφων. Τὸ κυριώτατον δὲ πρόσωπον τῆς μυθιστορίας ταύτης ἐστὶν ὁ διευθυντὴς τῆς μεγάλης ἐφημερίδος τῆς Χριστιανίας ἐν ἣ γράφουσιν οἱ κ. Biornson, Georges Brandes καὶ Sigurd Ibsen. ὁ υἱὸς τοῦ δραματικοῦ συγγραφέως. Ἴδου ὅτι ὁ συγγραφεὺς οὗτος ἐφαρμόζει τὸ τοῦ Ἡσιόδου, «ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίη δὲ τ' ὄνειδος».

— Ἀγγέλλεται ὅτι προσεχῶς ἐκδίδεται μονογραφία περὶ τοῦ Renan ὑπὸ τοῦ ἀγγλοῦ Grant Duff, φίλου τοῦ διατήμου φιλοσόφου καὶ ἱστορικοῦ ἀπὸ τοῦ 1859.

ἄρθρου τοῦ ἰρλανδικοῦ νομοσχεδίου ἀποτελεῖ σπουδαιότατον βῆμα πρὸς τὴν κύρωσιν τῆς ἰρλανδικῆς αὐτονομίας, ἢ φ' ὅταν ἐν γένει μορφήν συνέλαβεν αὐτὴν ἐν νῷ ὁ γηραιὸς τῶν φιλελευθέρων ἡγέτης, εὐάρεστον δὲ κατὰ πάντα ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι ἡ ἐν τῇ σκανδιναυκῇ χειρὸνίσῳ κατάστασις, ἀποδεικνύουσα προφάσεις μὲν τὰ ἄλλα, μόνον δὲ σκοπὸν τῆς ἀντιδράσεως τῶν Νορβηγῶν τὴν ὀριστικὴν αὐτῶν ἀπὸ τῆς Σουηδίας ἀπόσπασιν, δὲν παρέσχε τῇ συντηρητικῇ ἀντιπολιτεῦσει τοῦ κ. Γλάδστωνος τὰ κατὰ τοῦ νομοσχεδίου αὐτοῦ ἐπιχειρήματα, ἅτινα ἠδύνατό τις νὰ φοβῆται ὅτι θά ἵντλον ἀπ' αὐτῆς ὑπὲρ τῶν θεωριῶν αὐτῶν. — Ἀλλὰ καὶ ἄλλην ἔχομεν τὴν ἑβδομάδα ταύτην ἐκ Λονδίνου ἐνδιαφέρουσαν πολιτικὴν εἰδήσιν, τὴν περὶ ἐπικειμένης παραδόσεως τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς εἰς τὸν διαδόχον τῆς ἀνάσσης, ἡτις ἐνεκα τῆς ἡλικίας αὐτῆς, εἶνε δὲ ἡδὴ, ὡς γνωστόν, ὑπερεβδομηκοντοῦτις, ὡς καὶ ἐνεκα τῆς ἐν Γερμανίᾳ ἐσωτερικῆς καταστάσεως, σκέπτεται κατὰ τὰς ἐκ τῆς ἀγγλικῆς πρωτεύουσας πρὸς τὰς γαλλικὰς ἐφημερίδας μεταδιδόμενας πληροφορίας νὰ παραιτηθῆ τὴν ἀρχὴν. Οἱ προβαλλόμενοι λόγοι, καίτοι τὸ πρᾶγμα πάντοτε ὀφείλομεν μετ' ἐπιφυλάξεως νὰ δεχθῶμεν, ἔχουσι βεβαίως ὑπόστασιν· ἀλλὰ τούτοις προσθετέον καὶ ἕτερον ἐξ ἴσου σπουδαῖον, τὸν τῆς ἐσωτερικῆς καταστάσεως αὐτοῦ τοῦ βρετανικοῦ βασιλείου. Ἡ μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς Βουλῆς τῶν κοινοτήτων πιθανώτατην ἐπισηφίσιον αὐτοῦ ἐξ ἴσου πιθανὴ ὑπὸ τῆς Γερουσίας ἀπόρριψις τῆς ἰρλανδικῆς αὐτονομίας θά παρεῖχε τὸ σύνθημα πρὸς ἐπανάληψιν τῆς ἐναντίον τοῦ γενηρακότος τούτου Σώματος ἐκστρατείας τῶν φιλελευθέρων, ἡτις θά ἐπέφερον ἐσωτερικὸν κλύδωνα, κατὰ τὸν ὅποιον θά ὑπῆρχεν ἀπόλυτος χρεῖα ἀκμαίου τοῦ κυβερνήτου, ὅστις μάλιστα διὰ τὰ φρονήματα αὐτοῦ νὰ δύναται εὐχερέστερον ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν ἀνάγκην τῆς ὀριστικωτέρας ὑποχωρήσεως τῶν συντηρητικῶν ἀρχῶν, ἢ πρὸς τὰς ὁποίας εὐλάβεια τῆς γηραιᾶς ἀνάσσης δὲν θά ἠδύνατο νὰ ἐκτεθῆ εἰς τοιαύτην δοκιμασίαν. Ὡς πρὸς τὴν ἐν Γερμανίᾳ κατάστασιν, αὕτη κατὰ τοῦτο δύναται νὰ ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως τῆς βασιλίσσης Βικτωρίας — ἂν ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐπαληθεύσῃ —, ὅτι διὰ τὰς ἀχρι τοῦδε ὑπὸ τῆς μάμπης αὐτοῦ παρασχεθείσας τῷ αὐτοκράτορι Γουλιέλμου συμβουλάς, ὡς καὶ διὰ τὴν ἠθικὴν ὑποστήριξιν, ἣς ἐν Ἀγγλίᾳ ἔτυχεν ἡ γερμανικὴ πολιτικὴ, ἡ βρετανικὴ κυβέρνησις ἔχει ἀναλάβει ἠθικὰς τιμὰς ὑποχρεώσεως, αἵτινες ἠδύνατο ἐν κριδίμῳ ὄρῳ ν' ἀπαιτήσῃσιν ἐνεργεῖαν τινὰ ταύτας λοιπὸν τὰς ὑποχρεώσεις πιθανῶς θέλουσα [νὰ διασκεδάσῃ ἢ ἀνασῃ, ἐβουλεύθη τὴν ἀποχώρησιν. — Οἱ Γάλλοι νύ τυχούσαν νὰ ὑποδεχθῶσι θριαμφικῶς τὸν νικητὴν τῆς Δαχομένης στρατηγὸν Δῶδς, κληθέντα, ὡς γνωστόν, ἐκ Παρισίῳ πρὸς διάσκεψιν περὶ τῆς ὀριστικωτέρας διεκπερατώσεως τοῦ ἐν τῇ Ἀφρικῇ ἔργου, ὅπερ οὐδὲ μετὰ τὰς περὶ διαπραγματεύσεως προτάσεις τοῦ Βεχανζὲν ἀφίκετο εἰς τὸ πέρας αὐτοῦ, ὡς ἠλπίσθη. Ἐτερον πολιτικὸν γεγονός γερικωτέρου ἐνδιαφέροντος εἶνε ἡ θρυλλομένη ὡς ἐπικειμένη παραίτησις τοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργοῦ κ. Δεβέλ, διαφωνήσαντος πρὸς τὸν πρωθυπουργόν. M. E. M.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Σάββατον, 8 Μαΐου.

Το σπουδαιότερον χρηματιστικόν γεγονός τῆς ἑβδομάδος ταύτης εἶναι ἡ ὑπὸ τῆς ἀγγλικῆς Τραπεζῆς νέα ὑψώσις τοῦ τόκου τῆς προεξοφλήσεως ἀπὸ 3 1/2 εἰς 4 0/0. Τοῦτο προεβλέπετο μὲν ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος, ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ἀνεφάνισαν σημεῖα τινὰ βελτιώσεως ἐν τῇ χρηματαγορᾷ τοῦ Λονδίνου, διότι ὁ ἐκτὸς τῆς Τραπεζῆς τόκος εἶχε κατέλθει ἀπὸ 3 3/4 εἰς 3 1/4 τοῖς 0/0, ἐξ οὗ ὁ χρηματιστικὸς κόσμος ἠλπιδεὶ πρὸς στιγμήν ὅτι ἠθελεν ἀναβληθῆ ἡ νέα ὑψώσις τοῦ τόκου. Καὶ ὅμως νέα ἀπόσυρσις χρημάτων ἐκ τῆς ἀγγλικῆς Τραπεζῆς καὶ ἐπομένως ἐλάττωσις τοῦ ἀποθεματικοῦ αὐτῆς ἰνάγκασαν τὸ συμβούλιον νὰ προβῆ εἰς τὴν ἀπόφασιν νέας ὑψώσεως. Πρὸ ταύτης καὶ αἱ Τράπεζαι τοῦ Βελγίου καὶ τοῦ Βερολίνου ὑψώσαν τὸν τόκον, ἡ μὲν πρώτη εἰς 3, ἡ δὲ δευτέρα εἰς 4 0/0. Μόνη ἡ γαλλικὴ Τράπεζα ἐξακολουθεῖ διατηροῦσα τὸν τόκον εἰς 2 1/2 τοῖς 0/0, διὰ τοῦτο δὲ καὶ τὸ χρηματιστήριον τῶν Παρισίων ἐξηδύλωσε καὶ κατὰ τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα καὶ κατὰ τὴν παροῦσαν τάσιν τινὰ πρὸς ἀνατίμωσιν οὐ μόνον τῆς γαλλικῆς ράντ, ἀλλὰ καὶ τῶν λοιπῶν μάλιστά δὲ τῶν ἡμετέρων χρεωγράφων. Τὴν τάσιν ὅμως ταύτην ἀνέκοψε πάντοτε ἡ στάσις τοῦ χρηματιστηρίου τοῦ Λονδίνου, τὸ ὅποιον, ἐπηρεαζόμενον ἐκ τῆς χρηματικῆς στενοχωρίας, ἦν ἐπίνεγκον αἱ καταστρεπτικαὶ πτωχεύσεις τῶν ἐν Αὐστραλίᾳ Τραπεζῶν, συμπαρασύρασαι καὶ πλεῖστα ἐμπορικὰ καὶ τραπεζικὰ καταστήματα ἐν αὐτῇ τῇ Ἀγγλίᾳ, δὲν δύναται ν' ἀνορθωθῆ. Πρέπει δὲ νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἀνευ τῆς ἀνορθώσεως τοῦ χρηματιστηρίου τοῦ Λονδίνου, ὅπερ ἀναμφισβητήτως εἶναι τὸ διεθνὲς χρηματιστικὸν κέντρον, καὶ ἐν τῷ ὀπιῶ εὐρίσκουσιν ὑποδοχὴν τὰ χρεώγραφα καὶ αἱ ἀξίαι πάντων τῶν ἐθνῶν, σπουδαία ἀνατίμωσις ἐστὶν ἀδύνατος. Ἀλλ' οὐδὲν ἦττον πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι καὶ ἡ ἰσχὺς καὶ ἡ ἐν πολλοῖς πρωτοβουλία τοῦ χρηματιστηρίου τῶν Παρισίων ἀπύλλαξε τὴν Εὐρώπην τῆς οικονομικῆς κρίσεως, ἥτις ἦτο ἀναπόφευκτος συνέπεια τῶν ἐν Αὐστραλίᾳ καὶ ἐν Ἀμερικῇ καταστροφῶν. Εἰς τὴν σταθερότητα τοῦ χρηματιστηρίου τῶν Παρισίων ὀφείλεται πρὸ πάντων ἡ σχετικὴ διατήρησις τῶν τουρκικῶν χρεωγράφων, τὰ ὅποια ἀντέστησαν εἰς τὸν γενικὸν ἐκπεσμόν, μὴ ἀπολέσαντα ἢ μίαν μονάδα ἐκ τῶν συνήθων τιμῶν, ἐνῶ αὐτὸ τὸ προσωρικὸν δάνειον 3 0/0 ἀπώλεσεν ἐντὸς 7 ἡμερῶν πλεόν τῆς μιᾶς μονάδος, μίαν δὲ καὶ ἡμίσειαν ἀπώλεσεν ἡ Οὐγγρικὴ ράντ.

Τὰ τουρκικὰ λοιπὸν χρεώγραφα, ὑποστηρίζόμενα, ὡς εἶπομεν, ὑπὸ τοῦ χρηματιστηρίου τῶν Παρισίων, ἤρξαντο ἀνατιμώμενα καὶ ἐνταῦθα, καίτοι ἡ ἡμετέρα ἀγορὰ, ἡ τοσοῦτον σκληρῶς δοκιμασθεῖσα ἐκ τῆς καταστρεπτικῆς ὑποτιμήσεως τῶν ἑλληνικῶν χρεωγράφων, μετὰ πολλοῦ δισταγμοῦ καὶ δυσπιστίας παρακολουθεῖ τὴν ἐκ Παρισίων διδομένην ὄψιν, πτωεῖται δὲ ἐκ τῆς ἐλαχίστης ἐναντίας πνοῆς, ὡς συνέβη χθές, διότι ἐνῶ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας αἱ τιμαὶ ἦσαν ὑπερτι-

ρηγμέναι τοῦ μὲν Γενικοῦ χρέους εἰς 23,38, τῶν δὲ μετοχῶν τοῦ Μονοπωλείου εἰς τὰ 16,19, περὶ τὸ κλεισμον τοῦ χρηματιστηρίου ὀλίγαι πωλήσεις ἐπίνεγκον ὀπισθοδρομῆσιν μὲν δὲ δικαιολογουμένην ἐκ τῶν τιμῶν τῶν εὐρωπαϊκῶν ἀγορῶν. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ἡ οικονομικὴ τῆς Εὐρώπης κατάστασις δὲν ἐπιτρέπει ἀνεπιφύλακτον αἰσιοδοξίαν, ἀλλὰ καὶ αἱ περὶ τοῦ μέλλοντος τῶν τουρκικῶν χρεωγράφων ἐπικρατοῦσαι ἐν Εὐρώπῃ πεποιθήσεις οὐδαμῶς ἐκλονίσθησαν, τοῦναντίον δὲ καὶ ἐνισχύθησαν ἐτι μᾶλλον μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς περὶ τῆς χρήσεως τοῦ 1892—1893 περιληπτικῆς ἐκθέσεως τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ δημοσίου χρέους τῆς Τουρκίας. Καίτοι δὲ περίληψιν τῆς ἐκθέσεως ταύτης ἐδημοσιεύσαμεν ἤδη, ἐπαναλαμβάνομεν ὅμως καὶ ἐνταῦθα τὰ οὐσιωδέστερα, ἐφιστῶντες ἐπ' αὐτῶν τὴν προσοχὴν τοῦ δημοσίου.

Κατὰ τὴν ἐν λόγῳ ἐκθεσίν αἱ καθαραὶ πρόσδοσι τοῦ 1892—93 ἀνῆλθον εἰς Λ. Τ. 2,181,545, ὑπερτεροῦσαι τὰς τοῦ προηγουμένου ἔτους κατὰ 117,974 λίρ. Οὕτω δὲ τὸ πρὸς μέλλουσαν αὔξησιν τοῦ τόκου ἀποθεματικὸν κεφάλαιον, ὅπερ πέρυσιν ἦτο Λ. Τ. 9,493, ἀνέρχεται νῦν εἰς λ. 114,462. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἐκ τῶν εἰσπραττομένων 2,250,000 λιρῶν τὸ 1,000,000 εἰς πρόσδοσι σταθεραί, εἰς δὲ τὰς λοιπὰς ἐγένετο πλεονασμὸς 10 0/0. Τὸ διὰ τὸ Γενικὸν χρέος τακτικῶν χρεωλύσιον ἀνῆλθεν εἰς 376,516 λ. τ. Ἐκ τούτων 292,895 λίρ. ἐχρησίμευσαν εἰς ἀγορὰν 545,270 τίτλων τῆς σειρᾶς Α, καὶ λίρ. 83,281 εἰς ἀγορὰν 376,515 τῆς σειρᾶς Β. — Ἐκ τῶν ἀγορῶν δὲ τούτων ἐξηγεῖται ἡ ἀνατίμωσις τῶν δύο πρώτων σειρῶν. — Διὰ δὲ τοῦ ἐκτάκτου χρεωλυσίου συνισταμένου εἰς λίρ. 159,500 ἠγοράσθησαν τῆς μὲν σειρᾶς Α 22,330, τῆς δὲ Β 175,560, τῆς Γ 257,400 καὶ τῆς Δ 204,600. Οὕτω δὲ διὰ τῶν ἐξαγορῶν τούτων τὸ Γενικὸν χρέος, ὅπερ ἦτο μετὰ τὴν γενομένην σύμβασιν 116,135,063, κατῆλθεν ἐντὸς ἐνδοκαετίας εἰς 107,884,130 λίρ. τουρκ. ὀνομαστικῆς.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰς ὁμολογίας τῶν σιδηροδρόμων, ἡ ἐκθεσις ἀναφέρει ὅτι διὰ τὸ τακτικὸν καὶ ἐκτάκτον χρεωλύσιον αὐτῶν ὑπῆρχε διαθέσιμον ποσὸν 30,813 λιρῶν τουρκικῶν ἠγοράσθησαν δὲ διὰ τοῦ ποσοῦ 12,865 λιρῶν 3,515 τίτλοι, καὶ μένουσιν ἐτι διαθέσιμοι λ. τ. 17,978 μέλλουσαι νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς αὔξησιν τοῦ ποσοῦ τῶν κληρωθειῶν ὁμολογιῶν, ἂν γέννηται παραδεκτὸν τὸ περὶ αὐτῶν σχέδιον.

Περὶ τῶν ἑλληνικῶν χρεωγράφων ἀποφεύγομεν τὸ γὰρ νῦν νὰ ποιήσωμεν ἐκτενῆ λόγον, ἢ νὰ ἐκφέρωμεν οἰανδήποτε κρίσιν, διότι ἡ μικρὰ πείρα ἐδίδαξεν ἡμᾶς ὅτι προκειμένου περὶ τῶν οικονομικῶν τῆς Ἑλλάδος, δὲν πρέπει νὰ προτρέχωμεν τῶν γεγονότων καθ' ὅσον οὐδεμίαν βᾶσιν δύναται νὰ θεωρηθῆ ἀσφαλῆς, καὶ οὐδὲμία εἰδησις πρέπει νὰ λαμβάνεται τοῦ λοιποῦ ὑπ' ὄψιν, ἂν μὴ ἐπισήμως κυρωθῆ. Αἱ χθεσιναὶ τιμαὶ αὐτῶν ἦσαν τοῦ μὲν Παγίου 42 1/2 τοῦ δὲ Μονοπωλείου 52 καὶ τῶν δανειῶν 5 0/0 60,25.

Ν. ΦΩΤΙΑΔΗΣ.

Ὁ ἀπεσταλμένος ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Κωνσταντινουπόλις-Πίραι Τηλεόργανοι ΝΕΟΛΟΓΟΥ

<p>NORTH BRITISH & MERCANTILE (Νόρθ Μπρίτις ἔ Μερκαντϊλ) Ἰδρυθεῖσα τῷ 1809 Κεφάλαιον Λ. Στ. 8,000,000 Ἀποθεμ. » 10,695,969 Ἐτησίᾳ πρόσδοσι τῷ 1891 Λ. Στ. 4,056,900</p>	<p>ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑΙ ΕΤΑΙΡΙΑΙ (COMPAGNIES D'ASSURANCES) κατὰ τῆς πυρκαϊῆς καὶ ἐπὶ τῆς ζωῆς. <i>Αἱ εἰσαίρει αὐταὶ ἀσφαλίζουν ὁμοῦ κατὰ τῆς πυρκαϊῆς κτίρια, ἐπιπλα, ἐμπορεύματα κτλ. εἰς μειωτάτας τιμὰς.</i> Ταχεῖα καὶ ἐλευθέρως πληρωμὴ τῶν ζημιῶν. <i>Ἐπίκαιρα τῶν 20 ἑκατομμυρ. λιρῶν σιδηρῶν ἐπλήρωσαν ὑπὸ τῶν δύο τοῦτων ἑταιριῶν διὰ ζημίας κατὰ τῶν πυρκαϊῶν μέχρι τέλους τοῦ ἔτους 1889.</i></p>	<p>Northern Assurance (Νόρθερν Ἀσσυράνς) Ἰδρυθεῖσα τῷ 1836 Κεφάλαιον Λ. Στ. 3,000,000 Ἀποθεμ. » 3,650,872 Ἐτησίᾳ πρόσδοσι τῷ 1891 Λ. Στ. 1,076,800</p>	<p>THE MARITIME Insurance Company Limited Ἰδρυθεῖσα τῷ 1864. Κεφάλαιον Λ. Στ. 500,000 Ἀποθεμ. » 102,345 Ἡ ἑταιρία αὕτη ἀσφαλίζει κατὰ τῶν ἐκ μεταφορᾶς κινδύνων ἐμπορεύματα, χρηματοδέματα καὶ ναυλοῦς δι' ἀτμοπλοίων ἢ ἰστιοφόρων εἰς τιμὰς μετριωτάτας.</p>
<p>Διὰ πλείονας πληροφορίας ἀπευθυντέον εἰς τὸν ἐν Κων(π)όλει πράκτορα κ. KARNIK ΣΕΡΟΠΙΑΝ ἐν Χανίῳ Μεγιστῆ Ἀλῆ Πασῆ, ἀριθ. 21 καὶ 22, ἐν Γαλατῇ.</p>			

1	4
2	5
3	6

Τραπεζίται τῆς ἑταιρίας ἐν Κωνσταντινουπόλει: **Ἡ Αὐτοκρατορικὴ Ὄθωμανικὴ Τράπεζα.**

Διὰ πάντων αἰτησῶν ἀπευθυντέον τῷ κ. Σίμωνι Καϊσιρλιάν, εἰδικῷ διευθυντῇ ἐν Κωνσταντινουπόλει, Γαλατῇ, ὁδὸς Μαχμουδί, ἀριθ. 2, Χανίον Ἰδαίου ἐναντι τῆς Τραπεζῆς Καϊσῆδου.

<p>ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ τῷ 1828 καὶ 1892.</p>	<p>Δ' ΟΥΝΙΟΝ (L'UNION) ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΥΡΚΑΓΙΑΣ ΩΣ ΚΑΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ</p>	<p>ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ τῷ 1828 καὶ 1892.</p>
<p>ΕΔΡΕΥΟΤΕΣΑ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΡῶ ΑΥΤΗΣ, ΟΔΟΣ DE LA BANQUE, ΑΡ. 15.</p>		
<p>Κλάδος Πυρκαϊᾶς</p>		<p>Κλάδος Ζωῆς</p>
Κεφάλαιον Φράγκα 10,000,000	Κεφάλαιον Φράγκα 10,000,000	
Ἀποθεματικὸν 6,700,000	Ἀποθεματικὸν 93,800,000	
Ἀσφάλεια 63,770,000	Ζημίαι πληρωθεῖσαι 59,000,900	
Ἐσόδα τοῦ ἔτους 1890 15,000,000	Ἀσφάλεια 243,580,000	
Ζημίαι πληρωθεῖσαι 160,570,000		

PHENIX FIRE OFFICE

ΑΓΓΛΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΥΡΚΑΪΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ, ΤΩ. 1782.

*Ασφάλιστρα ετήσια Λ. Στ. **1,000,000**

*Ασφάλιστρα πληρωθέντα μέχρι τῆς 31 Ἰοβρίου 1887
Λ. Στ. **16,000,000**

Ὁ **ΦΟΙΝΙΞ** ἀριθμεῖ μεταξύ τῶν πολλῶν αὐτοῦ ἰδιοκτητῶν τοὺς πλουσιωτέρους κεφαλαιούχους καὶ τοὺς εὐφημότερον γνωστούς ἐν Ἀγγλίᾳ, ὡς ἐκ τούτου δὲ παρέχει τοῖς πελάταις αὐτοῦ τὴν ἐντελεστέραν ἀσφάλειαν.

*Ασφάλεια κατὰ πυκαΐας ἐπὶ παντοειδῶν ἀκινήτων, ἐπιπλῶν καὶ ὀμπορευμάτων ἐνεργοῦμενα διὰ τῶν ὑποφαινομένων, οἵτινες ἔχουσι πληροῦς σιότητα ὅπως διακανονίζωσιν ἐπὶ τόπου μετὰ ταχύτητος καὶ ἐλευθεριότητος τὰς ἀπωλείας καὶ ζημίας
H. SWAN & Co

Μόνοι Πράκτορες διὰ τὴν Κωνσταντινὴν καὶ τὰ Προάστεια. Ἀριθ. 12. Σανδάλτζῆ χάν, Γαλατῆ, ἀνωθεν τοῦ Αὐστριακοῦ Ταχυδρομείου.

ΜΥΡΕΨΕΙΟΝ ΔΙΑΡΗΑΝΕ

G. MAZUYER & Cie

ΠΑΡΙΣΙΟΙ—32, Avenue de l'Opéra, 32—ΠΑΡΙΣΙΟΙ
ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΕΙΔΙΚΟΤΗΤΕΣ

LA DIAPHANE

ΠΟΥΔΡΑ

ΣΑΡΡΑ ΒΕΡΝΑΡ

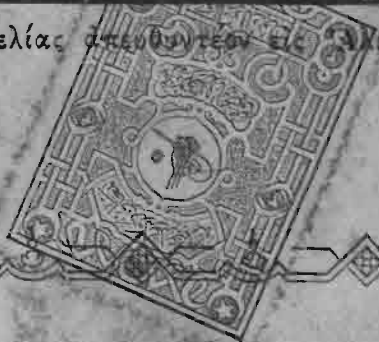
ΥΔΡΟ ΚΟΛΩΝΙΑΣ ΡΟΣΙΚΟΝ	ΜΥΡΑ DU REGENT
ΥΔΡΟ ΑΛΑΡΕΑΥ D'ESPAGNE	ΜΥΡΑ ΣΑΡΡΑΣ ΒΕΡΝΑΡ
ΜΥΡΑ FEDORA	ΓΑΛΛΑ ΔΙΑΡΗΑΝΕ Α Λ'IRIS

Σάπωνες. Έκχυλίσματα. Υδάτα κομωδωσες κτλ.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΝ ΑΠΑΣΙ ΤΟΙΣ ΚΥΡΙΩΤΕΡΟΙΣ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΙΣ

Διὰ παραγγελίας ἀπευθύνεσθαι εἰς Ἀλεξιάδην Χάν, ἀριθ. 17

ROYAL EXCHANGE ASSURANCE CORPORATION

ΑΓΓΛΙΚΗ ΠΥΡΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΝΩ ΤΩΝ 4,000,000 Λ. ΣΤ.

ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ
ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ. 1520

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΙΣ ΠΛΗΡΩΘΕΙΣΑΙ ΑΝΩ ΤΩΝ 35,000,000 Λ. ΣΤ.

Ασφαλίζει κατὰ τῶν κινδύνων τῆς πυρκαϊᾶς, Ἐπιπλοευπορεύματα, Κτήματα λιθινά τε καὶ ξύλινα εἰς ὄρους ἐπωφελεῖς καὶ ἀσφαλεστάτους δυνάμα. — Αποζημιώσεις ἄνευ ἐκπτώσεων.

Διεύθυνσις: **WHITTAL-MAN** Ἐν τῇ Πόλει.
Ὁδὸς Διεὺδατζῆ (Βακτι-καλοῦ)

Πράκτωρ

J. W. WHITTAL & Co